

Khu Vườn Giữa Hai Khung Cửa Sổ - Ngày Tháng Kỷ Niệm Của Chúng Ta

Contents

Khu Vườn Giữa Hai Khung Cửa Sổ - Ngày Tháng Kỷ Niệm Của Chúng Ta	1
1. Chương 1: Ngày Trở Về	2
2. Chương 2: “nơi Ở Của Nhi”	5
3. Chương 3: Mưa Rơi Trong Vườn	9
4. Chương 4: Nắng Ở Trong Tim	15
5. Chương 5: Loạn Nhịp	18
6. Chương 6: Tiếng Gọi Con Tim	22
7. Chương 7: Đảo Ngược Cả Thế Giới	28
8. Chương 8: Có Một Mặt Trời	33
9. Chương 9: Thắp Sáng	37
10. Chương 10: Những Đám Mây Đen	41
11. Chương 11: Ngổ Ngang	46
12. Chương 12: Em Đến Cùng Cơn Mưa	50
13. Chương 13: Điệu Nhảy Đầu Tiên	53
14. Chương 14: Bữa Tối Bất Ngờ	56
15. Chương 15: Dạ Hội Giáng Sinh	59
16. Chương 16: Chạm Vào Giấc Mơ	66
17. Chương 17: Người Ấy Là Ai?	70
18. Chương 18: Vị Khách Không Mời	73
19. Chương 19: Chỉ Đơn Giản Là Yêu	77
20. Chương 20: Happy New Year	82
21. Chương 21: Hộp Ký Ức	86
22. Chương 22: Đây Là Sự Thật?	90
23. Chương 23: Ngày Định Mệnh	91
24. Chương 24: Bức Màn Bí Mật	95
25. Chương 25: “em Sẽ Ổn Thôi”	101
26. Chương 26: Mọi Lúc Mọi Nơi	104

Khu Vườn Giữa Hai Khung Cửa Sổ - Ngày Tháng Kỷ Niệm Của Chúng Ta

Giới thiệu

Đây là fic AU - Alternative Universe, có nghĩa là những nhân vật trong truyện sẽ được đặt vào tình h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khu-vuon-giua-hai-khung-cua-so-ngay-thang-ky-niem-cua-chung-ta>

1. Chương 1: Ngày Trở Về

Tú đặt chân lên đất Sài Gòn một lần nữa sau sáu năm xa cách. Tú không biết phải nghĩ về việc này như thế nào. Trong những năm vừa qua sinh sống tại nước ngoài, Tú đã cố gắng để mình có thể hoà nhập với cuộc sống ở một miền đất mới. Nhưng vừa lúc Tú cảm thấy mình đã bắt đầu có thể hoà nhập, cũng là lúc mẹ Tú báo tin cả gia đình sẽ phải trở về Sài Gòn, bởi vì anh trai của Tú vừa được nhận vào một công ty truyền thông lớn. “Gia đình chúng ta cần phải ở bên nhau. Minh sẽ dọn về Sài Gòn!” Tú nhớ lại những lời mẹ nói trong hờn hờ.

Từ khi biết tin, Tú cảm nhận được mẹ và bà trông vui hơn hẳn. Cứ như người đang lạc trong màn đêm u tối tìm được ai đó thấp thoáng cho một ánh sáng dẫn đường. Mẹ cứ kể mãi với Tú về những quán cà phê mà mẹ muốn ghé sau khi quay trở lại, còn bà thì rất mong gặp lại những bạn bè ngày trước để chơi bài hay nói về đủ thứ chuyện trên đời.

Ngày ấy, người đòi đi cũng là mẹ. Bây giờ người muốn về cũng là mẹ.

Tú biết cả nhà ai cũng nhớ Sài Gòn. Dù sao đi nữa, đối với họ, Sài Gòn vẫn là nhà. Sự kiện anh hai nhận công tác chỉ là cái lý do để cả nhà quay trở về. Nhưng đối với Tú, từ ngày ba mất và từ ngày mẹ bán đi căn nhà thì Sài Gòn đã không còn là nhà nữa rồi. Không còn ba, không còn nhà, thì Sài Gòn có còn là nơi để trở về?

“Tú à, con ổn chứ?” Câu hỏi của mẹ cắt ngang suy nghĩ của Tú. Tú lấy tay vuốt giọt mồ hôi đang chảy xuống trán. Vừa từ nước ngoài trở về nên Tú vẫn cần thời gian để thích nghi với khí hậu nóng ẩm của Sài Gòn. Cũng may là Tú để tóc ngắn.

“Dạ... Con chỉ cảm thấy hơi choáng một chút.” Tú thở dài. Từ bây giờ trở đi, cuộc sống lại một lần nữa thay đổi. Tú nhanh chân đi theo mọi người lên chiếc xe taxi có lẽ mẹ đã gọi khi Tú còn chìm đắm trong những suy nghĩ.

Xe bắt đầu lăn bánh, và nhanh chóng đưa mọi người về những con đường đầy cảm giác thân quen. Những chiếc xe đạp, xe máy chen chúc đua nhau chạy trên đường; những quán hàng, quán nước đầy người ngồi nghỉ trưa. Tất cả đều rất quen thuộc. Có điều là, Tú đang đi đến một nơi xa lạ. Tú biết rằng mình sẽ không về nhà. Nhà của Tú bây giờ đã là nhà của một cặp vợ chồng hạnh phúc cùng ba đứa con của họ rồi. Hôm mẹ bán đi căn nhà, Tú đã khóc cả ngày. Năm đó, Tú mới 13 tuổi. Cái tuổi khó kìm nén được cảm xúc. Cái tuổi mong muốn được sổ lòng nhưng chưa đủ lông đủ cánh. Lúc ấy, thật khó để có thể hiểu vì sao mẹ lại đồng ý bán đi kỷ niệm duy nhất. “Đã đến lúc phải đi rồi, Tú à.” Mẹ đã nói như thế.

Đã đến lúc phải đi.

Tú nhớ năm ấy đã trách mẹ và mọi người vì ai cũng muốn quên đi và bước tiếp. Làm sao có thể quên đi nhanh như vậy? Bán đi căn nhà chỉ hai tuần sau khi ba mất. Tú nhớ mình đã rất tức giận với mọi người vì ai cũng hành động như chẳng có chuyện gì xảy ra. Tú từng nghĩ, được rồi, ai muốn bước tiếp thì cứ đi đi, nhưng vì sao phải hối thúc cả Tú? Giây phút mẹ đưa chìa khoá nhà cho cặp vợ chồng đó, Tú cảm thấy như ai đó đã đánh cắp đi một phần cơ thể của mình và chỉ muốn hét lên thật to vì sao hai người họ nhẫn tâm lấy mất thứ quý giá nhất còn giữ lại những kỷ niệm giữa Tú và ba.

Nhưng rồi cuối cùng Tú không làm vậy.

Thay vào đó, Tú đưa cho cặp song sinh của đôi vợ chồng trẻ một tờ giấy Tú đã thức suốt đêm để viết. Trong đó chứa đầy những kỷ niệm, những kỷ niệm vui mà Tú đã trải qua dưới mái nhà này. Bởi lúc đó Tú nghĩ, ba cũng muốn như thế.

Chiếc taxi chợt dừng và Tú nhìn ra ngoài. Họ đang dừng trước một căn biệt thự màu trắng, cây cối bao bọc hài hòa xung quanh. Vẻ bề ngoài của nó khá tuyệt vời và ấn tượng, cứ như sẽ là một nơi thường được người ta mượn để quay phim.

“Chà, nhìn căn biệt thự đó kìa. Phòng có cả ban công nữa.” Bà Tú nói háo hức.

“Dạ, căn phía đó của người ta.” Mẹ giải thích với bà. “Mình ở căn bên cạnh.”

Tú nhanh chóng nhìn qua bên phải và thấy được căn nhà mà mình sắp phải dọn vào. Kiểu dáng thì cũng không khác căn biệt thự lắm, có điều là nó nhỏ hơn nhiều thôi. Nhìn có vẻ như hai căn đều cùng một chủ sở hữu khi cả hai đều nằm trên một miếng đất nhưng có hai cổng ra vào riêng biệt.

Vừa khi ấy, anh Tuấn, anh trai Tú, bước ra mở cửa chào đón mọi người. Anh Tuấn quyết định trở về Sài Gòn trước để sắp xếp mọi thứ đón cả gia đình dọn về. Tú nghĩ điều đó cũng tốt, vì Tú cũng sắp phải nhập học, sẽ không có thời gian để lo những việc khác.

“Mọi người tới rồi!” Anh Tuấn nói trong vui mừng và dành cho mỗi người một cái ôm. “Tú, anh tin em sẽ thích căn nhà này cho coi.”

“Chắc vậy.” Tú nói thầm trong miệng. Dạo này Tú thấy mình dùng từ đó rất nhiều. Tú, con chuẩn bị đi chưa? Chắc vậy. Tú, con sẵn sàng gặp lại bạn bè cũ chưa? Chắc vậy.

Vì Tú không biết câu trả lời nào mới là câu trả lời mọi người muốn nghe.

Phía xa, sau lưng anh Tuấn, Tú thấy chị Tâm bước ra từ căn nhà. Chị Tâm là bạn của anh Tuấn, cho nên Tú cũng không mấy bất ngờ khi thấy chị có mặt hôm nay.

“Con chào cả nhà,” chị Tâm nói. “Con rất vui khi gia đình trở về Sài Gòn. Từ bây giờ con có thể gặp cả nhà mỗi ngày rồi.”

“Chà, con có vẻ là người mừng nhất đó.” Bà Tú cười. Câu nói của bà làm chị Tâm hơi ngại. Mọi người cũng cười theo bà.

Ngoại trừ Tú.

“Thôi vui lên nào nhóc. Em sẽ ổn mà.” Chị Tâm an ủi khi phát hiện mặt Tú vẫn tối sầm. “Đây, đưa hành lý cho chị. Anh Tuấn sẽ dẫn mọi người đi tham quan nhà nhé.” Nói xong, chị Tâm lấy hành lý của Tú kéo vào trong. Không còn sự lựa chọn nào khác, Tú đành bước theo, vào nơi mà có lẽ từ giờ đến rất lâu nữa, gia đình Tú sẽ xem là nhà.

Ấn tượng đầu tiên của Tú về nơi trú thân mới của mình là nó quả thật rất đẹp, và nó rộng hơn vẻ bề ngoài của nó. Ngôi nhà có đầy đủ nội thất, và đặc biệt nhất là những cái cửa kính khá lớn, cho phép những ánh nắng đua nhau chiếu rọi vào nhà. Nó làm Tú nhớ đến căn bếp ở nhà cũ lúc nào cũng đầy ánh nắng. Mỗi sáng ba thường thích ngồi ngay bàn ăn vừa đọc báo, vừa nhìn mẹ nấu điểm tâm. Lâu lâu mẹ sẽ hỏi tình hình tin tức trong ngày, và ba sẽ đọc cho mẹ nghe. Mỗi buổi sáng đều như vậy.

“Phòng của em ở trên lầu, đối diện phòng anh,” anh Tuấn nói với Tú. “Phòng của mẹ với ngoại là hai phòng bên trái,” anh chỉ vào hai căn phòng kế bên nhà bếp. “Phòng hai anh em trên lầu cho riêng tư một chút, để mẹ và ngoại không phải lúc nào cũng vào kiểm tra.”

“Mẹ nghe đó nha!” Câu nói của mẹ làm anh Tuấn cười phá lên, và bất giác Tú cũng cười theo.

“Thấy chưa, đâu có gì đâu. Anh không muốn thấy em lúc nào cũng hậm hực bí xị. Mới có 19 tuổi đầu thôi, sống vui vẻ đi nhóc!” Anh Tuấn vừa nói vừa xoa đầu Tú. Tú bặm môi ngẫm nghĩ.

“Chắc vậy,” Tú nói. “Em sẽ cố gắng.”

Tú xách hành lý, bước lên tầng trên và bắt đầu tham quan căn phòng mới của mình. Lạ thay, nó không đến nỗi tệ như Tú tưởng. Tường phòng được sơn màu trắng, anh Tuấn đã chu đáo sắp xếp mọi thứ, từ hình ảnh đến những vật trang trí để Tú không cảm thấy xa lạ. Tú để đồ đạc xuống, ngồi lên chiếc giường, đưa mắt nhìn qua bên phải, ra phía ban công đang được những tia nắng ưu ái chiếu vào và tự nhắc nhở mình rằng có lẽ dọn về Sài Gòn là một điều tốt. Ngồi một hồi, Tú đứng lên và đi xuống nhà. Mọi người đã bắt đầu bắt tay vào việc dọn dẹp hành lý, nên Tú đứng chân trước cửa kính và nhìn sang căn biệt thự kế bên. Với một căn nhà lớn như vậy, Tú cứ nghĩ nó thuộc về một hộ gia đình lớn, nhưng Tú khá bất ngờ khi nghe anh Tuấn nói với mẹ là chủ nhà chỉ có một cô con gái và thường thì chỉ cô con gái ở nhà cùng người giúp việc chứ vợ chồng chủ nhà thì lâu lâu mới gặp.

“Con bé cũng dễ thương với thân thiện lắm.” Anh Tuấn nói. “Anh nói chuyện được vài lần, đoán chắc con bé bằng tuổi em. Hai đứa làm quen đi.”

Tú mỉm cười cho qua. Khoảng thời gian này Tú đã có quá nhiều cái “mới” rồi, không còn hứng thú để thêm bạn mới nữa.

Dọn dẹp đến khoảng 6 giờ rưỡi thì chị Tâm xin phép đi làm. Chị phải giải thích cho mẹ và bà đỡ lo lắng rằng chị sẽ ăn tối tại cửa tiệm, do chị làm ở một quán cà phê nhỏ. Chị Tâm tốt bụng lại sống xa gia đình nên cả nhà ai cũng thương.

Mẹ dọn bữa cơm đầu tiên sau sáu năm tại Sài Gòn. Vì mới dọn về nên bữa tối chẳng có gì ngoài trứng chiên và đĩa rau luộc. Trong lúc mọi người vừa ăn vừa trò chuyện về Sài Gòn, về những gì đã thay đổi, những gì còn sót lại, thì Tú vội ăn hết chén cơm và xin phép mọi người rời bàn ăn để tắm rửa nghỉ ngơi. Một ngày của Tú đã đủ dài.

Tú bước vào phòng tắm, nó cũng khá lớn tuy là có cả bồn tắm và vòi tắm đứng. Tú thật không hiểu vì sao lại thuê căn nhà lớn như vậy. Tú biết mẹ có tiền từ ba, nhưng cũng không nhất thiết phải thuê một căn nhà lớn, lại nằm ngược hướng với nhà cũ. Ngôi nhà cũ của họ, nhà, tuy nhỏ nhưng với Tú, nó là hoàn hảo. Căn nhà này chỉ đem lại cho Tú cảm giác trống trải. Bởi vì nó lớn. Bởi vì nó ở Sài Gòn mà không có ba. Nó chẳng phải là nhà.

Tú cho một chút sữa tắm vào bồn, rồi cởi bỏ quần áo và từ từ hòa mình vào dòng nước ấm áp. Cả ngày hôm nay thật nhiều cảm xúc. Tú vội nhắm mắt, cho phép tâm trí thư giãn trong vài phút, chỉ muốn vài phút không phải nghĩ ngợi gì. Chuyển bay dài làm Tú vẫn còn cảm giác bay bổng lâng lâng. Đang cố thư giãn trong không gian yên tĩnh thì bất chợt Tú nghe được một tiếng động nhẹ.

Mở mắt nhìn xung quanh không thấy gì, nghĩ chắc là mình nghe lầm nên Tú lại yên tâm nhắm mắt, nhưng vài giây sau đột nhiên có một vật gì đó khá nặng nhảy vào bồn tắm làm Tú giật mình ngồi dậy.

“Cái quái gì thế?” Tú la lên.

Trước mắt Tú là một con mèo. Một con mèo trắng không biết đến từ đâu. Nó vừa nhảy vào bồn tắm và bây giờ đang cố để leo ra. Do nhảy vào bồn tắm đang đầy nước và xà bông nên nó cũng bị ướt hết.

Tú đứng hình vài giây vì quá bất ngờ, nhưng rồi nhận ra rằng con mèo cần sự giúp đỡ của mình. Tú từ từ chạm vào con mèo, và khi chắc chắn nó sẽ không chống lại, Tú nhẹ nhàng nhấc nó lên và mang ra khỏi bồn.

“Ê, mày từ đâu đến vậy?” Tú hỏi con mèo rất nghiêm túc, rồi tự động cảm thấy mình rất ngốc. Nó là mèo, làm sao mà trả lời.

Nó cũng nhìn Tú như muốn nói rằng, cô vừa nói cái gì đấy, tôi không hiểu!

Tú vợ lấy cái khăn lau sơ người của mình rồi lau cho con mèo. Nó cũng ngoan ngoãn ngồi im mặc Tú muốn làm gì. Chắc là nó biết, nó cần được lau khô. Lật đặt mặc quần áo vào, Tú bế con mèo lên và mang nó xuống dưới lầu để hỏi xem có ai biết nó từ đâu đến hay không.

“Em tìm được một con mèo nè.” Tú thông báo khi bước xuống cầu thang. “Không biết ở đâu ra mà nhảy vào bồn tắm.”

Nhưng trước khi nhận được câu trả lời, con mèo vội vã nhảy khỏi tay Tú và chạy ngay đến chỗ một cô gái đang ngồi ở phòng ăn.

-Hết chap. 1-

2. Chương 2: “nơi Ở Của Nhi”

Tú không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Con mèo chạy lại một cô gái với ngoại hình khá nhỏ nhắn, tóc búi giản dị. Cô gái đó là ai? Vừa lúc ấy, mẹ lên tiếng giải đáp thắc mắc cho Tú.

“Tú, đây là Nhi, con gái của chủ nhà. Con bé đến để chào gia đình mình và đi tìm con mèo.”

Nhi vội đứng lên vẫy tay chào Tú. “Em chào chị. Em là Nhi, ở nhà kế bên. Rất vui được gặp chị ạ.” Cô gái chào Tú bằng giọng Bắc.

“Gọi Tú thôi.” Tú lúng túng trả lời.

“Vâng. Em chào Tú. Em có nghe bác bảo rằng Tú cũng sẽ vào học ở TSBU ạ? Em nghĩ Tú sẽ mau thích nghi thôi.”

Tuyệt. Tú nghĩ. Tú hoàn toàn quên mất việc mình có thể học chung trường với con gái chủ nhà.

Tú do dự một hồi, cảm thấy nếu mình không lên tiếng thì có vẻ bất lịch sự, nên đành chào hỏi lại.

“Chào,” Tú nói nhỏ, “Con mèo của Nhi nhảy vào phòng tắm của mình.”

“Em thật sự xin lỗi. Nó rất thích chạy nhảy lung tung. Em thấy nó nhảy vào nhà từ trên cây nên đã sang ngay đây mang nó về. Hy vọng nó không làm phiền mọi người.” Nhi cười.

“Không có gì đâu,” Tú nói với giọng mệt mỏi. Một vài giây im lặng lại trôi qua.

“Xin lỗi, mình hơi mệt. Mẹ, con có thể về phòng nghỉ không?” Tú nhìn mẹ với ánh mắt như muốn nói giúp con với, và mẹ cũng gật đầu như đã hiểu. “Ừ, đi nghỉ đi con. Đừng quên ngày mai 8 giờ nhập học đó.”

Tú khẽ nói cảm ơn mẹ và nhanh chóng bước lên những bậc thang dẫn về phòng. Vừa đi mà vừa nghe con mèo kêu meo meo cứ như đang nói Tú là “Đồ vô duyên!”

Ánh nắng buổi sớm chiều rọi trực tiếp qua khung cửa sổ làm Tú dụi mắt tỉnh giấc. Cảnh vật xung quanh hoàn toàn lạ lẫm, khiến Tú mất vài giây suy nghĩ xem mình đang ở đâu, nhưng rồi chợt nhớ rằng mình đã về lại Sài Gòn. Đây là nơi ở mới. Những hình ảnh của ngày hôm qua vội vã về, và Tú tự nhắc nhở mình rằng dù có muốn hay không, thì Tú cũng phải bắt đầu làm quen với cuộc sống mới mà thôi.

Tiếng gõ cửa phòng bất ngờ khiến Tú nhìn liếc nhanh xem đồng hồ. “Shit!” Tú buột miệng nói. Đã ngủ quá giờ.

“Tú à, ngày đầu tiên đi học đừng để bị trễ nha con!” Tú nghe tiếng mẹ từ bên ngoài.

“Dạ con dậy rồi!” Tú trả lời mẹ. Chạy lại mở cửa thì mẹ đã đứng ngoài sẵn sàng với bộ đồng phục.

“Đồ đồng phục của con.” Mẹ đưa chiếc áo sơ mi màu trắng và chiếc quần tây màu đen đã được ủi thẳng tắp cho Tú. “Đi học mà được mặc đồng phục thích ha, không cần phải nghĩ ngợi mỗi sáng phải mặc gì.” Mẹ đặt một nụ hôn lên tóc Tú. “Tóc của con nhuộm vàng lụa thừa như vậy, coi chừng nhà trường lại bắt nhuộm đen.”

Tú lấy tay sờ lên tóc rồi trấn an mẹ, “Sinh viên rồi mẹ, đâu có sao.”

Mẹ gật đầu. “Rồi, lệ đi, mẹ làm sẵn bữa sáng rồi đó.”

Tú thở dài trong một mõi. Tú chỉ muốn có vài ngày để dần thích nghi, nhưng việc học không thể đợi được. Làm vệ sinh, thay đồ, rồi vội ăn sáng, Tú chạy ra khỏi nhà khi kim đồng hồ chỉ 7 giờ 15. Vừa dọn về lại chưa có bằng lái nên Tú đành đi bộ đến trường. Thường những lúc đi bộ nửa tiếng đối với Tú không là gì, nhưng vì mất ngủ đêm qua và trái múi giờ khiến Tú cảm thấy hối hận vì sao không gọi taxi cho tiện.

Vì sao không gọi taxi? Chắc là vì lúc đó trông thấy Nhi cũng đứng chờ ai đó trước cửa nhà nên không muốn ra gặp rồi phải đứng nói chuyện.

Cũng may đó là tháng Mười, thời tiết Sài Gòn buổi sáng sớm cũng không đến nổi tệ. Vừa đến trường, Tú đi thẳng vào văn phòng để lấy thời khoá biểu. Tú phải công nhận, quang cảnh ở trường rất đẹp. Có rất nhiều cây xanh, nhìn trường cứ ngỡ như ở công viên. Trong lúc chờ đợi để in thời khoá biểu, Tú nghe ai đó gọi tên mình phía sau.

“Tú? Phải Tú không?” Một giọng con gái vang lên.

Tú xoay lại nhìn xem ai vừa gọi mình, và khá bất ngờ khi thấy Phương, người bạn thân hồi còn học cấp hai của mình.

“Trời! Thật là Tú hả?” Phương thốt lên. “Nghe đồn về lại Sài Gòn mà đâu có ngờ cũng học chung trường đâu.”

Tú gật đầu và cười. Sau một loạt những điều mới ập đến, thì đây như một cái gì đó cũ và thân quen. Hồi cấp hai, Phương và Tú là bạn thân cùng bàn. Khác với ngoại hình suốt ngày áo thun đi kèm với quần của Tú, thì Phương khá là nữ tính, với mái tóc lúc nào cũng dài ngang lưng và những cái kẹp nơ.

“Mày về ở luôn hay sao?” Phương hỏi.

“Ừ, chắc tao về ở luôn rồi.” Tú xác nhận.

“Mày nhìn vẫn vậy, chẳng khác tí nào. Tóc vẫn ngắn. Da vẫn trắng. Phong cách vẫn chất.” Phương nhận xét.

“Thì con người của tao đó giờ vẫn vậy mà.”

“Sao cũng được. Dù sao mày cũng về rồi. Mấy đứa trong trường phải cẩn thận nha.” Phương vừa nói vừa nhìn xung quanh, như lời cảnh cáo.

“Phương, tao đâu còn là ai đâu.” Tú nói.

“Mày nói gì vậy, không nhớ thời cấp hai chúng ta là bộ đôi nổi nhất nhì trường à? Tuy là đã qua thời nổi loạn, nhưng mày đi với tao thì mày sẽ sớm được mọi người biết đến thôi. Mày...” chưa kịp nói xong, Phương đã nhăn mặt. “Trời trời, con Nhi nó đang đi về hướng này.”

Tú xoay người lại để nhìn và đúng là Nhi đang tiến lại và hình như có ý định muốn nói chuyện. Thấy Tú xoay lại nhìn, Nhi tăng tốc chạy đến.

“Chào Tú,” Nhi vui vẻ nói, “Chào mừng Tú đến với TSBV.”

Tú chưa kịp trả lời Nhi thì Phương đã lên tiếng.

“Ngọn gió nào đưa bạn đến đây vậy?”

Nhi phớt lờ câu hỏi của Phương và tiếp tục hỏi chuyện với Tú.

“Tú lấy thời khoá biểu chưa?” Nhi hỏi, quan tâm.

“Ừ, Tú đang đợi thầy in ra.” Tú trả lời.

“Tốt. Vậy nếu Tú có cần người dẫn Tú đi tham quan trường thì Tú cứ tìm em nhé. Em đang là sinh viên năm hai. Em đoán Tú chắc cũng vậy?”

“Không cần đến bạn đâu, tui dẫn Tú đi cũng được mà.” Phương nói tự tin. Nhi và Phương lúc này đều im lặng nhìn và chờ đợi câu trả lời ở Tú. Phương lấy tay huých nhẹ.

“À ờ...cảm ơn, Tú nghĩ Phương giúp Tú được rồi,” Tú ráng nghĩ đến một lý do, “Tú không muốn làm phiền Nhi.”

Nhi gật đầu như hiểu chuyện, vội nói lời tạm biệt rồi đi về hướng một nhóm học sinh khác. Nhi chạy đi rồi thì Phương hỏi Tú.

“Ừa gì vậy, mày quen nó hả?” Phương nhăn mặt.

“Đâu. Tao đâu có quen. Chỉ là con gái của ông bà chủ nhà thôi.” Tú nói miễn cưỡng. “Thôi, tao phải lấy thời khoá biểu đây. Gặp lại mày sau.” Nói xong, Tú vội đi vào văn phòng, không muốn phải nói thêm về Nhi nữa.

Vừa nhận được thời khoá biểu, Tú liền buông tiếng thở dài. Triết học, Toán cao cấp, Anh văn chuyên ngành, quản trị nhân lực, nghệ thuật lãnh đạo, tin học, marketing căn bản. Tú rửa thầm trong đầu. Mẹ, anh hai, cả nhà, mọi người ai cũng biết Tú ghét Triết học, đã vậy lại còn là lớp đầu tiên ở trường mới. Nhìn đồng hồ thấy cũng đã gần đến giờ, Tú đành lết đến lớp trong tâm trạng không thể nào khá hơn.

Và rồi lần thứ ba trong một buổi sáng, Tú đã phải buột miệng lầm bầm khi thấy Nhi đang ngồi trong lớp Triết học. Tú nhìn lại sổ phòng cho thật kĩ, xem mình có đi nhầm lớp hay không, nhưng rồi cũng chỉ cảm thấy thất vọng khi biết mình không hề lầm. Tú lặng lẽ đi vào lớp, và chọn một chỗ ngồi thật xa Nhi. Không phải vì Tú không thích Nhi, chỉ là vì sau cuộc trò chuyện trong sân trường lúc này, Tú cảm thấy rất ngượng.

Tú không biết Nhi có thấy Tú không, nhưng nguyên buổi học đó, cả hai chẳng ai để ý đến nhau.

Ngày đầu tiên ở trường đến rồi đi. Khi tiết học cuối kết thúc vào lúc 4 giờ chiều, Tú thở phào nhẹ nhõm. Xách ba lô lên, Tú chạy ngay ra cổng và đón taxi để đến một nơi mà Tú đã muốn đi từ hôm qua.

Chiếc taxi đưa Tú đến con đường mà Tú đã gắn bó với nó trong suốt 13 năm đầu đời. Tú nhận ra ngôi nhà đó ngay. Sau 6 năm thì bên ngoài nhìn không thay đổi mấy, chỉ khác là giàn hoa giấy hồi trước ba trồng đã không còn nữa. Tú có ý định xuống xe và bấm chuông, thử xin cặp vợ chồng cho mình vào nhà tham quan một tí, nhưng lại không tìm được dũng khí để làm việc đó. Cuối cùng, Tú đành quyết định quay về nơi ở của Nhi. Tú chợt cười nhẹ. ‘Nơi ở của Nhi’. Tú còn chưa thể gọi nơi đó là nhà.

Khi về đến nơi, thời gian vẫn còn sớm, Tú quyết định tìm hiểu loanh quanh nơi ở mới của mình. Nơi này rất rộng, hai căn nhà nằm cách nhau bởi một khu vườn ở giữa. Bởi vì rất rộng nên nó cho Tú một cảm giác rất trống trải, cảm giác thiếu vắng thứ gì đó. Nó cũng rất im ắng, im ắng đến nỗi Tú có thể nghe được hơi thở của chính mình. Ngoài tiếng thở thì âm thanh duy nhất Tú có thể nghe là tiếng chuông gió đung đưa trên cái cây ở giữa.

Lúc đưa mắt lên nhìn cái cây cũng là lúc Tú nhìn thấy Nhi. Nhi vẫn còn mặc đồng phục của trường, và đang làm một việc gì đó mà Tú không thể đoán được. Bất giác tiến lại gần hơn, Tú mới biết thì ra Nhi đang tưới nước cho hoa. Nhi ân cần đi lại từng bụi để tưới. Tú nhìn chăm chú, trong lúc này Nhi có một cái gì đó thu hút, làm Tú muốn tiến tới hỏi chuyện làm quen nhưng Tú vẫn đang còn rất ngại.

“Hoa đẹp không Tú?” Nhi hỏi làm Tú giật mình, vì Tú không biết rằng Nhi đã nhìn thấy Tú.

“Này,” Nhi bẻ một bông hoa cúc dại. “Tặng Tú.”

Tú cầm lấy bông hoa và nhìn nó không chớp mắt. Nhi chợt cười.

“Em nói Tú nghe nè, em không cần đâu nhé. Nên Tú cứ yên tâm mà nói chuyện với em. Em thân thiện lắm.”

Tuy vẫn nhìn vào bông cúc dại, nhưng Tú gật đầu. Tú muốn nói lời xin lỗi về việc hồi sáng, nhưng rồi quyết định không làm vậy. Dù sao, Tú nghĩ, đó cũng đâu phải lỗi của mình.

Tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ sự im lặng. Nhi vội cho tay vào túi lấy điện thoại ra và bắt máy.

“Vâng, con nghe.” Nhi trả lời. “Con đang ở ngoài vườn.”

Tú cho bông cúc dại vào túi quần.

“Vâng. Con chuẩn bị ngay đây.” Nhi nói trong vui mừng rồi tắt máy.

“Thôi, em đi nha. Bố mẹ sẽ về đi ăn với em. Hẹn gặp Tú tại trường.” Nói xong, Nhi chạy vào trong nhà, còn Tú thì vẫn đứng đó ngắm nhìn bóng dáng Nhi cho đến khi khuất vào trong.

Tối đó, chị Tâm đến ăn tối cùng gia đình Tú. Mọi người ai cũng hào hứng nghe chuyện anh Tuấn kể về chỗ làm mới. Tú cũng thầm mừng vì không ai hỏi nhiều về ngày đầu ở trường của mình, ngoại trừ mấy câu đại loại như “Hôm nay thế nào?” từ mẹ hay “Có để ý bạn nào chưa?” từ bà. Sau bữa ăn, Tú phụ dọn dẹp với chị Tâm, nhưng chị Tâm lúc nào cũng vậy, đến lúc rửa chén thì không để Tú giúp, Tú đành lên phòng làm bài tập.

Một điều Tú rất thích ở ngôi nhà này là mỗi phòng trên lầu đều có một ban công. Cái ban công không lớn lắm. Tú đã thử và không thể hoàn toàn nằm duỗi thẳng người ở ngoài đó, nhưng nó cũng đủ thoải mái để ngồi làm bài tập. Ngồi một hồi, Tú cũng làm được khoảng một trang, nhưng số còn lại thật khó hiểu. Đã vậy, những cơn gió cứ như đang ru Tú vào giấc ngủ. Để rồi Tú không phát hiện tiếng xe bên dưới cho tới khi nghe được có giọng người nói chuyện.

“Vào nhà làm bài tập đi con.” Giọng của một người đàn ông nói. Người đàn ông đứng cạnh một người phụ nữ ăn mặc rất đẹp. Dựa vào cuộc trò chuyện lúc chiều với Nhi, Tú đoán họ chính là ông bà chủ nhà, ba mẹ của Nhi.

Nhi gật đầu chào họ và đi vào nhà, ngay sau đó ba mẹ Nhi cũng lên xe và lái đi. Tú cảm giác như mình vừa chứng kiến một cảnh rất riêng tư của gia đình họ. Tú lắc đầu và chú tâm vào bài tập, nhưng rồi có đọc câu hỏi bao nhiêu lần đi nữa thì Tú cũng không thể hiểu nổi.

“Trời ơi! Sao mà khó vậy nè!” Tú nói to trong thất vọng.

“Tú có cần em giúp không?” Nhi hỏi.

Giật mình, Tú ngước lên và nhìn thấy Nhi đứng ở ban công đối diện.

“Xin lỗi Nhi, Tú nói hơi lớn.” Tú gãi đầu vì ngại.

Nhi cười. “Có sao đâu. Nơi này cũng khá là im ắng rồi. Tú cứ thoải mái la hét, than phiền với trời đất đi.”

“Hai người hồi nãy, họ là ba mẹ Nhi hả?” Tú hỏi và rồi cảm thấy mình hỏi thật vô duyên.

“À Tú thấy rồi hả? Vâng, bố mẹ em đó.”

“Nhi không có anh chị em à?”

Nhi lắc đầu. “Không. Em là con một. Chỉ có mình em với em thôi.”

“Nghe thật là...”

“Sao? Buồn hả Tú?”

“Ừ.” Tú nói nhẹ nhàng. “Tú không thể tưởng tượng được là không có anh chị sẽ như thế nào.”

“Em cũng quen rồi. Nhiều lúc thật là thích khi bố mẹ sẽ chỉ quan tâm đến mình em, tuy là không phải lúc nào cũng được quan tâm. Nếu có anh chị em, chắc là bố mẹ sẽ không có thời gian dẫn em đi ăn tối như hôm nay đâu.” Nhi cười, bởi vì Nhi cảm thấy nó nghe thật vô lý.

“Nhi có thể đến ăn cơm tối với nhà Tú, nếu Nhi muốn.” Tú ngỏ lời. “Nhưng mà nói trước là nhà Tú rất thích ăn canh chua đó. Tuần nào cũng ăn.”

Nhi nhìn Tú một hồi. Tú cũng nhìn Nhi. Cả hai đều không biết phải nói gì. Rồi Nhi cười và nói, “Cảm ơn Tú, em rất vui.”

Tú của ngày hôm qua đang la mắng và tự hỏi vì sao lại ngu đến thế. Đã nói là không muốn có bạn mới mà! Nhưng Tú của hôm nay cảm thấy sự nhẹ nhõm lan tỏa khắp người.

“Vì sao Nhi xưng em với Tú vậy?” Tú hỏi.

“Em nhỏ hơn Tú một tuổi. Hôm qua bác gái có nói với em.” Nhi trả lời.

Tú gật đầu.

Đứng đó một hồi thì Nhi cũng nói tạm biệt để đi làm bài tập, nhưng mà trước khi đóng cửa, Nhi gọi.

“Tú ơi?”

“Ừ?”

“Tú thử bật cái công tắc kế bên cánh cửa đi. Còn nữa, nếu mà Tú cảm thấy không hiểu bài tập Triết học, Tú thử tìm hiểu về Con Người và Bản Chất đi nhé.” Nói xong rồi Nhi đóng cửa đi vào trong.

Tú cảm thấy mặt mình nóng bừng. Chết rồi! Bạn ấy biết! Tú la trong đầu. Mà dĩ nhiên là Nhi biết rồi, cô giáo có đọc tên điểm danh mà. Cả ngày, Tú chỉ giả vờ xem như không biết.

Bỏ qua sự ngượng ngùng của mình, Tú nghe theo Nhi và phát hiện một cái công tắc kế bên cửa. Nhìn xung quanh không thấy bóng đèn nào, nên Tú không hiểu cái công tắc này để làm gì. Vội bật lên để tìm hiểu, và rồi, rất bất ngờ khi thấy cả khu vườn phía dưới ngập tràn trong ánh đèn. Từng ánh đèn nhỏ len lỏi qua từng bụi cây, từng nhánh cây. Trong màn đêm tối, ánh đèn vàng sáng lấp lánh cứ như những ngôi sao trên trời. Đó là cảnh tượng đẹp nhất mà Tú đã từng thấy.

Tự nhiên Tú mỉm cười. Nhìn qua phía ban công đối diện, Tú khẽ nói “Cảm ơn.” Hít một hơi thật sâu, Tú ngồi xuống và cầm bài tập lên. Với tay lấy cuốn sách để cạnh cái điện thoại, Tú vào mục lục tìm Con Người & Bản Chất.

-Hết chap.2-

3. Chương 3: Mưa Rơi Trong Vườn

“Mày với Nhi có chuyện gì vậy? Có vẻ mày không thích Nhi cho lắm.” Tú hỏi Phương trong giờ nghỉ trưa của một ngày học. “Sao hỏi thế? Bộ mày thích nó à?” Phương hỏi ngược lại Tú.

“Gi. Dĩ nhiên là không rồi. Không phải theo kiểu đó.”

Phương nhếch miệng cười. “Tao chọc mày chơi. Mày bánh bèo thấy mờ. Lại hay mít ướt.”

“Kể tao nghe. Sao mày không có thiện cảm với Nhi vậy?” Tú tiếp tục hỏi.

“Đúng là cái số, mình ghét cái gì nó cứ hiện diện trước mặt mình mày à. Nó học với tao suốt cấp ba. Lúc đầu thì cũng bình thường với nó lắm, nhưng rồi có đợt tao hỏi bài nó trong giờ kiểm tra, thế là cả hai đứa bị kiểm điểm. Mày có tin nổi đêm hôm đó, ba mẹ nó gọi điện nói chuyện với ba mẹ tao cả buổi tối không. Tao bị cấm cung cả tháng trời!” Phương bức xúc kể lại câu chuyện.

“Cái này là mày sai, sao lại trách người ta được?” Tú nhăn mặt.

“Sao lại không. Nó chịu chỉ bài tao, thì nó cũng có trách nhiệm chứ! Nhưng ba mẹ nó gọi điện tới nói những từ rất khó nghe, cứ như nó hoàn toàn vô tội. Như là tao vừa vẽ bậy lên tờ giấy trắng của ổng bả vậy. Đã vậy qua những hôm sau đó, nó cười nói xem như chưa có gì xảy ra. Từ đó trở đi, tao mất hết cảm tình với nó. Cảm thấy nó thật giả tạo.”

“Mày ngang ngược quá.”

“Nó không giống như chúng ta đâu Tú. Nó vừa là con nhà giàu, vừa nổi tiếng khắp trường đó. Mấy đứa nổi tiếng như thế thường giả bộ như quan tâm nhưng thật ra ở đằng sau chỉ là một cuộc cạnh tranh xem ai có thể hơn thôi.”

Nhưng mà nhìn bạn ấy đâu có giống như kiểu người đó. Tú muốn nói với Phương, nhưng rồi không nói được, đành buột miệng đồng ý. “Mày nói có lý.”

Mỗi sáng Tú đều đi bộ đến trường. Tú không phải người tập thể thao thường xuyên, vì vậy Tú nghĩ đi bộ mỗi sáng đến trường cũng là cái có tốt để chữa bệnh lười của mình. Tú thích đi bộ ngang qua những hàng ăn sáng buổi sớm, để hít thở hương vị đậm chất Sài Gòn. Mùi thịt nướng, mùi mỡ hành từ những hàng cơm tấm, hay mùi xôi mặn, ngọt từ các xe đẩy bán xôi. Lâu lâu Tú lại xin mẹ không ăn sáng ở nhà để có thể ra ngoài vừa ăn, vừa thưởng thức ly cà phê sữa đá, vừa nghe chuyện phiếm của mọi người xung quanh.

Mỗi lần như vậy, cuộc sống như chậm lại. Lần nào đi học cũng có nhiều chuyện mới để thưởng thức.

Có lần, Tú bị một con sóc rượt chạy chỉ vì chỉ lỡ cho nó ăn một hạt đậu phộng. Đột đó, Tú mang một trận cười khoái chí đến cho mấy đứa nhóc của trường mẫu giáo cạnh đó.

“Mẹ ơi, anh đó bị con sóc dí chạy kìa.” Tú nghe một cô bé vừa nói vừa cười.

Tú thì vừa cười vừa chạy, buồn cười vì cô bé đó gọi mình là anh, và cũng buồn cười vì mình lâm vào hoàn cảnh như thế này.

Một buổi sáng trời khá lạnh, Tú đang rảo bước, bỗng một chiếc xe dừng lại và hạ cửa kính xuống.

“Tú ơi, có cần đi nhờ không?”

Người đó là Nhi.

“À, chào Nhi.” Tú cúi người xuống để dễ nói chuyện. “Tú không sao đâu, Nhi cứ đi đi.”

“Trời buổi sáng se lạnh, lên xe em ngồi cho ấm.” Nhi kiên trì.

“Tú không muốn làm phiền Nhi.”

“Đừng ngại mà. Mình cũng đều đến trường thôi.” Nói rồi Nhi mở cửa xe và ngồi dịch qua bên trái, lấy tay đập đập vào ghế bên phải, ra hiệu cho Tú lên xe.

Thấy cũng không chối từ được, Tú bước lên xe và đóng cửa với cảm xúc lẩn lộn. Tú nghĩ đến Phương, và không biết Phương sẽ nghĩ gì nếu thấy Tú đi với Nhi. Nhưng khi hơi ấm lan tỏa khắp người, ý nghĩ đó đã được Tú đẩy sang một bên.

Đường đến trường khá im ắng, chỉ có tiếng đài phát thanh trong xe. Khi xe chạy ngang qua trường mẫu giáo, Tú đã quyết định kể cho Nhi nghe về câu chuyện của mình và chú sóc để phá đi sự im lặng giữa hai người. Câu chuyện của Tú khiến Nhi bật cười.

“Thật à Tú? Tú bị một con sóc rượt chạy à?” Nhi không thể nhịn cười.

“Chắc ai cũng đã từng bị một con gì đó rượt chạy chứ.” Tú biện minh.

“Em chưa từng. Vì em thân thiện với mọi người. Chắc nó cảm nhận được Tú không muốn kết bạn với ai hết đó.” Nhi chọc.

“Nhi vui tính thật.”

“Nè, bởi vì em rất thân thiện và không muốn Tú bị bạn sóc tìm đến nữa, nên em muốn ngỏ lời mời Tú đi học chung với em mỗi buổi sáng nhé. Còn về thì ngày nào mà Tú muốn đi về chung thì Tú cứ nói cho em biết nhé.”

Một vài giây trôi qua.

“Nhi, Tú...”

“Tú đừng nói không muốn làm phiền em. Mình ở cùng nơi và học cùng trường, đi chung cho tiện thôi mà.”

Ngẫm nghĩ lời đề nghị của Nhi một hồi, Tú thấy Nhi nói cũng đúng. Dù sao mỗi sáng cả hai đều đến cùng một nơi. Thật ra sau hôm đó, Tú cũng có chút tò mò về Nhi và cũng muốn làm quen với Nhi. Tú tự nói với lòng mình rằng lớp Triết học khá khó nên Tú cần ai đó giúp đỡ trong việc học tập. Nhìn Nhi, Tú gật đầu đồng ý.

“Nhi nói cũng đúng,” Tú lên tiếng. “Cảm ơn Nhi. Vậy là Tú nợ Nhi rồi.” Tú lại suy nghĩ. “Hay là tối nay Nhi qua nhà Tú ăn tối nhé. Nghe nói mẹ Tú tối nay nấu lẩu Thái.”

Nhi cười và gật đầu. “Đúng món em thích.”

Sau đó, bác tài xế thả Tú và Nhi xuống trước cổng trường. Ngó quanh không thấy Phương, Tú yên tâm nói lời tạm biệt với Nhi và đi đến lớp của mình. Vừa đi mà bụng vừa kêu. Tú sức nhớ vì vội lên xe Nhi mà sáng nay mình chưa ăn gì.

Cứ vào những ngày thứ Sáu, thứ Bảy, Chủ Nhật cuối tuần, mẹ Tú rất thích làm những buổi tiệc nhỏ cho cả nhà. Thay vì cơm canh như hằng ngày, những ngày cuối tuần sẽ dành cho những món khác. Có khi mẹ Tú nấu, có khi mua về ăn. Tú thích những món mẹ nấu. Mọi người sẽ nghĩ, ai lại chẳng thích món mẹ nấu? Nhưng với Tú, nó đặc biệt vì những món mẹ nấu toàn từ công thức của ba. Chỉ mẹ mới có thể nấu ra được những mùi vị ấy.

Hôm ấy, anh Tuấn gọi điện về báo tin sẽ không về ăn tối vì anh phải làm thêm giờ. Khoảng 7 giờ tối, chuông cửa reng lên và Tú đoán biết được đó là ai.

Nhi ăn mặc giản dị với cái áo thun màu xám và quần thể dục màu đen. Trên tay Nhi cầm một bó hoa. Nhi gật đầu chào Tú rồi bước vào nhà. Gặp mẹ Tú, Nhi cúi đầu chào và hai tay đưa bó hoa cho mẹ.

“Cháu chào bác. Cháu tặng bác bó hoa cháu vừa hái ngoài vườn. Hoa cháu tự trồng ạ.”

“Chà, con chu đáo quá.” Mẹ Tú cầm lấy bó hoa rồi quay sang Tú. “Lấy cái bình bông cho mẹ.” Tú gật đầu chạy đi.

“Cháu hy vọng bác thích nó.” Nhi nói.

“Dĩ nhiên rồi. Bác lúc nào cũng thích vườn hoa của con hết đó. Đúng nấu ăn mà ngắm hoa qua cửa sổ cũng thấy vui.”

Tú đưa bình bông cho mẹ rồi mời Nhi ngồi vào bàn. Tú mời bà ra ăn và Nhi đứng lên chào bà. Vì không có anh Tuấn, buổi tối hôm đó Tú và Nhi trở thành tâm điểm của cuộc trò chuyện. Mẹ và bà hỏi chuyện Nhi là chính. Hai người có vẻ rất ấn tượng với việc Nhi là hội trưởng hội sinh viên và cũng là trưởng câu lạc bộ tổ chức sự kiện tại trường.

Cả Tú cũng thấy bất ngờ.

“Tú không biết việc đó.” Tú nói với giọng đầy khâm phục.

Nhi cười với Tú. “Vậy bây giờ Tú biết rồi đó.”

“Nhìn con xinh thế này, chắc có nhiều chàng theo đuổi lắm phải không con?” bà Tú hỏi Nhi. “Đôi mắt to tròn như vậy, miệng cười lại có duyên, mấy đứa con trai chắc thích lắm.”

“Má à, má nói vậy làm khách của chúng ta ngại đó.” Mẹ Tú lên tiếng. Nhi cười và trấn an, “Không sao đâu bác, quả thật là có nhiều bạn trai theo con lắm.” Rồi cả nhà cùng nhau cười.

Tú thì ngón hết đồng rau muống trong chén vào miệng.

Mẹ Tú để dành một ít đồ ăn cho anh Tuấn. Mẹ không cho Nhi phụ rửa chén, nhưng bắt Tú phải làm. Tú bảo với mẹ rằng mẹ thích Nhi hơn Tú rồi. Không ngờ, mẹ cũng gật đầu đồng ý và ngỏ lời với Nhi nếu muốn qua ăn tối với gia đình lúc nào cũng được. Gia đình luôn luôn chào đón Nhi. Sau khi rửa chén xong, Tú đưa Nhi về nhà. Tuy là Nhi có nói Nhi sẽ tự về vì nhà chỉ ở sát bên, nhưng Tú nhất quyết không đồng ý.

“Tú mà không đưa Nhi về, mẹ sẽ khởi cho vào nhà.” Tú nói khi đưa được Nhi về đến cửa. “Nhi có biết hồi nãy mẹ nói gì với Tú không? Mẹ thích con bé này quá. Mẹ nói thế đó.”

“Vậy em được 10 điểm phải không?” Nhi hỏi có chút hiếu kỳ.

“Ồ... Thì chắc Tú sẽ cho 10 điểm.” Tú gãi đầu.

Lại là sự im lặng. Tú không hiểu vì sao điều này rất hay xảy ra khi Tú nói chuyện với Nhi. Có lúc hai người nói chuyện như những người bạn thân, rồi phút tiếp theo lại im thít, làm không khí ngại ngùng bao trùm.

Tú không thích điều này chút nào. Tú muốn cư xử bình thường với Nhi. Một ý nghĩ loé lên trong đầu và Tú quyết định thực hiện nó.

“Nhichotúxinsốđiệnthoại.” Tú lắp bắp nói nhanh.

Nét mặt của Nhi như không hiểu Tú vừa nói gì. Tú hít một hơi thật sâu và nói lại lần nữa. Lần này nói chậm hơn.

“Nhi cho Tú xin số điện thoại...”

Nhìn Nhi có vẻ hơi ngỡ ngàng, nhưng Nhi cũng rút điện thoại ra và đưa cho Tú.

“Tú bấm số điện thoại vào đi, có gì em gọi Tú nhé.”

Tú gật đầu, cầm lấy điện thoại của Nhi và bấm số. Hai tay run run bấm mãi không đúng. Tú không hiểu vì sao lại run nữa. Tú mong là Nhi không nhìn thấy mình như vậy, nhưng Tú biết đôi mắt to tròn ấy đang nhìn vào mình. Sau vài lần thì cuối cùng cũng bấm đúng số, Tú liền đưa điện thoại lại cho Nhi.

“Xong” Tú nhe răng cười để vờ tránh không cho Nhi thấy mình còn run. “Thôi Tú về đây.” Rồi chưa kịp cho Nhi cơ hội trả lời và nói lời tạm biệt, Tú xoay người đi và chạy về.

Tối thứ Sáu lúc nào cũng tuyệt, bởi vì Tú có thể gác bài tập qua một bên và thoải mái nằm xem bất cứ cái gì cũng được. Đang nằm nghĩ ngợi coi nên xem gì thì Tú nhận được một tin nhắn.

*****0046: Đoán xem ai đây?

Tú nhoẻn miệng cười. Lập tức Tú chọn ‘Thêm vào danh bạ’ và lưu lại dưới cái tên “Nhi - Nhà kế bên”

“Là con gái mới của mẹ Tú.” Tú nhắn trả lời.

Nhi - Nhà kế bên: Rồi, bí mật bị lộ rồi! Tú đừng có đối xử với em như mấy người chị của Cô Bé Lọ Lem nha.

Tú cười. Nhi luôn biết làm Tú cười.

Nhi - Nhà kế bên: Tú đang làm gì vậy?

Tú: Đang tìm một cái gì đó để xem.

Nhi - Nhà kế bên: Em cảm thấy hôm nay mình tiến bộ hơn rồi đó.

Tú: Nhi nghĩ vậy sao?

Nhi - Nhà kế bên: Em vui vì Tú cuối cùng cũng biết là em không có cần :)

Tú định trả lời, nhưng nhận thêm một tin nhắn nữa từ Nhi.

Nhi - Nhà kế bên: Chúc Tú ngủ ngon.

Vậy nên Tú cũng chỉ nhắn lại hai từ. “Ngủ ngon.”

Nếu có ai muốn hỏi Tú rằng, sáng thứ bảy thường thích làm gì, thì Tú sẽ trả lời, “Ngủ, ngủ, và ngủ!” Cho nên khi có một cuộc gọi cắt ngang giấc mơ đẹp, Tú nhắn nhó mò mẫm xung quanh tìm điện thoại để tắt nguồn, để ngắt ngay âm thanh đáng ghét ấy. Khi mò được cái điện thoại dưới gối, Tú suy nghĩ lại và quyết định bất vì nó cứ reng mãi không ngừng. Mắt nhắm mắt mở, Tú vượt màn hình để bắt máy.

“A lô?” Tú thều thào.

“Tú ơi dậy chưa?”

“Ai vậy?”

“À...thì là con gái mới của mẹ Tú đó.” Nhi chọc.

Shit! Tú liền ngồi dậy. “À, ờ, dậy rồi.” Tú cố gắng điều chỉnh giọng nói để Nhi không nghe được giọng ngái ngủ của mình.

“Đi ra ban công đi Tú. Lẹ lên!” Rồi Nhi cúp máy.

Khi đó cũng là lúc Tú phát hiện trời bên ngoài đang mưa.

Tú mở cửa và bước ra ban công. Tú nhìn xung quanh, không hiểu vì sao Nhi lại muốn mình ra ngoài này. Nhưng chỉ một vài giây sau, Tú nghe tiếng Nhi gọi tên mình từ phía dưới.

“Tú ơi!” Nhi vẫy tay dưới mưa.

“Làm gì vậy Nhi? Trời đang mưa mà?” Tú nói.

“Em biết, vậy nên em mới gọi Tú dậy đó. Khỏi phải chối, em biết Tú đang ngủ.”

Tú ôm mặt thở dài. Ngượng chết đi được.

Nhi nói tiếp. “Xuống đây đi Tú, tắm mưa với em nè.”

“Hả?” Tú bất ngờ với lời đề nghị của Nhi.

“Em nói tắm mưa với em nè!”

Tú không hiểu vì sao Nhi lại muốn tắm mưa, nhưng chiều lòng Nhi, Tú cũng đi xuống. Trên đường đi, Tú không quên lấy theo một cây dù.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Tú hỏi Nhi khi ra được ngoài vườn.

“Em chỉ muốn tặng Tú một cái lễ, chính thức chào đón Tú đến nơi này thôi.” Nhi giải thích. Tú nhận ra Nhi đã ướt hết. Cái áo thun màu xanh dương Nhi đang mặc cũng đã bó hết vào người.

“Vậy nên Tú không cần cái này đâu,” nói rồi Nhi lấy cây dù ra khỏi tay Tú, cẩn thận đóng nó lại và ném sang một bên, “Chúng ta hãy chơi cho vui đi!” Nhi nắm lấy tay Tú và kéo Tú lại nơi Nhi đã chuẩn bị sẵn những quả bong bóng nước. Cái nắm tay rất tự nhiên của Nhi bỗng làm tim Tú đập nhanh vài nhịp.

“Chơi hết mình nha!” Nhi cầm một quả bóng và chơi thẳng vào Tú. Dòng nước lạnh cộng với cơn mưa đang trút xuống đã làm Tú tỉnh giấc. Quyết định hoà vào cuộc chơi, Tú cúi ngay xuống cầm hai quả bóng lên tay. “Rồi, chơi nè!”

“Ui da!” Hai quả bóng trúng tay Nhi.

“Có chơi có chịu nha.” Tú nhếch miệng cười. Nhi cũng nhanh chóng cầm lên hai quả và ném vào Tú. Tú may mắn tránh được làm Nhi bĩu môi, nhưng Nhi không vội bỏ cuộc mà tiếp tục ném những quả khác. Tú chỉ biết tránh chứ không ném lại. Sau một hồi thì một quả bóng nước nữa lại vào đầu Tú làm má trước xụ hết cả lên mắt. Nhi bật cười rồi dùng tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Tú qua một bên. Tú cảm thấy lạnh lạnh khi tay Nhi chạm vào mặt mình.

Chắc là do trời mưa thôi, Tú nghĩ.

Tú và Nhi dành cả buổi sáng dưới mưa, những tiếng cười đùa vang khắp sân vườn. Tuy trời có lạnh, có gió, nhưng dường như chẳng ai bận tâm về điều đó cả. Chỉ đến khi bụng Tú than phiền quá nhiều lần thì Tú mới lên tiếng đầu hàng.

“Đói bụng quá.” Tú nói.

Cả hai đồng ý đi vào trong tìm chút gì để ăn. Tú đưa một cái khăn cho Nhi, và sau khi thay đồ ướt ra thì Tú đưa Nhi một bộ đồ để thay.

“Nè, Nhi thay đồ ra đi.”

Tú biết là Nhi có thể đi về nhà để thay đồ, nhưng Nhi cũng không nói gì. Nhi chỉ cầm lấy bộ đồ từ tay Tú và đi vào phòng tắm. Khoảng 5 phút sau, Nhi bước ra với bộ đồ của Tú trên người. Đồ của Tú mà Nhi mặc vừa khít. Tú cố gắng không để hai mắt nhìn chăm chăm vào Nhi.

“Bắp rang hả Tú?” Nhi hỏi, chỉ vào tô bắp rang Tú đã chuẩn bị.

“Ừ. Nhi có hứng xem phim không?”

“Lúc nào cũng có hứng xem phim hết.” Nhi trả lời.

Cùng nhau đi vào phòng Tú, và phải mất hết 15 phút hai người mới có thể chọn ra một bộ phim muốn xem. Cả hai quyết định chọn Lucy vì Nhi khoe rằng Nhi đã thuộc hết lời thoại, và Tú muốn Nhi chứng minh điều đó. Cầm tờ bấp rang lên giường ngồi cho thoải mái, Tú bật phim lên. Khi phim bắt đầu, Tú kêu Nhi lặp lại những câu thoại trong phim, nhưng sau 5 phút Tú biết Tú đã thua, vì quả thật câu nào Nhi cũng thuộc.

Sau khoảng 40 phút, Tú bắt đầu cảm thấy mệt và hai mắt cứ díp lại. Tú cố gắng chống lại cơn buồn ngủ nhưng không thể, nên đành buông xuôi dãn lòng chỉ nhắm mắt vài phút, hy vọng rằng Nhi sẽ không thấy vì Tú không muốn là người mời người khác xem phim rồi cuối cùng lại là người đi ngủ giữa chừng thế này.

Tú nhắm mắt rồi không biết gì nữa.

Tú đang ngủ ở trên vai mình! Nhi suy nghĩ trong đầu.

Nhi không biết phải làm gì trong lúc này. Khi Tú rủ xem phim, Nhi cũng không biết sẽ rơi vào tình huống như thế. Lúc Nhi nhìn qua thấy Tú đã nhắm mắt ngủ, Nhi cũng để Tú ngủ và không muốn gọi Tú dậy, nhưng rồi một hồi Tú lại ngả lên vai Nhi, làm Nhi không dám động dậy từ lúc đó đến giờ. Có nên đỡ Tú nằm xuống hay không? Làm vậy thì Tú có giật mình tỉnh giấc hay không? Nhi tự hỏi. Trong lúc đắn đo không biết nên làm gì, thì Nhi cảm thấy hơi thở nóng phả vào cổ mình. Nhận ra có điều gì đó không ổn. Nhi đặt tay lên trán Tú và cảm thấy nó đang nóng bừng.

Bị sốt rồi.

“Chết rồi. Tú ơi. Dậy mau.” Nhi nhẹ lay Tú. “Tú ơi!”

Tú từ từ mở mắt và nhận ra rằng mình đã ngủ quên.

“Thôi xong. Xin lỗi Nhi nha.” Tú nói trong bối rối. “Ai đời rủ Nhi xem phim mà lại ngủ quên.” Nói rồi Tú với lấy cái gối bên cạnh và gục đầu xuống, cảm thấy rất xấu hổ.

“Không Tú ơi. Em phải xin lỗi mới đúng. Tú sốt rồi kìa. Em không nên kéo Tú ra tắm mưa với em.”

Tú đưa mắt nhìn Nhi một hồi rồi bật cười.

“Tú cười cái gì?” Nhi cầm một cái gối nhỏ và chọi vào Tú.

“Tự nhiên cảm thấy thì ra mình ngủ quên là có lý do. Đang thấy có lỗi dữ lắm, nhưng tự nhiên có cái lý do bị sốt để không cảm thấy có lỗi nữa.”

“Không có vui! Em cảm thấy rất tệ.” Nhi bĩu môi.

“Tú không sao mà, chỉ hơi mệt một chút. Uống thuốc hạ sốt là xong chứ gì.” Sự thật là Tú cảm thấy rất mệt, nhưng Tú không muốn nói để Nhi lo lắng. Với lại, gương mặt đang bĩu môi đó của Nhi rất biết đánh vào tim người khác.

Một lúc sau mẹ Tú về. Cả Tú và Nhi đều giấu mẹ chuyện tắm mưa hồi sáng để Tú khỏi bị la. “Mẹ sẽ la Tú thật trẻ con,” Tú nói, “Nhưng với Nhi, mẹ sẽ nói là Nhi biết cách sáng tạo để tìm niềm vui, vì Nhi là thần tượng mới của mẹ Tú mà.”

“Tú tính lấy việc đó ra chọc em hoài phải không?” Nhi vừa nói vừa mang giày vào.

“Chắc vậy.” Tú cười.

Tối đó Tú không tài nào ngủ được. Một phần do cơn sốt khiến Tú khá nhức đầu, còn phần còn lại là do Tú cứ nghĩ mãi về những việc xảy ra hôm nay. Tắm mưa buổi sáng, Nhi nắm tay Tú, bong bóng nước, Nhi mặc đồ Tú, xem phim, Tú ngủ trên vai Nhi...

Tại sao chỉ mới gần hai tuần mà mọi việc thay đổi nhanh đến thế? Từ việc Tú không hề muốn làm quen với Nhi cho đến bây giờ cái nắm tay của Nhi cũng làm Tú có cảm giác... lạ.

Tú cầm điện thoại lên xem. Đã 1 giờ 36 phút sáng. Tú nhắm mắt đặt tay lên trán. Vẫn còn nóng bừng. Làm ơn ngủ đi. Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa. Tú tự nói với bản thân.

Nhưng chưa kịp đi vào giấc ngủ thì Tú nhận được một tin nhắn.

Nhi - Nhà kế bên: Không biết Tú ngủ chưa, nhưng em gửi đại. Hôm nay em vui lắm. Tú mau khỏe nhé.

Tú cười. Nhi đâu có biết, Tú thức đến giờ này cũng là vì nghĩ về mọi chuyện hôm nay.

Tú: Cảm ơn Nhi. Hôm nay thấy bị sốt cũng đáng lắm.

Nhi - Nhà kế bên: Chào mừng Tú đã về với Sài Gòn.

Tú: Ngủ ngon.

Nhắn xong, Tú vui mặt vào trong gối, hy vọng giấc ngủ sẽ mau đến.

-hết chap.3-

4. Chương 4: Năng Ở Trong Tim

Ngày thứ Hai đến với một thông báo từ lớp Triết học. Ba chữ ‘Bài tập nhóm’ được cô giáo viết to lên bảng, với dòng chữ nhỏ ‘Hãy lập một nhóm từ 2 đến 3 người’ bên dưới. “Đây sẽ là bài thi học kì của các em.” Cô thông báo khi tiết học vừa bắt đầu.

Tú có thể nghe tiếng than vãn từ tất cả các hướng trong lớp học. “Cô ơi, mới tháng mười thôi mà.” Một bạn nam ngồi trước Tú nói, và một bạn nam khác ngồi đằng sau Tú cũng hòa theo. “Cô ơi, mới tháng mười thôi!”

Sắc mặt cô vẫn bình thản. Tú nghĩ cô đã quá quen với việc này.

“Cô biết các em cũng sẽ chờ đến ba ngày cuối rồi mới làm. Cô cho bài tập trước là để các em từ từ chuẩn bị.” Nói xong, cô vỗ tay hai cái, ra hiệu cho mọi người lập nhóm.

Tú nhìn qua phía Nhi. Nhi để tóc mái thưa và xoã dài, không cột cao lên như những khi ở nhà. Thấy trong lớp vẫn chưa thân với ai lắm, Nhi thì lại ở sát nhà nên Tú quyết định hỏi Nhi lập nhóm. Nhưng chưa kịp đứng lên ngỏ lời, Tú đã thấy một vài bạn đi về phía Nhi và hỏi. Vậy là đã chậm chân một bước. Tú bậm môi và rửa thầm người đã lên ý tưởng này. Tú chẳng bao giờ thích làm bài tập nhóm.

Sau vài phút suy nghĩ, Tú đành quyết định lên xin phép cô được làm bài tập một mình. Biết là sẽ nhiều việc để làm hơn những bạn khác, nhưng cũng hết cách. Nhưng ngay lúc đó, Nhi kéo tay Tú lại.

“Tú đi đâu đấy?” Nhi hỏi.

“Um... Tú định lên hỏi cô xem có thể làm một mình không.”

“Tại sao?” Nhi hỏi tiếp.

“Vì Tú không có nhóm.”

“Ai nói thế? Có em nè.”

Lúc đó Tú thề rằng, nếu có ai hỏi Tú thiên thần có thật hay không, thì Tú nhất định sẽ trả lời là có.

“Mấy bạn hỏi nãy đứng cạnh Nhi thì sao?” Tú thắc mắc.

“Em nói với họ rằng bạn Tú trông rất buồn, nên em cần đi tìm bạn ấy.”

Lúc này mặt Tú đỏ hết lên, không phải là vì ngại, mà vì Tú không muốn Nhi nghĩ Tú là một người yếu đuối cần giúp đỡ.

“Nhi không cần phải làm vậy đâu.” Tú nói, không thể nhìn vào mắt Nhi.

“Tú à, em đùa đấy.” Nhi cười. “Em thật sự muốn ở cùng nhóm với Tú mà. Nhà mình ở cạnh nhau, sẽ dễ làm bài tập hơn. Với lại, những người khác đã lập nhóm hết rồi.” Tú nhìn xung quanh và phát hiện Nhi nói đúng, mọi người đã vào nhóm, giờ chỉ còn Tú với Nhi.

“Sao nào? Lập nhóm với em chứ?” Nhi hỏi, và vội nói thêm, “Đừng có nói chắc vậy nữa nha. Tú đâu còn sự lựa chọn nào khác.”

Tú mỉm cười. “Ừ, vậy thì lập nhóm với Nhi.”

Ngày học hôm đó kết thúc, Nhi rủ Tú cùng nhau đi mua dụng cụ cho dự án phải làm. Nhìn quanh để chắc chắn không ai thấy mình, và khi an tâm chẳng ai để ý, Tú bước lên xe với Nhi. Đi được một đoạn đường, Tú mới phát hiện mình đang trở về nơi quen thuộc ấy.

“Tú biết con đường này.” Tú nói nhỏ.

“Đúng rồi. Mình sắp tới nhà sách rồi.” Nhi trả lời.

“Không,” Tú bắt đầu thấy hồi hộp. “Hồi đó Tú sống ở đây.”

“Nơi Tú ở trước khi dọn đi à?”

“Ừ.” Tú nhìn xe chạy ngang cửa hàng bánh mì, cửa hàng photo, cửa hàng bán nước sâm. Những cửa hàng quen thuộc.

“Tú có muốn em nhờ bác tài ghé ngang không?” Nhi đề nghị.

Do dự một hồi, Tú gật đầu. Lần trước đi một mình, Tú không có đủ dũng khí làm việc gì. Đến việc bước xuống xe, tiến lại bấm chuông cũng không dám. Lần này có thêm một người nữa, Tú nghĩ mình có thể làm được.

Nhưng Tú hoàn toàn sai lầm.

Khi hai người vừa bước xuống xe, chân Tú đã không bước nổi đến cánh cửa.

“Tú muốn vào không?” Nhi hỏi, cảm thấy lo lắng.

“Tú...Tú không biết nữa...” Đợi một vài giây sau, Tú nói, “Thôi mình về đi. Chắc gì người ta cho vào.”

Tú quay người lại và mở cửa xe, “Mình không nên tới đây.”

Nhưng chưa kịp nhắc chân bước lên, thì Nhi đã cầm tay Tú kéo lại trước cổng. “Mình chưa thử thì làm sao biết!” Nhi nói, rồi lập tức đưa tay còn lại lên nhấn chuông. Tú như muốn nín thở, vừa vì hồi hộp không biết sẽ đối mặt với chủ nhà như thế nào, vừa vì có một bàn tay rất ấm đang nắm chặt lấy tay Tú. Nó siết chặt như muốn truyền thêm sức mạnh cho Tú vậy.

Tiếng chó sủa lên inh ỏi và có tiếng bước chân đi ra. Tú nắm chặt tay Nhi hơn nữa. Cánh cổng được mở, và đứng trước hai người là một người phụ nữ tầm 40 tuổi. Người phụ nữ nhìn Tú và Nhi, chờ đợi một lý do giải thích cho sự xuất hiện của hai người.

“Cháu chào cô.” Nhi cúi đầu chào. Thấy Tú vẫn đứng im như tượng, Nhi kéo tay Tú ra hiệu. Phát hiện là mình đang vô lễ, Tú lật đật cúi đầu xuống chào.

“Hai đứa tìm ai vậy?” Người phụ nữ lên tiếng hỏi.

“Dạ...” Tú lúng túng tìm lời giải thích. “Con không biết cô có nhận ra con hay không, nhưng khoảng sáu năm trước mẹ con có bán căn nhà này lại cho cô.”

Người phụ nữ nhướng nhẹ đôi mày suy nghĩ và bắt đầu nhận ra Tú. “À rồi cô nhớ rồi,” Người phụ nữ nói, khá bất ngờ. “Trời ơi, con lớn quá cô nhận không ra. Hai đứa nhà cô vẫn còn giữ tờ giấy con đưa.” Người phụ nữ nở nụ cười khá ái.

“Chúng cháu muốn hỏi cô việc này và cháu hy vọng nó không thất lễ. Chẳng qua là chúng cháu chỉ muốn xin phép cô được vào thăm nhà nhìn một cái rồi đi ạ. Tú rất nhớ nơi mà mình đã từng lớn lên.” Nhi nói. Tú có thể thấy người phụ nữ ngỡ ngàng với lời thỉnh cầu này.

“Dạ xin lỗi cô,” Tú nói, “Nếu không được thì cũng không sao đâu cô. Tụi con sẽ đi liền.”

“Không sao đâu. Mời hai con vào nhà.” Người phụ nữ dịu dàng nói. “Mấy đứa nhỏ đang ngủ, các con nói nhỏ một chút là được.”

Sau khi hết lời cảm kích người phụ nữ, Tú và Nhi được mời vào nhà. Tú bước từng bước chân chậm rãi, vì Tú cũng không ngờ rằng mình lại có thể nhìn lại căn nhà cũ một lần nữa. Cái sân ở ngoài được vẽ đầy những hình ảnh các con vật đủ màu sắc bằng phấn, cho thấy căn nhà này có trẻ em. Nó làm Tú nhớ lại những ngày Tú và anh hai thường hay vẽ những ô vuông để chơi lò cò. Tiếng chó sủa cắt ngang kí ức của Tú. Người phụ nữ vội chạy lại ẵm chú chó lên và ra hiệu cho cả hai bước vào nhà. Và khi đã bước vào bên trong, Tú chỉ cảm thấy hụt hẫng.

Căn nhà đã hoàn toàn khác. Bức tường trắng ngày trước nay đã không còn, thay vào đó là một màu xanh lơ. Cái cầu thang dẫn lên lầu ở bên trái nay đã được đưa sát ra phía sau hơn. Nhà bếp cũng nhỏ hơn hồi đó. Cái cửa kiếng bây giờ cũng đã bị một chiếc tủ che lại.

“Nhà cô làm nhỏ cái bếp một chút cho mấy đứa nhỏ có nhiều không gian hơn để chơi.” Người phụ nữ giải thích. “Phòng trên lầu từ khi có đứa út cũng đã sửa lại.”

Đó là lúc Tú nhận ra rằng đây thực sự đã không còn là nhà của mình nữa. Nơi này đã không còn là nhà kể từ khi ba mất.

Vào lại trong xe, Tú chỉ biết im lặng và thở dài.

“Xin lỗi Tú nha. Đáng lẽ em không nên cố nài Tú đi vào. Bây giờ nhìn Tú cứ như con mèo con lạc mẹ buồn hiu hắt.”

Giọng điệu của Nhi làm Tú bật cười.

“Biết ngay nói đến mèo con là Tú sẽ cười mà.” Nhi nói tự hào.

“Thật ra Tú nghĩ đó là những gì Tú cần. Tú cần một lý do nào đó để có thể đóng cánh cửa này lại, và bây giờ Tú đã có rồi. Nó đã không còn là nhà nữa và Tú biết mình nên chấp nhận việc đó.”

“Và bước tiếp.” Nhi nói.

“Và bước tiếp.” Tú đồng ý.

“Khu vườn này đúng là nơi lý tưởng để làm bài tập, nhưng Nhi không thấy quá sớm để bắt đầu làm dự án sao? Mình có đến hai tháng cơ mà.” Tú phàn nàn khi Nhi giao cho một đồng sách để tham khảo. Khi hai người vừa về đến nhà, Nhi đã hẹn Tú gặp nhau ở cái cây giữa khung cửa sổ của hai đứa sau giờ cơm tối để bàn về dự án nhóm.

“Mình làm càng sớm càng tốt chứ sao.” Nhi khuyến khích.

“Thấy Nhi là một học sinh khá gương mẫu. Có nổi khổ tâm gì ở đây không vậy?” Tú cầm cây viết dạ quang lên, tô vài dòng trong sách.

“Vì bố mẹ luôn tin tưởng em sẽ học giỏi. Em không muốn làm họ thất vọng. Bố mẹ rất coi trọng việc này.”

“Đó là điều duy nhất ba mẹ Nhi quan tâm?” Tú biết câu hỏi này có phần không lịch sự, nhưng Tú thực sự rất hiếu kì. Từ hồi dọn về tới giờ, Tú thấy ba mẹ Nhi thường xuyên vắng nhà. So với những lần gặp cô giúp việc, thì những lần nhìn thấy ba mẹ Nhi có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Vâng. Thường là vậy.” Nhi thừa nhận, giọng nói đượm buồn.

“Nhi sợ, nếu học không giỏi, thì ba mẹ sẽ không còn chuyện để mà quan tâm mình nữa, phải không?” Tú nói. Đường như Tú không phải đang hỏi Nhi một câu hỏi, mà là nói ra một sự thật.

Nhi do dự một lúc rồi gật đầu nhẹ.

Biết là mình không nên nói về vấn đề này nữa, Tú đổi chủ đề cho không khí bớt ảm đạm.

“Nhi biết không,” Tú cầm cái bịch dụng cụ mua ở nhà sách hồi chiều lên, “Với đồng đồ này, Tú có thể làm được cái bảng ‘Coi chừng mèo phá’ treo ngoài cổng để cảnh báo người khác.”

Nhi nở nụ cười nhỏ. “Con mèo của em sẽ nói rằng nó cảm thấy bị xúc phạm.”

“Nó bay vô nhà tắm đó.” Tú nhấn mạnh chữ ‘bay’, “Cho nên nói vậy cũng đâu có quá lắm đâu.”

“Nói cũng đúng.” Nhi cười.

Ngồi nói chuyện đến khoảng 9 giờ thì cả hai quyết định ngưng công việc và về nghỉ. Trước khi vào nhà, Tú bỗng kéo Nhi lại và gửi Nhi một cái ôm. Nhi đứng hình trong vài giây, nhưng rồi cũng đưa hai tay ôm lấy Tú. Khoảng không gian chợt lặng đi, chẳng ai nói với ai câu nào. Cuối cùng, Tú quyết định lên tiếng, nói khẽ vào tai Nhi. “Hôm nay cảm ơn Nhi rất nhiều.”

Nhi hít một hơi thật sâu, như muốn mang toàn bộ khoảnh khắc này vào trong tâm trí, rồi trả lời. “Bất cứ lúc nào Tú cần.”

Đêm đó nằm trên giường, Tú suy nghĩ về Nhi, về một góc khuất khác của Nhi mà Tú chưa từng thấy trong khoảng thời gian gần gũi biết nhau. Thay vì là một cô gái hoạt bát, sôi nổi mà mọi người luôn thấy ở trường, thì Tú lại thấy một cô gái nhỏ bị tổn thương và rất cô đơn, luôn mong được sự quan tâm yêu thương của ba mẹ trong tuyệt vọng. Tú phát hiện rằng trên thế gian này có hai kiểu người: Những người thường cho người khác thấy vấn đề của mình ở ngoài mặt, và những người thường giấu nó ở trong lòng. Tú và Nhi là hai ví dụ hoàn hảo.

Và không biết từ lúc nào, Tú đã cảm thấy muốn có thêm cơ hội nói chuyện với Nhi, muốn biết rõ về Nhi hơn nữa.

Tú cầm điện thoại lên và xem giờ. Đã 12 giờ 40. Quyết định nhắm mắt đi ngủ, Tú bật nhạc trong điện thoại và để lên đầu giường. Trong lúc thiếp đi, Tú vẫn còn nghe lời bài hát văng vẳng bên tai.

“Ta gặp nhau một chiều thu tháng mười, vì nụ cười ấy cho em nhớ mong từng ngày...”*

*Trích bài hát “Say You Do” của ca sĩ Tiên Tiên

-Hết chap. 4-

5. Chương 5: Loạn Nhịp

Vào một buổi tối tháng Mười, mẹ Tú gọi Nhi qua nhà chơi để dùng thử món chè chuối mẹ Tú vừa nấu. Hương nước cốt dừa và chuối thơm nức bay phảng phất khắp nhà. Quả thật, mẹ Tú rất có tài nấu nướng. Tú và Nhi mỗi người cầm một chén chè lại ghế ngồi và bật TV lên xem. Khi bật lên là vừa ngay lúc phóng sự đang nói về lễ hội hoá trang mà giới trẻ thường gọi là Halloween. Tú chợt nhớ khu phố mình đang ở cũng sẽ tổ chức Halloween cho các gia đình trong khu nhà. Mẹ đã dặn là gia đình sẽ tham gia cho vui. Khi còn ở nước ngoài, năm nào cũng vậy, mẹ và bà đều bắt Tú tham gia, tuy rằng sau khi lấy được kẹo về thì mẹ cũng không cho ăn.

Tú xắn một miếng chuối đưa vào miệng. Nó mềm và không quá ngọt, không khiến người ăn bị gắt cổ. Nhìn qua Nhi, Tú thấy Nhi hình như cũng có ý nghĩ như mình.

“Ngon quá bác ạ. Ngon hơn cả mấy tiệm chè nổi tiếng.” Nhi lên tiếng trầm trở về chén chè đang ăn. Tú nhìn thấy một chút nước cốt dừa còn dính trên môi Nhi.

“Trời ơi, con lúc nào nói chuyện cũng ngọt hết.” Mẹ Tú nói cảm kích.

“Không, cháu nói thật ạ.” Nhi cười và tiếp tục thưởng thức chén chè.

“À...Nhi?” Tú gọi. “Nhi bị dính...trên môi kìa.” Tú cố gắng giải thích.

“Oh” Nhi có vẻ bất ngờ, nhưng rồi khúc khích cười, “Trời ạ, Tú vừa thấy một cảnh chỉ trên phim Hàn Quốc mới có phải không? Em không cố tình đâu nhé.”

“Tú cũng thắc mắc là có cố tình hay không” Tú cười. “Để Tú giúp Nhi.”

Tú đặt chén chè xuống bàn, với lấy hộp giấy cạnh đó, và khi Nhi chưa kịp nói gì, Tú đã một tay giữ lấy mặt Nhi, tay còn lại rút tờ giấy ra và chạm lên môi Nhi.

“Chà, một đôi uyên ương.” Giọng chị Tâm bắt ngờ vang lên.

Giật mình, Tú vội buông Nhi ra.

“Chị Tâm, tới rồi hả?” Tú bối rối nói như muốn đổi chủ đề. Chị Tâm đưa Tú một cái nhìn đầy hiểu biết. Tú nhìn qua Nhi thì thấy Nhi đang liếm môi. Tú liền nhìn qua phía chị Tâm thì thấy chị Tâm vẫn còn đang nhìn mình. Mặt Tú nóng bừng lên vì ngượng.

“Mẹ nấu chè và Nhi ăn bị...và—”

“Biết rồi,” chị Tâm cắt lời Tú. “Hồi này bác có gọi chị. Giờ chị đi lấy một chén đây.” Chị Tâm đi ngang qua chỗ Tú ngồi và vỗ nhẹ lên vai Tú.

Nhi cười vì thấy Tú thật ngây ngô, còn Tú thì không hiểu vì sao mình lại run đến thế. Tú thú thật với chính mình là trong vài giây ngắn ngủi đó, đã có một ý định loé lên trong đầu Tú. Nếu chị Tâm không đến đúng lúc, chắc Tú cũng đã muốn thực hiện nó.

Khi Nhi chuẩn bị về, mẹ Tú nhất quyết gói lại hai hộp chè chuối để biếu cho ba mẹ Nhi, mặc cho Nhi có giải thích rằng ba mẹ mình ít khi ở nhà. Hôm đó, Tú xin mẹ về phòng ngủ, thay vì đưa Nhi về. Tú nghĩ sau việc tự nhiên cái ý định ấy hiện lên trong đầu, Tú không nên ở một mình với Nhi nữa.

Vào phòng nằm một thời gian nhưng không thể chìm vào giấc ngủ. Lăn tới lăn lui trên giường, Tú ngẫm nghĩ về việc hồi nãy. Tú đã muốn chạm vào môi Nhi ngay lúc đó. Có phải điều đó có nghĩa là Tú đã thích Nhi hay không? Chị Tâm có thể nào nhận ra không? Bộ nó rõ ràng đến thế à?

Tú quyết định nhắn tin cho Nhi, vì dù sao Tú cũng nghĩ đến Nhi mà mãi không ngủ được.

Nhi ngủ chưa? Tú gửi tin nhắn.

Chưa đầy 10 giây sau, Tú nhận được hồi âm.

Nhi - Nhà kế bên: Chưa ngủ.

Tú: Vậy mình nói chuyện được không?

Nhi - Nhà kế bên: Ok

Tú: Vậy gặp Nhi ở ban công.

Gió đêm tháng Mười khá mát, nếu không muốn nói là se lạnh. Tú nhìn Nhi bước ra ban công chỉ với chiếc áo hai dây và quần short ngắn. Đột nhiên Tú chợt thấy nóng.

“Bộ Nhi không lạnh hả?” Tú ngại ngần chỉ vào bộ quần áo Nhi đang mặc.

“Mặc đồ dài thì ngủ không thoải mái.”

“Tú ngủ không được.” Tú thú nhận.

“Em cũng vậy.” Nhi đồng tình.

Lý do Tú muốn nói chuyện giờ này cũng chỉ vì Tú muốn gặp Nhi. Tú cố gắng nghĩ ra một chủ đề để nói chuyện. Rồi Tú nhớ tới ngày Halloween sắp tới.

“Nhi có định tham gia lễ Halloween khu phố mình tổ chức không?”

“Chắc là không. Người ta tổ chức cho gia đình, cho mấy đứa nhỏ. Em đâu có ai.” Nhi trả lời.

“Đi với gia đình Tú đi.” Tú ngổ lỏi. “Dù sao mẹ cũng bắt cả nhà phải tham gia để làm quen với lối xóm. Nhi đi cùng luôn, cho vui.”

Suy nghĩ một hồi, Nhi gật đầu. “Vậy thì vui quá.”

Hài lòng, Tú nói tiếp. “Nhi nhớ phải hoá trang đó nha.”

“Vậy em sẽ hoá trang thành nhân vật em yêu thích, Harry Potter!” Nhi cười rạng rỡ.

“Nhi và nửa dân số trên trái đất sẽ hoá trang thành Harry Potter.” Tú chọc.

“Harry Potter lúc nào cũng nổi nhé!” Nhi nhấn mạnh.

Tú mỉm cười. Lại có thêm thời gian nói chuyện với Nhi.

Lễ hoá trang chẳng mấy chốc đã tới.

Tú đến nhà Nhi để giúp Nhi chuẩn bị. Lần đầu tiên vào nhà, Tú không khỏi ngỡ ngàng vì độ giống nhau của hai bên.

“Sao ngộ quá. Hai căn giống y như nhau, chỉ có điều là căn kia nhỏ hơn nhiều thôi.” Tú thắc mắc.

“Vì bố mẹ em xây căn đây cho em. Bố mẹ nghĩ nếu như em cần khoảng không gian riêng, thì em có thể qua bên đây ở. Mà Tú biết câu chuyện này nó trở trêu thế nào rồi.” Nhi cười.

“Nhi có đồ để mặc chưa?” Tú nhanh chóng đổi chủ đề.

“Em tìm được cái áo len màu đỏ, nên em đã in chữ H cho Harry và dính nó lên.” Nhi khoe cái áo khi hai người bước vào phòng Nhi. “Giống cái áo len mà bà Weasley đã tặng cho Harry đó. Em cũng tìm được nhánh cây khô để làm đũa thần.”

“Nhi đúng là con một sách.” Tú nói.

Nhi cầm cái áo lên và ướm vô người. “Sao, nhìn được chưa?” Nhi hỏi Tú.

“Chưa đủ. Nhi cần vết sẹo của Harry nữa.” Tú quan sát. “Đưa Tú cái gì đó để vẽ đi.”

Nhi tìm được cây chì kẻ môi trong bao trang điểm và đưa cho Tú.

“Đứng yên nha.” Tú nói.

Nhẹ nhàng, Tú vén tóc mái của Nhi qua một bên, để lộ ra phần trán cần được vẽ. Bởi vì Tú cao hơn Nhi, nên Tú nhẹ nâng mặt Nhi lên để vẽ cho dễ. Căn phòng bỗng nhiên im ắng đến lạ thường, tiếng động duy nhất Tú có thể nghe có lẽ là nhịp tim đang đập rất nhanh của mình. Tú vẽ được nét đầu tiên. Tú có thể cảm thấy hơi thở của Nhi, vì hai người đang đứng rất gần. Tú vẽ thêm nét nữa. Nét cuối cùng thật khó để vẽ. Tú cố gắng chú tâm để vẽ một đường thẳng, nhưng không thể nào làm được vì tim Tú như muốn vỡ ra ngoài. Môi của Nhi nhìn thật mềm, và Tú nghĩ rằng nếu như Tú không giải tỏa những cảm xúc trong lòng thì chắc Tú sẽ điên lên mất. Tú dùng vài giây tiếp theo để suy nghĩ mình nên làm gì, không biết có nên làm theo cảm xúc của mình không. Nhưng chưa kịp nghĩ xong, tiếng mèo kêu đã làm gián đoạn trận chiến tâm lý đang diễn ra trong đầu Tú.

Tú không biết từ lúc nào con mèo của Nhi đã vào phòng, và bây giờ nó đang nằm chễm chệ trên giường nhìn hai người.

Nhưng mà Tú biết chắc chắn một điều: Nhất định con mèo này nó ghét Tú.

“Um, một nét nữa.” Tú nói nhẹ, rồi phát hiện Nhi thở ra một hơi sâu sau đó.

Lễ hội Halloween rơi vào ngày thứ Sáu nên ai cũng vui mừng. Chẳng ai phải dậy sớm để đi làm, đi học vào thứ Bảy cả. Nhi trầm trồ thán phục cả nhà Tú vì ai cũng hoá trang thành các nhân vật hoạt hình. Tú là con sói, mẹ Tú là cô bé quàng khăn đỏ, anh Tuấn là thợ săn còn bà Tú là bà của cô bé. Cả nhà đi hơi trễ vì anh hai phải làm việc đến tận 8 giờ, nhưng khu phố vẫn đầy các gia đình đi chơi và xin kẹo. Khi chị Tâm đến, Nhi khá phấn khích bởi chỉ cần nhìn, Nhi đã biết chị Tâm hoá trang thành ai.

“Chị là Hermione Granger phải không?” Nhi hỏi.

“Đúng rồi. Cưng là Harry Potter phải không nè.” Chị Tâm cười. “Suy nghĩ giống nhau ghê!”

Nhi cười toe toét rồi quay sang Tú, người mà đang lắc đầu. “Biết Nhi muốn nói gì rồi.”

“Vâng. Em, chị Tâm, và một nửa dân số trên trái đất!” Nhi nháy mắt.

Đây là lần đầu tiên sau một thời gian dài Nhi cảm nhận được niềm vui gia đình. Không quan trọng là Nhi có đi cùng gia đình mình hay không, không quan trọng là có vài gia đình vừa nhìn thấy họ liền đóng cửa. “Chỉ cho con nít thôi” Một bác đã nói vậy trong lúc đang ngậm một cây kẹo mút. Quan trọng là Nhi đang ở đây với Tú, một người chẳng biết từ đâu đến, lại đột ngột xuất hiện trong cuộc sống của Nhi chỉ mới gần một tháng nay mà không có sự báo trước nào. Nhi cảm nhận được sự thay đổi ở thái độ của Tú dạo gần đây, và Nhi cũng cảm thấy dường như mình cũng có cảm giác gì đó với Tú. Nhưng Nhi không biết đó là cảm giác gì. Nhi chưa từng trải qua chuyện như vậy.

Nhi đã được nghe và đọc nhiều chuyện tình buồn. Chuyện về những người bạn thân, về tình cảm không được đáp lại, về kết thúc không có hậu. Ở cái tuổi này, những điều đó là những điều Nhi hoàn toàn không muốn trải qua. Tuy nhiên càng ở gần Tú, thì tim càng đập loạn nhịp. Nhi nghĩ, mình có nên gạt bỏ những cảm giác đó qua một bên?

Nhưng rồi khi nhìn vào mắt Tú, ý định đó lại biến mất. Ngay cả trong bóng tối của màn đêm, mắt Tú sáng như sao trên trời và nó càng làm tim Nhi đập mạnh. Nhi chợt cười khi nghĩ đến bộ trang phục của Tú, một con sói. Nhi cứ như cô bé quảng khăn đỏ, chẳng thể nào cưỡng lại con sói đó.

Và Nhi hiểu được rằng mình đã gặp nguy.

Điện thoại Nhi đột ngột vang lên và Nhi ngạc nhiên khi thấy mẹ gọi cho mình. Bắt điện thoại lên, Nhi dạ vâng vài câu rồi cúp máy.

“Chết rồi, em phải về liền đây.” Nhi báo với Tú. Nhi không biết rằng hôm nay bố mẹ lại về nhà.

“Sao vậy Nhi?” Tú hỏi, lo lắng.

“Bố mẹ em về rồi. Em không có nói chuyện đi ra ngoài tối nay.”

“Có cần bác nói với ba mẹ không con? Nếu ba mẹ biết con đi với gia đình bác thì chắc không sao đâu.” Mẹ Tú hỏi sau khi nghe được Nhi nói chuyện với Tú.

“Không sao đâu bác ạ, cháu lo được chuyện này. ” Nhi lễ phép từ chối, vì Nhi biết rằng bố mẹ sẽ không nhận bất cứ lời giải thích nào. Nhưng cho dù Nhi có nói gì, thì Tú cũng đòi đi theo. Tú bảo, “Vì Tú mời nên Nhi mới bị la, nên Tú phải ở cùng Nhi để giải quyết chuyện này chứ.”

Nhi cầu mong bố mẹ sẽ không phản ứng thái quá.

Chiếc xe Range Rover màu trắng đậu bên ngoài là báo hiệu rõ ràng chứng tỏ bố mẹ Nhi thật đang ở nhà. Tú nắm lấy tay Nhi để trấn an nhưng Nhi buông ra, không muốn bố mẹ thấy.

Cửa mở và bố mẹ Nhi đi ra với biểu cảm khó đọc được trên mặt. Nhi cúi mặt, không dám nhìn thẳng.

“Nhi,” Mẹ Nhi lên tiếng. “Con vừa đi đâu đấy?”

“Bạn ấy—” Tú lên tiếng nhưng Nhi huých nhẹ vào tay.

“Con tham gia lễ hội hoá trang với mọi người trong khu phố.” Nhi trả lời cẩn thận.

“Còn cậu...cô bạn này là ai?” Mẹ Nhi hỏi, nhìn sang Tú, mặt nhăn nhó có tí khó chịu.

“Đây là bạn Tú. Nhà bạn ấy thuê nhà mình kế bên.” Nhi vẫn chưa dám nhìn lên bố mẹ.

“Nhi, bố mẹ thật là thất vọng đấy. Chẳng phải con đã biết nguyên tắc của nhà mình rồi sao?” Mẹ Nhi mắng. “Tối thứ Sáu là phải ở nhà làm bài tập. Cho dù không có bài tập để làm đi nữa, thì giờ này cũng là quá giờ rồi. Còn chẳng hề gọi điện báo một tiếng!”

“Mấy giờ là quá giờ?” Tú hỏi nhỏ Nhi.

“Mười.” Nhi thì thầm.

“Con đã 18, đừng để bố mẹ phải lo mãi thế. Phải biết chịu trách nhiệm chứ.” Bố Nhi bắt đầu lên tiếng.

“Hai bác cũng có bao giờ quan tâm Nhi đâu..” Tú lẩm bẩm.

“Ồ, cậu này..” Mẹ Nhi thốt lên. “Đây là chuyện gia đình chúng tôi. Tôi đang dạy con tôi thì liên quan gì đến cậu?”

Thở dài, Nhi nói, “Tú à, em nghĩ Tú hãy về nhà đi.”

Bây giờ Nhi cũng chẳng dám nhìn Tú.

“Nhi, họ thật vô lý với Nhi đó. Nhi có làm gì sai đâu.” Tú giận dữ.

“Làm ơn đi mà. Em năn nỉ Tú đó.” Nhi nói như muốn khóc.

“Được rồi.” Tú hạ giọng. “Nhi không cần thì Tú về đây.”

Tú quay lưng và bước đi. Ngay lập tức Nhi cảm thấy hối hận. Hai người vừa có những bước đột phá mới trong mối quan hệ, thế mà đêm nay Nhi đã phá hỏng nó.

“Vào nhà mau, Nhi.” Mẹ Nhi ra lệnh.

Từ lúc bước vào nhà đến khi về phòng, Nhi cứ suy nghĩ không biết mình đã phá huỷ cơ hội của mình với Tú hay chưa. Cho dù Nhi cũng chưa biết đó là cơ hội gì.

-Hết chap.5-

6. Chương 6: Tiếng Gọi Con Tim

Vào ngày thứ Hai tới, Tú đi bộ đến trường. Tú và Nhi đã không liên lạc với nhau từ tối thứ Sáu hôm đó. Không phải vì Tú giận Nhi, mà ngược lại Tú nghĩ Nhi đã giận mình. Tú thừa nhận tối hôm ấy mình có phần vô lễ, và bây giờ nó mang lại cho Tú một cảm giác rất tệ. Tú muốn gặp Nhi để nói lời xin lỗi, nhưng đồng thời cũng nghĩ rằng sẽ tốt hơn nếu mình chờ thêm một thời gian cho sự việc dịu xuống.

Thế nên vào thứ Hai, Tú mới đi bộ đến trường.

Tú phải ra khỏi nhà sớm hơn thường lệ để tránh phải gặp mặt. Khi Tú vào lớp, Nhi vẫn chưa đến. Tú vội vào chỗ ngồi của mình, lấy gói xôi vào lúc này mua trên đường ra, vừa ăn vừa nghịch điện thoại.

Các bạn học khác dần dần vào lớp. Cứ mỗi lần như vậy, Tú lại nhìn về phía cửa, đưa mắt tìm một gương mặt.

Cứ như vậy suốt cả buổi, nhưng không gặp.

Giờ trưa như thường lệ, Tú lại căn tin trường mua hộp cơm sườn và đến chiếc ghế đá dưới gốc cây đối diện thư viện trường ngồi ăn. Một hồi sau thì Phương cũng đến như mọi ngày. Tú đang gặm miếng sườn, nên chỉ nhướng mày với Phương, thay lời chào. Phương trên tay cầm bịch bánh tráng trộn, ngồi ăn ngấu nghiến.

“Sao ngày nào cũng ăn bánh tráng vậy?” Tú hỏi.

“Mày cũng vậy thôi. Cơm sườn không ngán hả?” Phương hỏi lại.

“Ít ra cơm sườn cũng có dinh dưỡng.” Tú nói.

“Bịch bánh tráng của tao có hai cái trứng cút. Đủ dinh dưỡng với tao rồi.”

Tú tiếp tục gặm miếng sườn trong lúc Phương bắt đầu kể chuyện trên trời dưới đất cho Tú nghe. Tú không thuộc dạng người thích nói về chuyện thiên hạ. Tú chỉ giỏi lắng nghe và lâu lâu cho ra vài ba câu trả lời như để người khác biết rằng mình có theo dõi. Nhưng hôm nay, những gì Phương nói cứ từ tai này mà đi ra tai kia. Trong đầu Tú bây giờ chỉ có một câu hỏi, một thắc mắc là vì sao hôm nay Nhi không đến lớp?

“Tú? Tú!” Giọng Phương gọi to làm Tú giật mình.

“Trời đất. Tội nghiệp miếng sườn chưa. Gặm không còn gì luôn. Nãy giờ tao nói mày có nghe gì không vậy?”

“Mày nói gì?” Tú hỏi.

“Tao nói, cả đám con ngoan trò giỏi trường mình hôm nay đi hiến máu hết rồi.”

Tú khá ngạc nhiên với thông tin đó. “Hôm nay có hiến máu hả, sao tao không biết?”

“Treo băng rôn đầy trước cổng trường kìa. Mắt mũi mày để đâu vậy?” Phương nhăn mặt.

Tú không dám nói với Phương rằng, mỗi ngày khi đến trường, mắt Tú chỉ chú ý vào một người.

“Mà mày biết không, hồi nãy lúc đi mua bịch bánh trắng, tao thấy con Nhi nó đang đứng phát nước rồi tự nhiên xỉu cái đùng. Mấy thằng con trai phải dìu nó vô phòng y tế. Cho chừa cái tội vừa hiến máu xong đã bày đặt đi phụ việc.” Phương trề môi mỉa mai. Còn Tú, Tú vừa nghe đến chữ xỉu đã thấy lo lắng trong lòng. Thì ra hôm nay Nhi không phải nghỉ học, mà là đi hiến máu.

Tìm lý do để tách khỏi Phương, Tú nói phải đi tìm gặp cô giáo hỏi bài. Nói rồi, Tú vội cho hộp cơm vào thùng rác và xách ba lô lên chạy đi. Trên đường tới phòng y tế, Tú hy vọng sớm gặp được Nhi và Nhi sẽ không còn giận mình nữa.

Đi một hồi cũng đến phòng y tế. Căn phòng có khá nhiều các bạn sinh viên nằm nghỉ sau khi hiến máu. Sinh viên ra vào cũng khá đông. Hầu hết các bạn đến thăm và xem tình hình của bạn bè mình thế nào. Tú nhìn quanh một lúc mới thấy Nhi. Nhi không nằm trên giường hay ngồi trên ghế dựa như các bạn khác, mà Nhi ở một góc nhỏ, đang dựa vào vai một bạn nam. Bạn nam đó vừa để Nhi dựa vào vừa quạt cho Nhi. Tú cảm thấy có chút gì đó khó chịu ở trong lòng.

Từ từ tiến lại gần, Tú lên tiếng hỏi.

“Chào bạn. Nhi có sao không?”

Bạn nam nhìn lên Tú, lắc đầu rồi nói khẽ. “Vừa tỉnh rồi lại đòi đi. Kêu nãy giờ mới chịu ngủ một chút.”

“Bạn là bạn của Nhi hả?” Tú thắc mắc.

“Cũng không thân lắm, nhưng vì mình đang phát nước chung với Nhi rồi Nhi bị xỉu nên mình dìu bạn ấy vào đây. Không nỡ để bạn ấy ở lại một mình nên ngồi với bạn ấy tới giờ.”

Tú gật đầu. “Cảm ơn bạn nha. Bây giờ mình lo cho Nhi được rồi. Bạn hãy giao bạn ấy lại cho mình.” Tú vừa nói vừa bỏ ba lô xuống, rồi quỳ xuống cạnh Nhi.

“Còn bạn là?” Bạn nam hỏi.

“Bạn của Nhi. Cũng thân.” Tú cười.

Bạn nam gật đầu, ra dấu cho Tú vào chỗ của mình. Tú nhẹ nhàng đỡ hai vai của Nhi, đợi bạn nam đó đứng dậy, rồi ngồi vào chỗ thay thế để Nhi tựa vào trong lòng mình. Đầu Nhi cứ thế mà gục lên vai Tú. Tự nhiên lúc đó Tú cảm thấy mọi chuyện như trở về đúng quỹ đạo của nó. Gần ba ngày không gặp, thật sự Tú đã có tí nhớ nhung.

Bạn nam đó đưa cho Tú cây quạt, chỉ chỗ để ba lô của Nhi rồi rời đi. Tuy phòng y tế rất đông, nhưng Tú không còn thấy ai khác. Tú hít một hơi thật sâu, hít vào mùi hương từ tóc Nhi. Là mùi hương thân quen đó, ngọt ngào và có chút quyến rũ. Tú cầm tay trái của Nhi lên và nhìn vào miếng băng keo nay đã hơi thấm máu, rồi trách thầm. Hiến máu xong thì nghỉ ngơi đi, còn ráng đi giúp người ta để giờ không còn sức.

Tú với tay mở ba lô mình ra và lấy miếng băng keo thủ sẵn trong đó. Tú từ từ mở nhẹ miếng băng cũ trên tay Nhi để thay miếng mới. Đang mở sắp hết thì Nhi chợt quậy giựt tay lại theo phản xạ.

“Im nào.” Tú nói nhỏ nhẹ vào tai.

Nhi giật mình gượng dậy, nhưng Tú đẩy Nhi xuống.

“Đã nói ngồi im mà.” Rồi Tú giựt hết miếng băng keo cũ ra, mở miếng băng keo mới và dán vào. Nhi nghe lời, ngồi im ru.

“Đừng gồng nữa. Dựa vào đi. Nhi đang mệt đó.”

Nhi đứng hình vài giây nhưng rồi cũng thả lỏng và dựa vào người Tú. “Tú...Tú vào đây hồi nào vậy?” Nhi hỏi.

“Cũng vừa vào. Thấy có bạn đang canh Nhi rồi, nhưng Tú nói là để Tú canh cho.” Tú một tay vuốt miếng băng keo cho chặt, một tay cầm quạt quạt cho mát.

“Em tưởng Tú còn giận em.”

“Còn Tú thì tưởng Nhi giận Tú.”

Cả hai cùng phì cười.

“Tú à, em không có giận Tú. Em xin lỗi về ngày hôm đó. Em biết Tú chỉ muốn nói giúp cho em thôi. Em xin lỗi vì đã cư xử như vậy.” Nhi giải thích.

“Tú cũng xin lỗi.” Tú nói. “Ba mẹ Nhi sao rồi, còn giận Nhi không?”

“Bố mẹ không còn nhắc nữa.” Nhi xác nhận.

“Vậy mình còn chung nhóm không?” Tú hỏi đùa.

“Vẫn còn, hai đứa mình.” Nhi cười.

Anh Tuấn mang về một con chó.

Một con Golden Retriever, chó lông vàng.

Anh có nói là chị Tâm được một người bạn tặng lại con chó con khoảng chín tháng tuổi này vì gia đình họ phải dọn ra nước ngoài sinh sống. Toà nhà nơi chị Tâm đang ở lại không cho nuôi giữ vật nuôi, thế nên chị Tâm phải cầu cứu anh hai.

Vì vậy mà bây giờ đang có một con chó bự, mập, lông vàng xù xì nằm chễm chệ trên bộ ghế sofa của gia đình.

Lúc đầu mẹ cũng không chịu giữ nó, nhưng cuối cùng cũng đồng ý vì anh hai và Tú cứ mãi nhắc về chuyện ba hay kể, chuyện ba hồi đó cũng từng có một chú chó vàng.

Cả nhà quyết định đặt tên nó là Sam.

Sam thích ăn canh bí đỏ, thích uống nước đá, và thích khu vườn ở giữa hai ngôi nhà. Sam sẽ chạy nhảy ngoài đó cả ngày, rồi lâu lâu đào bới như tìm kiếm một cái gì đó. Nhiều lúc Tú kéo Sam vào nhà, nhưng rồi một hồi sau Sam lại tìm cách mà chạy ra.

“Con chó của Tú có vẻ như sắp đào được vàng rồi.” Nhi nói. Lúc đầu cả hai lo lắng Sam sẽ phá những dây đèn, nhưng cũng yên tâm vì tới giờ Sam chỉ thích đào bới dưới đất.

“Hỏi thật nha, ba mẹ Nhi có giấu vàng dưới đất không vậy?” Tú giỡn.

“Hoàn toàn có thể đó.” Nhi cười.

Từ ngày có Sam, cuộc sống ở đây có phần vui hơn.

Vào một ngày cuối tháng Mười Một, Sam tìm được một vũng sinh.

Tú đang ngồi trong bồn tắm thì điện thoại rung lên. Với tay lấy cái điện thoại đang để trên kệ, Tú thấy Nhi đang gọi tới.

“Tú ơi, người Sam bây giờ đầy sinh này!” Nhi nói.

“Hả? Cái gì?” Tú đứng lên và với lấy cái khăn.

“Bà qua nhà hỏi em dẫn Sam đi chơi được không vì Tú còn ngủ, nên em dẫn nó đi. Nó vừa thấy cái vũng sinh kế bên cái cầu tuột là lao vào. Chưa thấy con chó nào vui đến thế.”

“Nhi đang ở công viên gần nhà hả?” Tú mở loa ngoài để vừa nói chuyện vừa thay đồ.

“Vâng. Tú đến liền được không? Em không tài nào kéo nó về được.”

“Tới liền.” Nói rồi, Tú lật đật xỏ nốt cái quần vào rồi chạy đi.

Tú tìm được Nhi và một con chó lấm lem đầy sinh ở khu trò chơi trẻ em trong công viên.

“Ồn giời Tú đây rồi. Em không tài nào kéo nó về được.” Nhi nói khi vừa thấy Tú.

“Sam!” Tú vuốt đầu nó. “Làm khó Nhi hả? Mai mốt Nhi không dẫn đi chơi nữa đâu.”

Sam vẫy đuôi cứ như là nói vâng ạ.

Tú nhìn qua Nhi, người mà bây giờ cả người cũng dính khá nhiều sinh, Tú không thể nào nhịn cười. “Nhìn cả hai cứ như mới chiến đấu trở về.”

“Đúng là vậy đó. Trận chiến giữa Sam và em. Nó không chịu đi đã vậy còn lắc mình làm bao nhiêu sinh bay qua em hết.” Nhi phàn nàn, rồi trong phút chốc, Nhi đã cầm một cục sinh và chọi vào Tú.

“Nhi! Tú vừa mới tắm!” Tú la lên.

“Kệ chứ. Tắm thì lúc nào cũng tắm lại được mà.” Nhi trả lời.

Tú bặm môi và nói. “Hư quá!”

“Tú chưa thấy khía cạnh đó của em đâu.” Nhi cười, và Tú nghĩ rằng Tú thật sự muốn thấy.

Hai người cuối cùng cũng có thể mang Sam về bằng cách thay phiên nhau ẵm nó. Khi về đến nơi, Tú lập tức mang nó thẳng lên lầu và lao vào phòng tắm. Tú để Sam vào trong bồn và Nhi mở vòi sen lên. Sam bắt đầu ư ử kêu la.

“Coi nó kìa. Thích chơi dưới sinh dơ mà không thích tắm nước sạch.” Tú phàn nàn.

“Em nghĩ con chó nào cũng vậy.” Nhi khuy xuống và cho nước lên đầu Sam. Nhưng vì Sam không thích tắm, nên kết quả là nó nhảy ra khỏi bồn và xô Nhi té xuống sàn. Vòi sen tuột ra khỏi tay Nhi và nước bắn tung toé. “Sam à! Hết sinh rồi bây giờ còn làm chị ướt là sao!” Nhi la.

Và Tú không thể nào không chú ý đến cái áo trắng mỏng Nhi đang mặc lúc này đã ướt và ôm sát vào người Nhi. Nó làm Tú đỏ mặt.

Nhi ôm lấy Sam và cố gắng đưa nó vào lại trong bồn.

“Tú à giúp em nè.” Nhi cầu cứu.

Tú loại bỏ ý nghĩ và cố gắng giúp Nhi. Nhưng khi vừa đưa được Sam vào bồn, nó lại nhảy ra thêm một lần nữa và lại khiến Nhi té xuống sàn. Nó liếm mặt Nhi như tưởng Nhi đang đùa giỡn với nó. Lần này Nhi chỉ biết ôm Sam cười và cho nó vài nụ hôn lên mặt. Trong đầu Tú bây giờ đang nắn nỉ Nhi đừng làm việc đó nữa.

Tú la Sam, “Con hư quá!” nhưng Nhi nói với Tú rằng Sam còn nhỏ mà.

Tú bắt đầu nhận ra được Nhi nhìn đẹp như thế nào với mái tóc rối ướt và quần áo không chỉnh tề. Với Tú, Nhi có một nét đẹp thực sự rất thu hút.

Tú đưa tay ra để kéo Nhi lên. Khi đã kéo được Nhi lên rồi, Tú vẫn không muốn buông tay. Tú cảm thấy nếu buông tay ra rồi thì sẽ không còn cơ hội nữa.

Hơi nước nóng bay lên và làm nóng khắp phòng. Những nhịp thở mạnh và đấu tranh tâm trí đang diễn ra. Tú đã quá quen với những cuộc đấu tranh tâm trí như thế này, cứ như gặp lại bạn cũ vậy.

Và lần này Tú đã có câu trả lời cho người bạn cũ này.

Lần này Tú tiến tới.

Châm châm và cẩn thận. Tay Tú đặt lên mặt Nhi, bốn mắt nhìn chằm nhau. Nhi e dè, cúi mặt xuống. Tú có thể cảm nhận được mặt Nhi đang nóng lên. Tú nâng mặt Nhi lên để nhìn vào mắt Nhi lần nữa, để hỏi những câu hỏi không dám nói ra. Tú không biết vì sao trong lúc này, Tú lại gan dạ đến thế.

Tú đưa môi mình chạm nhẹ môi Nhi trong vài giây, rồi Tú tiến lại gần hơn. Sam nhân cơ hội cả hai không để ý đến mình liền chạy ngay ra khỏi phòng tắm.

Để rồi cuối cùng chỉ còn lại hai người. Giữa cả hai đã gần như không còn khoảng cách.

Nhi thật ấm áp và dịu dàng và cũng thật là một trái cấm. Nhi làm Tú cảm thấy thật sợ, cảm thấy thật sai nhưng cảm giác nó lại hoàn toàn đúng. Tú đã có thể cảm nhận được chỉ với cái chạm môi. Lúc đó thời gian như đứng lại, như chẳng có gì chuyển động.

Nụ hôn đầu và nó thật trong sáng.

Rồi Nhi đột nhiên dừng nụ hôn và lùi lại. Ngay lập tức Tú cảm thấy như vừa bị mất một thứ gì đó. Lần này Tú rất dứt khoát. Để rồi khi Nhi gọi tên mình, Tú đã tiến lại và đặt môi mình lên môi Nhi một lần nữa. Trộm đi những lời Nhi chưa kịp nói. Lần này, Tú hôn Nhi với những cảm xúc nồng cháy hơn, bởi vì nụ hôn này là dành cho những đêm mất ngủ, là dành cho những ý nghĩ không thể nói ra, và dành cho những lúc căng thẳng không chịu được.

Nụ hôn này là dành cho Nhi.

Và Tú cho Nhi thấy Tú muốn nụ hôn này như thế nào. Tay Tú đan vào tóc Nhi và đẩy Nhi về phía tường để giữ thăng bằng. Khi đưa lưỡi mình vào, tim của Tú cứ như vừa nhảy từ toà nhà cao nhất thế giới xuống và có cảm giác như mình sẽ chết ngay tại đó. Nó quá sức Tú có thể chịu đựng nhưng Tú vẫn muốn tiếp tục và tiếp tục.

Hai tay của Nhi đang ôm khắp người Tú, và mỗi nơi tay Nhi đưa đến đều khiến Tú rùng mình. Tú đưa một tay vào dưới áo Nhi, còn Nhi hít một hơi thật sâu.

Cảm giác bây giờ rất huyền diệu và Tú không bao giờ muốn nó kết thúc. Mặc cho những hơi thở không đều và mặc cho nước còn đang chảy trong bồn.

Vì Tú muốn nhớ khoảnh khắc này mãi mãi.

Nhưng cuộc sống đâu như những câu chuyện cổ tích. Nếu bạn hôn ai đó ở nhà và nhà bạn còn người, thì khả năng lớn là bạn sẽ bị bắt gặp.

Khi cả hai vẫn đang chìm đắm trong cảm xúc của riêng mình, Tú nghe tiếng bà nói, “Hai đứa ơi, con Sam nó chạy khắp nhà nè.” Rồi Tú nghe bước chân ngoài phòng tắm. Trước khi có thể đưa ra bất cứ phản ứng gì, thì đã nghe tiếp, “Tưởng hai đứa đang tắm nó mà, chuyện gì...vậy.” Bà Tú đã đứng trước phòng tắm. Tú và Nhi vội tách ra xa như chiếc lò xo. Xem trên TV thì thấy tình huống đó thật buồn cười, nhưng ở ngoài đời thì không buồn cười chút nào, mà rất là ngượng.

“Ồ.” Bà nói. “Thôi để nó cho ngoại.” Rồi bà xoay người đi xuống nhà.

Trời đất ơi! Tú hét thầm. Bà ngoại mới vừa bắt quả tang hai đứa!

Nhắm mắt, Tú nhìn Nhi. Hai má nóng bừng vì ngượng.

“...Tú vừa hôn em đó.” Nhi thì thầm, bỏ mặc việc cả hai vừa bị bà phát hiện.

Tú có cảm giác bây giờ mặt mình còn đỏ hơn trái ổi.

“Tú...Tú chỉ muốn thử...” Tú lắp bắp trả lời.

“Tú thích con gái à?” Nhi hỏi.

“Cái đó không quan trọng.”

“Tú thích em à?” Nhi hỏi tiếp.

“À...thì...thì chắc...là có...”

“Tú không thể hôn ai đó rồi nói với người đó chắc là Tú thích người đó.” Nhi nhăn mặt.

“Xin lỗi Nhi, Tú cần thời gian suy nghĩ.” Tú giải thích. “Mọi chuyện hôm nay đến nhanh quá, Tú...”

“Hình như cái này đáng lẽ em nói thì đúng hơn.”

Mặt Tú vẫn còn nóng bừng.

“Thôi được rồi.” Nhi lấy tay chạm nhẹ lên mặt Tú. “Em...Em muốn nói cho Tú biết là cảm giác của em đối với Tú cũng giống như cảm giác Tú dành cho em. Em sẽ đợi đến khi Tú sẵn sàng.” Nói rồi Nhi đặt nhẹ một nụ hôn lên má Tú. “Hãy nghe theo tiếng gọi con tim, Tú nhé.” Nhi bước ra khỏi phòng tắm, xuống lầu và trở về nhà, mặc cho Tú vẫn đứng đó, cứng đờ như bức tượng.

Khi Tú bước xuống nhà, bà ngoại đang ngồi đọc sách, cạnh bà là con Sam đang nằm ngủ. Thấy thế, Tú định quay đi và chạy lại lên lầu nhưng bà đã lên tiếng. “Tú, con có muốn nói chuyện không?”

“Thật ra thì không cần đâu ngoại.” Tú nói ngượng ngùng.

“Nhưng ngoại nghĩ ta cần nói chuyện đó. Lại đây.” Bà đập cái chõ trống kê bên, ra hiệu cho Tú lại ngồi.

Tú không còn cách nào khác mà phải nghe lời.

“Có gì muốn kể ngoại nghe không?”

“Ngoại à cái này kì lắm.” Tú phàn nàn.

Bà bỏ ngoài tai. “Thì cứ coi ngoại là bạn của con đi. Kể ngoại nghe coi. Con thích con bé hã?”

Tú không trả lời.

“Con còn ngại gì với ngoại nữa. Từ lúc con còn nhỏ, ngoại đã biết.”

Tú bất ngờ khi nghe bà nói như vậy. “Sao...sao ngoại biết?”

“Chứ hồi nhỏ ai hay đòi ngoại mua kiểem cho chơi, đòi ngoại cho học võ để bảo vệ các bạn gái? Rồi ai chạy lại khóc với ngoại, vì hôm đó đi chơi công viên không gặp được bạn gái muốn gặp? Rồi năm 8 tuổi con bị cháy rạ, con sợ để lại sẹo bị xấu mấy bạn gái sẽ không thích chơi với con nữa. Ngoại thấy, ngoại biết hết.”

Nghe bà kể lại những chuyện hồi xưa làm Tú xấu hổ. Bà cười rồi nói. “Con yên tâm, con người của con ra sao, ngoại hiểu. Ngoan, kể ngoại nghe, tâm sự với ngoại, coi ngoại giúp được gì không?”

Tú từ từ cũng thư giãn. “Con...con không biết. Thì con có thích bạn ấy, nhưng con thấy thật bối rối.”

Bà lật trang kế tiếp của quyển sách đang đọc. “Con còn trẻ, thích ai thương ai thì tự do thể hiện đi. Tại sao phải bối rối?”

“Con cũng muốn ở cạnh bạn ấy.” Tú thừa nhận, “Nhưng cũng sợ người khác nói này nói nọ...Ngoại biết ở ngoài kia, người ta vẫn còn dị nghị nhiều lắm.”

Đóng quyển sách lại, bà nhìn Tú và nói. “Đây là cuộc sống của con. Con không nên bận tâm về những người khác. Nói nghe nè, khi ngoại còn trẻ và yêu ông ngoại, người ta cũng nói nhiều lắm. Nói ông ngoại chỉ là người phục vụ nghèo và thất học, nhưng ngoại đâu có quan tâm. Điều quan trọng là ông thương ngoại. Hồi đó ông bà cố của con cũng không tán thành ngoại lấy ông, rồi ngoại cũng đã khóc rất nhiều. Bây giờ làm sao ngoại nỡ nhìn thấy cháu ngoại buồn khi ngoại đã từng trải. Về việc này thì ngoại không phải là người tốt nhất để đưa ra những lời khuyên, nhưng ngoại biết rằng khi yêu thương ai đó, con không nên thấy sợ hãi.”

“Ngoại không thấy kì sao? Con và bạn ấy? Hai đứa con gái?” Tú hỏi.

“Thế kỉ thứ 21 rồi. Tuy là hồi đó chưa có khái niệm, nhưng bây giờ ngoại sống cũng đủ lâu để cảm nhận rồi.” Bà kéo Tú vào lòng. “Lúc đầu, đối với mấy thế hệ già như ngoại thì có lẽ nhìn không quen, thấy lạ, nhưng ngoại hiểu là tình cảm đến thì khó cưỡng lại được. Miễn là con thấy vui là ngoại thấy vui. Bây giờ ngoại cho con một lời khuyên cuối nè. Gọi cho con bé đi.”

Tối hôm đó lại là một đêm khó ngủ. Tú nghĩ đi nghĩ lại cuộc trò chuyện giữa mình và bà. Khi yêu thương ai đó, con không nên thấy sợ hãi. Gọi cho con bé đi.

Và Tú nghĩ bà nói đúng. Mình không nên thấy sợ hãi khi yêu thương ai đó. Đúng là có những người sẽ nói này nọ, nhưng rồi cuối ngày thì họ cũng sẽ về nhà họ và sống cho họ, chứ họ đâu có sống cho mình. Nếu Tú cứ suy nghĩ về vấn đề đó mà để hạnh phúc của mình bay mất, thì đó là điều không nên.

Tú nhắm mắt và kí ức về nụ hôn ủa về. Những hơi thở gấp rút, môi của Nhi, những nhịp tim loạn nhịp, tay của Nhi... Tú chợt cười khi nghĩ về lúc đó.

Thế nên Tú cầm điện thoại lên và đi theo tiếng gọi của con tim mình.

-Hết chap.6-

7. Chương 7: Đảo Ngược Cả Thế Giới

Đã 8 tiếng 5 phút sau nụ hôn ấy. Không phải Nhi đang cố tình đếm từng giờ từng phút, mà vì mỗi lần điện thoại có tiếng động là Nhi lại cầm nó lên và nhìn đồng hồ. Nhi đã nằm một chỗ và nhìn lên trần nhà lâu đến nỗi có thể đếm hết tất cả các vì sao được dán trên đó.

Nhi thật sự rất lo lắng, không biết Tú sẽ cho mình câu trả lời như thế nào. Nghĩ lại lúc đó, Nhi không biết tại sao mình lại mạnh dạn đến vậy. Một đứa con gái trước giờ chưa hề trải qua những cảm xúc mãnh liệt đến thế, đã vậy người mà mang lại cho Nhi cảm xúc ấy lại là một người con gái. Thời học trò cấp hai, cấp ba thì Nhi cũng đã từng thích vài bạn trai, nhưng chưa tiến tới với ai vì Nhi sợ mình sẽ lỡ là chuyện học tập rồi bố mẹ sẽ trách, sẽ buồn. Một thời gian sau thì cảm giác cũng phai đi, không nhớ nhưng cũng không mong muốn. Lần này với Tú, cái cảm giác hoàn toàn khác. Sáng dậy chỉ mong ra khỏi nhà được gặp Tú, đi học được cùng ngày, cùng học chung lớp với Tú, đi về có Tú về chung. Tối đến vào phòng nằm một mình rồi lại muốn đêm trôi qua thật nhanh để sáng mai lại tiếp tục được thấy Tú. Có phải người ta hay gọi đó là bệnh tương tư?

Nhiều lúc trần trọc không ngủ được, mà cũng không dám nhắn tin làm phiền người ta, khi ấy Nhi lại nói chuyện với Bin, con mèo nhỏ của mình.

“Hôm nay chị nắm tay Tú đấy.”

“Hôm nay Tú bị sốt mất rồi.”

“Hôm nay Tú hất tóc lên trông rất đẹp.”

“Hôm nay nghe tiếng Tú cười mà đến giờ chị vẫn nhớ.”

“Hôm nay chắc Tú giận chị rồi.”

Bin cũng là một đối tượng khá tốt để cho Nhi trút bầu tâm sự. Nó thường nằm im mặc cho Nhi muốn nói gì thì nói. Nó không kêu, cũng như không bỏ đi. Nó nằm đấy mà nghe. Dĩ nhiên Nhi biết nó không hiểu, nhưng ít ra còn đỡ hơn nói chuyện với không khí.

Hàng ngày cứ đến tối là như có hẹn.

“Hôm nay Tú hôn chị.” Nhi nói với Bin, rồi vùi mặt vào gối. Nói câu đó ra cũng thấy ngượng. Hồi này không biết có động lực gì mà gan đến vậy. Nhi suy nghĩ kĩ hơn về cảm xúc của mình. Không gặp thì nhớ, gặp rồi thì tìm lại hay đập nhanh, luôn có suy nghĩ không biết người ta có hay nghĩ đến mình hay không. Vậy là đã thích người ta rồi phải không?

Nhi nghĩ chắc cảm giác của người ta cũng giống mình, nếu không thì chuyện hồi này đâu có xảy ra.

Đợi mãi không thấy Tú gọi, Nhi buồn rầu nghĩ chắc từ đây khó có thể mà gặp mặt nhau. Làm sao có thể làm bạn bè bình thường sau nụ hôn đó được?

“Bin ơi hôm nay chắc Tú không gọi rồi.” Nhi thở dài, rồi tắt đèn phòng. Nhi quyết định nhắm mắt ngủ, chứ chờ như vậy thì cũng không biết đến khi nào. Khi đang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, tiếng chuông điện thoại chợt vang lên.

Hốt hoảng, Nhi bật dậy và bắt điện thoại.

“Um... a lô?” Nhi nói thỏ thẻ, tim đập mạnh.

“Tú nè.” Giọng Tú vang lên. “Nhi...Nhi ngủ chưa?”

“Ch...chưa. Em đang...đang đọc sách.” Nhi nói dối.

“Hồi nãy giờ Tú suy nghĩ rất nhiều,” Tú nói chậm rãi, “Nguyên đêm nay đã suy nghĩ nhiều lắm. Về Nhi...về chuyện hồi nãy...”

Nhi không nói gì mà đợi Tú nói tiếp.

“Suy nghĩ suốt đêm...Cả đêm...” Tú lắp bắp nói mãi.

“Rồi sao?” Nhi lên tiếng.

“Tú nghĩ...Nhi nói đúng. Tú không thể hôn một người xong rồi xem như chưa có gì được.” Tú cuối cùng cũng đi vào vấn đề. “Hay là, hay là hai đứa thử đi.”

Tim Nhi muốn đứng lại.

“Thử cái gì?”

“Thì...thử.”

Lúc này thì Nhi đang cố nhịn cười.

“Thử gì chứ!” Nhi gặng hỏi.

“Nhi biết Tú muốn nói gì mà.”

“Nhưng em muốn nghe.”

“Hai...Hai đứa thử quen nhau nha.” Tú nói với giọng run run.

Nhi như đang muốn hét lên nhưng phải cố gắng kiềm chế bản thân.

“Có nghĩa là, Tú thích em phải không?”

“Tú thích em.” Tú xác nhận. Tim Nhi muốn nhảy ra ngoài. Lần đầu tiên Tú gọi Nhi là em.

“Đã bao giờ...” Nhi vừa hỏi vừa ôm cái gối, “Đã bao giờ, Tú có cảm giác với một người con gái chưa?”

“Có.” Chỉ một câu trả lời ngắn gọn. Rồi cả hai bên đều im lặng. Vài giây sau, Tú lên tiếng trước.

“Chiều mai khoảng 4 giờ mình đi chơi nhé.”

Nhi mỉm cười. “Cũng được. Vậy hẹn gặp Tú ngày mai.”

“Hẹn gặp Nhi...em vào ngày mai. Em ngủ ngon.”

“Tú ngủ ngon.” Nói rồi, Nhi tắt cuộc gọi. Một tiếng sau đó là khoảng thời gian Nhi nằm trên giường cười một mình cho đến khi giấc ngủ đến và đưa Nhi vào thế giới của những giấc mơ.

Tú để đồng hồ báo thức vào lúc 8 giờ sáng. Tú không bao giờ dậy sớm vào thứ Bảy nhưng hôm nay là ngoại lệ. Tuy rằng giờ hẹn với Nhi là 4 giờ, nhưng Tú cảm thấy mình có rất nhiều thứ phải làm.

Dẫn Sam đi bộ: Hoàn tất

Nhờ mẹ tỉa lại tóc: Hoàn tất

Đi tắm: Hoàn tất

Nhìn đồng hồ hơn 10 lần: Hoàn tất

Ăn nửa chén cơm rồi bỏ dở: Hoàn tất

Ôm bà ngoại: Hoàn tất

Ngoại hỏi nhỏ “Con bé có yêu con không?": Hoàn tất

Đỏ mặt trả lời ngoại “Chưa gì hết ngoại ơi”: Hoàn tất

Tú cảm thấy thật nực cười khi mà mình run và lo lắng như vậy. Nhi không phải là ai đó xa lạ, nhưng vì hôm nay là ngày đầu tiên chính thức “thử”, chính thức hẹn hò. Nó làm cho Tú bồn chồn hồi hộp.

Sau một hồi suy nghĩ, Tú quyết định mặc một cái áo len tay dài đỏ với cái quần jeans đen, Tú nhìn lên đồng hồ và kim chỉ 3 giờ 15. Tú nhanh chóng nhìn lại mình một lần nữa, sửa sang quần áo rồi xách cái ba lô đen lên và đi xuống nhà.

“Hôm nay mặc đẹp vậy con. Hẹn hò hả?” Bà ngoại hỏi khi vừa thấy Tú bước xuống cầu thang. Mẹ Tú đang ngồi đọc báo ở ghế sofa liền bỏ tờ báo xuống và nhìn Tú đầy bất ngờ.

“Cái gì? Hẹn hò hả?”

Tú trả lời miễn cưỡng. “Dạ, mẹ.”

“Tú! Sao con không nói gì với mẹ hết?” Mẹ Tú trách. “Là ai vậy? Mẹ có biết không? Mà chắc không biết đâu tại con có bao giờ mời bạn bè về chơi đâu. Học chung trường con hả? Bạn trai nào vậy?”

Tú nhìn qua bà như muốn cầu cứu, nhưng bà Tú chỉ nhún vai. Mọi quyết định bây giờ nằm ở Tú. Sau vài giây suy nghĩ, Tú quyết định cứ theo lời mẹ nói. Tú chưa muốn phải nói chuyện về vấn đề này với mẹ.

“Chỉ là một bạn ở trường.”

“Anh hai nó ơi!” Mẹ Tú gọi. “Em gái con đi hẹn hò nè.”

Vừa lập tức, Tú nghe tiếng chân trên lầu chạy xuống cầu thang. Tú thở dài.

“Đi hẹn hò hả nhóc?” Anh Tuấn hỏi.

“Bình thường thôi à, đâu phải chuyện gì lớn.” Tú nói.

“Lớn chứ. Anh hai còn chưa kịp cho em xem phim tài liệu về việc mang thai và sinh nở. Bảo đảm xem xong là ngứa thai hiệu quả luôn.” Anh Tuấn chọc. Tú chỉ muốn mình có phép thuật để biến mất ngay lúc này.

“Trời đất, thằng Tuấn này, nhắc đến làm mẹ lo rồi.” Mẹ Tú nói.

“Cả nhà! Con chỉ đi uống nước nói chuyện này nọ thôi. Không có làm gì khác hết. Và chắc chắn sẽ không dính bầu!”

Nhưng mẹ và anh Tuấn vẫn cứ tiếp tục. Trong 5 phút Tú phải nghe lời mẹ dặn là phải có trách nhiệm. Anh Tuấn thì không thể nhịn được cười. Tới khi mẹ nói về vấn đề mang thai trước khi cưới, thì tiếng chuông cửa vang lên.

“Chà, phải bạn con không? Để mẹ mở cửa cho.” Mẹ Tú nói, một nửa tò mò và một nửa đã sẵn sàng dặn dò người bạn của Tú. Tú rửa thầm trong bụng vì đã quên dặn Nhi đừng bấm chuông. Tú không còn cách nào khác nên đi theo mẹ, hy vọng Nhi sẽ nắm được câu chuyện và hòa theo.

Mẹ Tú mở cửa và đằng sau cánh cửa, Nhi đang đứng cười toe toét. Hôm nay Nhi mặc một cái áo thun trắng giản dị phối với quần đen. Tóc được búi gọn gàng đằng sau. Tim Tú bắt đầu đập nhanh.

“Cháu chào bác ạ.” Nhi lễ phép chào mẹ Tú.

“Chào con, Nhi. Tim Tú hả con? Hôm nay nó không có nói với con là nó có hẹn rồi sao?” Mẹ Tú hỏi.

“Tụi cháu có hẹn với nhau rồi ạ.” Nhi nói và nhìn Tú.

“À thì ra hôm nay hai đứa đều có hẹn bạn đi hẹn hò hả? Vậy thì may quá, bác đỡ lo. Con chắc chắn có trách nhiệm hơn Tú rồi. Con canh nó dùm bác nha.” Mẹ Tú giải bày, Tú thì đang ho sặc sụa ở sau lưng mẹ.

“Có sao không con?”

“Con không sao.” Nói rồi, Tú nhìn Nhi. “Đi thôi.”

Nhi cuối cùng cũng hiểu được câu chuyện, nên gật đầu. Hai người chào cả nhà rồi đi. Trước khi lên xe của Nhi, mẹ Tú còn dặn dò. “Hai đứa cẩn thận nha. Đừng để chịu thiệt thòi đó. Đi chơi vui về!”

Lên được xe rồi thì Nhi phá lên cười.

“Có gì mắc cười đâu!” Tú cảm thấy xấu hổ.

“Bác vui tính thật.”

“Muốn độn thổ luôn. Trước khi Nhi...em tới là toàn nói về chuyện có thai, sinh con.”

“Bác cũng quan tâm cho Tú thôi. Bố mẹ em đã hơn một tuần rồi không hỏi thăm gì hết, ngoại trừ hỏi việc học ở trường.” Nhi nói, rồi lập tức chuyển chủ đề.

“À, hôm nay nhìn Tú xinh lắm.”

“Xinh á?” Tú hỏi, bất ngờ.

“Vâng. Xinh, bảnh, đẹp trai, tất cả.” Nhi cười.

Bỗng dưng Tú cảm thấy ngại. Tú không biết có phải ai cũng thấy ngại trong ngày đầu hẹn hò không?

Nhi hắng giọng, mặt hơi đỏ. “Um, chào mừng Tú đến với ngày thử nghiệm đầu tiên của mình.”

Khi thấy mặt Nhi ửng đỏ, Tú mỉm cười với Nhi. Thì ra không chỉ có mình Tú.

“Chờ mãi từ tối qua.” Tú nói.

Tú và Nhi nhờ bác tài chở đến một quán cà phê nhỏ nằm trong hẻm. Khu này không phải là khu trung tâm hay được các bạn trẻ chọn làm địa điểm vui chơi, nên quán cũng khá vắng và yên tĩnh, thích hợp để ngồi nói chuyện. Quán được trồng cây kiểng khắp nơi. Khi vừa bước vào trong sẽ thấy một quầy bar pha chế đồ uống, đi sâu vào sẽ thấy những dãy bàn và một cây đàn piano màu trắng. Sau khi xem thực đơn, Tú chọn một ly mocha latte trong khi Nhi chọn một ly vanilla bean đá xay. Tú không cho Nhi trả, nhưng Nhi cũng nhất quyết không để Tú trả nên cuối cùng hai người chia số tiền ra.

Hai người cầm hai ly nước của mình đến chỗ ngồi gần cửa kính và ngồi xuống, để vừa ngắm đường phố vừa nói chuyện. Tú nhấp môi ly mocha latte nóng của mình trong khi Nhi nhìn không rời mắt.

“Um...Sao nhìn Tú dữ vậy?” Tú thắc mắc.

“Em cảm thấy hơi bất ngờ với sự lựa chọn của Tú.” Nhi giải thích. “Em không nghĩ Tú là người thích uống đồ nóng.”

“Em có biết cái vị đầu tiên của một ly cà phê nóng nó ngon thế nào không?” Tú hỏi, rồi uống một ngụm. “Nó giống như em đang đi lạc ở một nơi nào xa, rồi đột nhiên tìm được đường về vậy đó. Nó đem lại cảm giác thoải mái và ấm lòng.”

“Rồi, em sẽ ghi nhớ. Tú thích uống đồ nóng.” Nhi chọc.

Tú hắng giọng, nhìn thẳng vào Nhi. “Bây giờ Tú sẽ hỏi em một vài câu hỏi, em phải trả lời thật nha.”

Nhi nường mày, khá thích thú với giọng điệu của Tú. “Tú hỏi đi.”

“Ấn tượng đầu tiên của em đối với Tú là thế nào?”

Nhi suy nghĩ một hồi. “Tú thì...Hôm đó tóc vẫn ướt, đồ mặc không chỉnh tề cho lắm, nhưng mà nhìn vẫn rất thu hút.” Nhi cười, và điều đó làm Tú cười theo.

“Ngày hôm đó tâm trạng rất xấu.” Tú nói. “Tính đi tắm để thư giãn một chút mà con mèo của em nó phá hết kế hoạch.”

“Hôm đó em cũng cảm nhận được tâm trạng của Tú không tốt.” Nhi nói. “Nó làm cho em thấy rất tò mò về Tú.”

“Nụ hôn hôm qua...” Tú hỏi tiếp, “Có phải là nụ hôn đầu của em không?”

Nhi gật nhẹ. Tuy rằng trước kia Nhi đã từng thích một vài người, nhưng chưa bao giờ hẹn hò chính thức với ai cả nói chi là hôn. Những bạn ấy cũng chưa từng cho Nhi cái cảm giác như Tú đang mang lại.

“Còn Tú?” Nhi hỏi ngược lại.

“Thật ra...không phải lần đầu. Mà Tú nghĩ chắc em không muốn nghe đâu.” Tú nói, e dè nhìn Nhi. Nhi gật đầu đồng ý.

Chuyển chủ đề, Tú biết được rằng hồi trước Nhi có đến tận hai con mèo, nhưng một con đã đi lạc mất. Nhi muốn tin rằng nó đã tìm được một người chủ mới. Nhi thích biển. Nhi thích các vì sao. Hồi nhỏ có lần Nhi lập một gia đình búp bê với hai người mẹ và mười người con. Nhi giải thích vì hồi bé mình rất muốn có nhiều anh chị em.

“Vì sao lại là hai người mẹ?” Tú hỏi, khá thắc mắc.

“Không có gì hết. Vì hồi đấy em không có búp bê con trai, nên phải làm thành hai người mẹ thôi chứ sao giờ.” Nhi cười.

Lúc đó, Tú nghĩ, người gì đâu mà dễ thương thế!

Sau khi trò chuyện một hồi, nhìn đồng hồ cũng đã hơn 6 giờ. Tú và Nhi rời tiệm và đi bộ xung quanh tìm cái gì đó để ăn. Đi một hồi chưa tìm được chỗ ăn thì trời đã đổ mưa tối sầm. Nhìn qua đối diện đường có một dãy nhà có mái che, nên Tú và Nhi chạy qua đó trú. Cơn mưa chợt đến làm người người tấp xe vào lề để mặc áo mưa. Gió thổi mạnh từng cơn làm Nhi rung mình vì lạnh.

“Hay là mình gọi bác tài đến chở mình về. Mưa rồi, em lại không có áo ngoài để mặc.” Tú đề nghị.

“Cũng hơi tiếc vì hôm nay là ngày đầu tiên.” Nhi xụ mặt, rồi đột nhiên có một ánh sáng loé trong đầu Nhi. “À, em biết chỗ mình có thể đi rồi.”

“Đi đâu?”

“Về nhà rồi biết.” Nhi nháy mắt với Tú.

Về đến nơi, Nhi đưa Tú thẳng vô nhà, đi ngang qua cô giúp việc đang lau chùi bộ chén đĩa, đi ngang qua con mèo đang nằm ngủ trên bàn ăn, đi thẳng lên lầu, rồi đi thẳng lên một cái cầu thang nữa để đi lên căn gác mái. Tú không hề biết là nhà Nhi có gác mái, vì bên nhà Tú không có. Căn gác mái khá tối, Nhi bật lên một bóng đèn vàng nhỏ duy nhất treo lủng lẳng ở giữa.

“Trên này ít người lên lắm. Ngoài em ra, thì chỉ có cô giúp việc vài ba tuần lên đây để dọn thôi. Trên này bố mẹ em làm thành kho chứa đồ. Em thì lâu lâu lên đây để ngắm thành phố, ngắm Sài Gòn.” Nhi mở cái cửa sổ bé vừa đủ cho hai người ra. Mưa rơi lất phất trong ánh đèn của thành phố. “Đẹp không?” Nhi hỏi Tú.

“Không ngờ nhà em nằm ở khu khá kín nhưng cũng có thể ngắm được thành phố đẹp đến vậy.”

“Nhưng em ít lên đây lắm. Chỉ khi nào tâm trạng rất tệ, em mới lên đây ngồi một hồi rồi xuống. Ở trên này một mình, nhìn ra phía ngoài thành phố tấp nập ánh đèn, lòng cảm thấy cô đơn lắm. Lên đây tìm sự cô đơn cho nước mắt dễ chảy. Xong thì lại xuống làm người vui vẻ như mọi ngày.” Nhi đưa tay ra ngoài cửa sổ, hứng vài giọt mưa. Tú nhìn qua Nhi, lòng như thắt lại.

Rồi Tú đặt nhẹ một nụ hôn lên má Nhi.

“Mai mốt có gì thì cứ khóc đi, khóc quá.” Tay phải của Tú choàng qua eo Nhi. “Muốn khóc thì cứ khóc. Khóc trước mặt người khác để người ta thấy còn biết an ủi. Em trốn lên đây, ai hiểu được cho em?” Tú trách nhẹ.

“Đó cũng là lý do em tìm lên đây. Em không cần ai hiểu đâu, vì vốn dĩ không ai hiểu được. Họ không hiểu vì sao một đứa con nhà giàu, có điều kiện như em lại có thể buồn. Họ không hiểu vì sao em là học trò ngoan, có nhiều bạn, mà luôn cảm thấy cô đơn. Có giải thích cũng không ai hiểu.”

Lúc này, Tú đưa hai tay lên vuốt nhẹ khuôn mặt Nhi, vuốt dòng nước mắt đang len qua hàng mi mà chảy xuống.

“Tú hiểu em.” Tú nói. Chỉ ba từ ngắn gọn nhưng nó chứa đầy sự đồng cảm, thấu hiểu.

Nhi nhìn Tú với đôi mắt to tròn nhưng nay đã ngấn lệ. Trong khoảnh khắc ấy, Tú chỉ muốn trao cả thế giới này cho Nhi. Tú chỉ muốn hét lên rằng, em cứ thoải mái mà khóc đi, nước mắt của em cứ để Tú lau.

Nhưng Tú không nói được câu đó, nên đành tóm lại với hai chữ “Đồ ngốc.”

Rồi Tú kéo mặt Nhi lại gần và đặt nhẹ môi mình lên môi Nhi. Ngay lập tức, toàn thân như muốn tan chảy. Vẫn là cảm giác đó. Nhi nhắm mắt lại và những giọt lệ chảy xuống, làm ướt má Tú. Hai tay Nhi ôm chặt Tú, như muốn tìm một điểm tựa, như muốn giữ lấy khoảnh khắc này. Tú nhẹ nhàng tách môi của Nhi, rồi đẩy lưỡi vào, hôn Nhi sâu hơn nữa. Tiếng tim đập thành thịch gần như lấn át cả tiếng mưa. Tú cắn nhẹ môi của Nhi và Nhi đáp trả. Cảm giác cứ như ai đó đang bắn pháo hoa trong lòng vậy.

Tú chợt dừng nụ hôn, nhìn Nhi thở hổn hển.

“Mình...mình có đi nhanh quá không?” Tú hỏi, tay đưa lên chạm môi đã ướt.

“Như thế nào...là nhanh hay không nhanh?” Nhi hỏi lại, hơi thở cũng ngắt quãng câu hỏi.

“Tú chắc điên lên vì em mất.”

“Em cũng sắp rồi đây.”

Sau khi mưa đã tạnh, Nhi mang lên mái gác một cái chăn, rồi tắt luôn ngọn đèn duy nhất để có thể nhìn ngắm Sài Gòn qua khung cửa sổ dưới ánh trăng. Nhi dựa đầu lên vai Tú, Tú lại có thể ngửi được mùi nước hoa đó của Nhi. Nó nữ tính, quyến rũ và ngọt ngào như một đoá hoa. Tú cầm tay Nhi lên, ngón trỏ đồ nhẹ những đường vân tay rồi đan xen bàn tay của mình vào bàn tay Nhi. Tú nghĩ, ngày hôm nay thật ngoài sức tưởng tượng của Tú. Có nhiều lúc Tú lén nhìn trộm Nhi, và cứ mỗi lần như vậy, Nhi đều khiến trái tim Tú loạn nhịp. Ánh trăng mập mờ rơi vào Nhi trong bóng tối cứ như Nhi đang được bao quanh bởi một ánh hào quang huyền bí.

Tú cảm thấy hoàn toàn hài lòng và yên bình cạnh người con gái đã làm chao đảo thế giới này của mình, và Tú chẳng hề muốn thay đổi điều ấy.

-Hết chap.7-

8. Chương 8: Có Một Mặt Trời

Suốt đêm hôm đó, bên Nhi, Tú ngủ thiếp đi mà quên gọi về cho mẹ. Để rồi gần sáng nhận được mấy cuộc gọi của mẹ, Tú mới tá hoả chào tạm biệt, hẹn gặp Nhi lát nữa rồi chạy về. Vừa mở cửa bước vào thì mẹ đã ngồi ngay bàn ăn. Tú thấy mặt mẹ trông rất giận, rồi tự trách mình sao lại xao lãng đến thế. “Tú. Con biết giờ này là mấy giờ rồi không?”

Tú biết chứ. Khi này mẹ gọi, Tú nhìn đồng hồ là 3 giờ 23 sáng.

“Dạ biết.” Tú cúi đầu.

“Mới ngày đầu mà đã vậy rồi hả? Bộ tính mai mốt ẵm một đứa về kêu mẹ nuôi hay sao?” Mẹ trách.

“Con... Hồi nãy khoảng 8 giờ là con về rồi, nhưng con qua bên Nhi rồi con ngủ quên.”

“Không gọi mẹ một tiếng. Mẹ bật dậy thấy hơn 3 giờ, đi lên phòng thì không thấy ai.”

“Con xin lỗi.” Tú nói to, hy vọng mẹ sẽ bỏ qua.

Mẹ Tú lắc đầu, rồi nét mặt dịu dần, có vẻ như đã chịu bỏ qua. “Lần sau không có như vậy nữa nghe chưa?”

“Dạ.”

“Đi ngủ đi ngày mai còn đi học.” Nói rồi, mẹ Tú đi về phòng.

Tú thở phào nhẹ nhõm, lấy điện thoại ra và nhắn cho Nhi: Em ngủ ngon.

Hôm đó Tú và Nhi hẹn ăn trưa với nhau tại trường. Suy nghĩ nguyên buổi sáng Tú cũng tìm ra được cách trốn Phương để ăn trưa cùng với Nhi. Khi tiết học vừa kết thúc, Tú đi thẳng đến điểm hẹn, là cái cầu thang dẫn lên phòng thanh nhạc của trường. Vì nơi ấy nằm khá xa căn tin nên cũng ít có ai đến đó ăn trưa.

Khi đến nơi, Tú thấy Nhi đang ngồi đọc sách trên bậc thang. Nhi lúc nào cũng rất chăm chỉ trong việc học tập, làm Tú nhiều khi cảm thấy hổ thẹn. Nhi nhìn lên, phát hiện Tú đã đến thì lập tức đóng quyển sách lại và vẫy tay chào.

“Tú đến rồi.” Nhi cười tươi.

Tú bước lên bậc thang, vừa đi vừa nói, “Ngay cả giờ ăn trưa em cũng học bài nữa, thật không thể tin được.”

“Trong lúc đợi Tú không có việc gì làm, em lấy ra đọc chút thôi mà.” Nhi nói. “Tú có đem theo đồ ăn không?”

“Có nè. Như lời đã hứa.” Tú mở ba lô ra và đưa cho Nhi một hộp cơm. “Hồi sáng vội quá, nên được có một hộp. Mình...mình ăn chung nha.” Tú gãi đầu.

“Vây là đủ no rồi.” Nhi trấn an, rồi cũng cho tay vào ba lô và lấy ra hai chai trà chanh.

“Cô Hiền, cô giúp việc nhà em làm đấy. Ngon hơn loại đóng chai nhiều.”

Tú cầm lấy một chai rồi ngồi xuống cạnh Nhi. Nhi mở nắp hộp cơm ra thì thấy có xúc xích, có trứng chiên, có rau luộc. “Ồi ngon thế.” Nhi thốt lên.

“Cái này là em đang an ủi Tú hay là thật lòng vậy?” Tú cười.

“Tú có lòng nên nhìn là thấy ngon rồi.” Nhi cầm hộp cơm đưa lên ngửi. “Mùi vị cũng khá hấp dẫn đó.”

Không gian xung quanh khá vắng vẻ cộng với trời trưa mát mẻ nhờ có những cơn gió thổi qua khiến cho bữa trưa hôm nay khá lý tưởng. Nhi xắn một miếng trứng và đút cho Tú. Tú lấy tay nhặt hạt cơm còn sót lại trên môi Nhi. Tiếng cười khúc khích của hai người làm những con chim đang hót gần đó cũng phải dừng lại lắng nghe.

Rồi ngoài tiếng cười đột nhiên có một giọng nói vang lên. Một giọng nói quá quen thuộc với Tú.

“Mày thích nó hồi nào vậy?”

Giật mình, Tú và Nhi nhìn lên thì thấy Phương đang đứng trước mặt, sau lưng Phương còn có thêm hai người bạn khác.

Năm người nhìn nhau, làm không khí im lặng bao trùm. Tú nhắm mắt thở dài, rồi lên tiếng.

“Um...Phương. Làm gì ở đây vậy?”

“Câu này phải để tao hỏi mới đúng. Hồi sáng mày kêu trưa nay phải đi hỏi bài cô, là tao nghi rồi. Tú mà đi hỏi bài vào giờ ăn trưa hả?” Phương cười mỉa mai, và tiếp tục, “Nên hồi nãy tao rủ con Thuỳ và con Mai đi theo tao, tìm xem mày đi đâu. Không ngờ mày ra đây hẹn hò với nó.”

“Mày nghe tao nói đã...” Tú nài nỉ. Tú biết chuyện này sớm muộn gì cũng đến, nhưng không nghĩ nó lại đến sớm như vậy.

“Nói gì nữa. Rõ ràng là mày huỷ hẹn với tao để ngồi ăn với nó mà.” Phương chỉ vào Nhi. “Sao mày không nói với tao là mày hẹn với nó? Tao đã nói với mày từ trước là nó không phải một người trong chúng ta mà. Mày chơi với nó không được đâu!” Thuỳ và Mai gật đầu đồng ý.

“Nhi không phải là người như mày nói!” Tú bắt đầu thấy bức bối.

“Nó giả tạo và diễn rất sâu. Bây giờ còn biến mày thành người đồng tính nữa!”

Câu nói đó của Phương làm Nhi cảm thấy khó chịu và buộc phải lên tiếng.

“Tôi không làm ai trở thành người đồng tính cả!”

“Con quỷ,” Phương bước lên vài bậc thang để đối mặt với Nhi. Tú nắm vai Phương kéo lại nhưng Phương vẫn nói trong giận dữ. “Hồi đó con Tú nó có sao đâu, tự nhiên biết mày xong thì dính chặt với mày. Nó không nói nhưng tao cũng nhận ra được. Mày nói tao nghe coi, mày không biến nó thành đồng tính thì là gì?”

Nói rồi, Phương lấy tay đẩy Nhi. Chân Nhi vướng phải cái ba lô và mấy quyển sách nên mất thăng bằng, trượt chân ngã từ bậc thang thứ 5 xuống.

“Nhi!” Tú la lên, rồi chạy xuống đỡ. Hai người bạn của Phương cũng hốt hoảng nhưng không dám làm gì. Phương chậm rãi đi xuống và nói lời mỉa mai tiếp theo.

“Mày đừng có làm bộ. Tao có đẩy mày mạnh đâu. Đứng lên coi.”

“Mày có bị điên không Phương? Đẩy người ta xuống vậy mà không nói xin lỗi nữa?” Tú đang giận dữ vì Phương đã quá đáng lắm rồi.

Nhi không muốn Tú với Phương cãi nhau vì mình nên Nhi cắn môi nói với Tú rằng mình không sao. Nhưng khi cố gắng đứng lên, Nhi lại lập tức té xuống đất, vì chân phải của Nhi không thể nào đứng lên được. Tú tuột chiếc vớ bên phải của Nhi ra và đụng vào cổ chân của Nhi, Nhi liền nhăn mặt. “Chắc em bị trật chân rồi.” Tú nói với Nhi.

“Trời mẹ ơi, cái cầu thang có cao gì đâu mà trật chân.” Phương trợn mắt.

“Mày im đi. Đẩy Nhi xuống bậc thang, có cần thiết như vậy không hả?” Tú đứng lên, đối đầu với Phương.

“Bây giờ mày lớn tiếng với tao rồi à? Có còn là bạn không vậy?” Phương đẩy nhẹ vai Tú. Thuỳ và Mai chạy khỏi nơi đó. Tú không chịu đựng được nữa nên đẩy lại Phương. “Mày đừng có hờ ra là nói ai làm ai biến thành đồng tính này nọ. Mày nên nhớ tao với mày đã không gặp nhau sáu năm rồi đó. Sáu năm rồi! Trong sáu năm đó tao có quen ai hay không thì mày đâu có biết. Mày đâu có thật sự biết con người tao như thế nào đâu?!”

Phương cũng không nhường nhịn gì nên nắm áo của Tú vừa xô vừa quát. “Nhưng hồi đó còn học chung, mày có vậy đâu! Tuy là tính cách của mày có giống con trai tí xiu, nhưng mày có thích con gái đâu!”

“Làm sao mày biết là không? Tao không nói không có nghĩa là tao không thích! Hồi đó mới lớp sáu, lớp bảy, làm sao mà dám nói những chuyện này với ai. Chính mình còn cảm thấy hoảng loạn, nói ra cho tụi bây nghe chơi với tao hả?”

Hai bên không bên nào ra tay đánh ai nhưng có nắm áo, có xô đẩy, có lớn tiếng cãi cọ. Nhi năn nỉ hai người đừng gây nữa nhưng không ai nghe. May hay không may, lúc ấy cô giám thị bước đến và tách cả hai ra. Thì ra Thuỳ và Mai đã chạy đi gọi cô giám thị.

“Ba đưa lên phòng hiệu trưởng, mau!” Cô giám thị ra lệnh.

Hôm đó cả ba đều bị phạt vì tội đánh nhau. Tú có giải thích với cô hiệu trưởng rằng chuyện này không liên quan đến Nhi, nhưng cô không chấp nhận. Cô hiệu trưởng ra lệnh cho cả ba phải chịu phạt sau giờ học. Tú và Nhi cũng không khỏi hốt hoảng khi nghe cô hiệu trưởng bảo rằng chuyện này sẽ được báo lại với gia đình, mặc cả hai năn nỉ cô hết lời. “Tuy biết rằng các em đã lớn, nhưng chuyện này tôi vẫn phải báo về với gia đình các em. Nhà trường không chấp nhận chuyện học sinh đánh nhau.” Cô hiệu trưởng nói.

Sau khi ngậm ngùi chấp nhận hình phạt, Phương rời khỏi phòng hiệu trưởng, còn Tú dìu Nhi đến phòng y tế. Cô y tá sau khi xem xét chân Nhi đã kết luận rằng Nhi bị bong gân.

“Xin lỗi em.” Tú nói khi Nhi đang mang giày lại. “Ba mẹ em mà biết chắc là quá.”

Nhi nở nụ cười nhẹ với Tú. “Không sao đâu. Còn Tú thì sao? Chắc bác cũng sẽ mắng.”

Tú thở dài. Tú không phải chưa từng bị phạt, nhưng mà cũng chỉ là những việc nhỏ nhặt như chưa làm bài tập, dùng điện thoại trong lớp, chứ chưa bao giờ bị phạt về đánh nhau cả. Tú không dám nghĩ đến mẹ sẽ phản ứng như thế nào khi biết tin.

Cô y tá thông báo Nhi có thể tự đi lại được trong vài ngày tới, nhưng cũng phải mất khoảng bốn tuần để chân lành hẳn. Cô viết giấy phép cho Nhi về sớm, và Tú nhất quyết đòi đưa Nhi về.

“Tú à, Tú vào lớp học đi.” Nhi khuyên.

“Em đang bị đau chân, làm sao tự đi được?”

“Em ra tới cổng là có bác Nam đón em rồi.” Nhi nói, rồi lấy điện thoại ra gọi cho bác tài xế của mình.

“Xong, thấy chưa. Khoảng mười phút nữa bác ấy đến.” Nhi mỉm cười với Tú.

“Em bị đau chân vậy mà còn cười được nữa hả? Phục em rồi đó.”

Nhi lắc đầu như chuyện này không có to tát gì, và cố gắng tự đứng lên. Nhưng có cố cách mấy thì cũng không thể dùng sức ở chân phải nên Nhi lại đành phải ngồi xuống lại. Tú giúp Nhi bằng cách đặt tay Nhi qua vai mình để Nhi có thể dựa vào mà đi, nhưng Nhi cũng không thể đi mà không thấy đau.

Đặt Nhi lại xuống ghế, Tú quay lưng qua Nhi rồi khụy chân xuống.

“Lên lưng Tú công.”

“Gì thế?” Nhi hơi bất ngờ.

“Tú công em ra cổng trường. Từ đây ra đó xa, làm sao em đi nổi.” Tú nói.

“Thôi, em đi được mà.” Nhi lại đứng lên, muốn chứng minh cho Tú thấy là mình có thể cố đi được, nhưng ngay lập tức mất thăng bằng.

“Đó, đi được đâu mà được. Lên lưng, mau.” Giọng Tú khá nghiêm. Nhi suy nghĩ một hồi rồi cuối cùng cũng đồng ý. Hai tay Nhi chèoang ôm cổ Tú, để Tú nhắc mình lên. Nhi vùi mặt vào cổ Tú vì ngượng. Điều đó đó làm cho Tú phải hít một hơi sâu.

“Em thật là xấu hổ quá.” Nhi nói lí nhí.

Còn Tú, Tú muốn nói rằng mình thật là thích cảm giác này, nhưng lại không dám nói.

Việc công Nhi không phải dễ, vì bản thân Tú cũng không phải mạnh lắm nhưng Tú có thể chịu được. Cứ đi khoảng được hơn mười bước thì Nhi lại đòi xuống, làm Tú phải trấn an rằng Tú không sao, sắp tới rồi. Tú thích được gần Nhi như thế này, và Tú thích cái cảm giác từ từ phá bỏ cái bức tường ngăn cách mà Nhi đã xây lên bao quanh mình. Lúc nào Nhi cũng cho người khác thấy khía cạnh vui vẻ, hoạt bát của mình, nên Tú thấy vui vì mình có thể đứng ra bảo vệ Nhi trong những lúc như thế này.

“Tú mạnh hơn em nghĩ đấy.” Nhi thì thầm vào tai Tú.

“Tối giờ phút này Tú cũng mới biết.” Tú nói, rồi nghĩ lại những gì mình vừa nói mà cười.

“Sao thế?” Nhi hỏi.

“Câu Tú vừa nói. Nó giống như đánh thức bản thân mình vậy. Tú không biết là Tú cũng mạnh mẽ không kém ai. Trước khi biết em, Tú là một đứa rất lầm lì, ghét hầu hết mọi thứ và nghĩ rằng cuộc sống này quá bất công với mình. Chẳng bao giờ dám làm một cái gì đó qua vùng an toàn của mình chỉ vì muốn hoà hợp với người khác. Cuộc sống rất nhàm chán và u tối...” Tú tạm dừng, rồi xốc Nhi lên để Nhi khỏi tuột, và tiếp tục. “Rồi khi em đến, em như mang ánh nắng đến mọi nơi. Em như kéo Tú ra khỏi vùng đen tối ấy và cho Tú thấy được thật ra cuộc sống này còn rất nhiều màu sắc. Lúc đầu Tú cứ nghĩ mình sẽ không thích nghi được, vì đã quá quen sống trong bóng tối. Nhưng ánh nắng em mang tới nó có sức mạnh rất lớn.”

Nhi siết chặt vai Tú.

“Em là lý do làm Tú mạnh mẽ hơn.” Tú nói.

Tú và Nhi rơi vào không gian im lặng. Tú nghĩ những gì mình vừa nói thật là sến và chắc Nhi đang nghĩ mình bị điên rồi. Lúc đó Tú chỉ muốn tìm một cái lỗ nào đó để chui xuống.

Rồi bất chợt Nhi lên tiếng. Tuy giọng nói rất nhỏ, nhưng Tú vẫn có thể nghe.

“Em thật muốn hôn Tú ngay lúc này.”

Câu nói làm Tú dừng bước. Vừa là vì Tú thấy ngạc nhiên, vừa là vì cách Nhi nói nhỏ nhẹ vào tai làm chân Tú mềm nhũn.

Nhi cười. “Nhưng vì không thể trao tặng nụ hôn lên môi người bạn mạnh mẽ đang công em được, nên em chỉ có thể tặng Tú một nụ hôn lên má.”

Nói rồi, Nhi tặng Tú một nụ hôn lên má. Tiếng kêu chúc làm Tú thật muốn thả Nhi xuống và hôn Nhi ngay giữa sân trường.

“Vây...vây em nợ Tú đó nha.” Tú nói lớn, cứ như muốn cả thế giới này làm nhân chứng cho mình.

“Biết rồi.” Và Nhi gửi tặng Tú một nụ hôn nữa, lần này ở khoé miệng của Tú, ngay cái nốt ruồi mà Nhi vẫn rất thích nhìn lên mỗi khi Tú nói chuyện với mình.

-Hết chap.8-

9. Chương 9: Thấp Sáng

Khi cô Hiền vừa dìu Nhi vào trong nhà, Nhi đã thấy bố mẹ mình ngồi ở ghế sofa đợi sẵn. Nhìn nét mặt của bố mẹ, Nhi biết nhà trường đã gọi điện về báo tin. Nhi cũng không thấy bất ngờ, bởi vì lúc cô Hiền mở cửa cho Nhi, Nhi đã thấy được tất cả trong ánh mắt cô. Ánh mắt của sự thương cảm. Nếu ngày hôm nay mà như những ngày bình thường khác, Nhi sẽ cảm thấy rất vui khi về đến nhà vì bố mẹ đều có mặt ở nhà. Còn bây giờ, Nhi chỉ muốn đi đâu đó để không phải đối mặt với những câu hỏi sắp dồn đến.

Cô Hiền dìu Nhi lại cái ghế đối diện bố mẹ và đỡ Nhi ngồi xuống.

“Con chào bố...mẹ...” Nhi nói, đầu cúi gục.

“Nhi,” mẹ Nhi nói với giọng nghiêm khắc, “Bố mẹ cần một lời giải thích.”

Nhi nhìn vào mắt mẹ và đột nhiên thấy mình thật bất lực. Gương mặt mẹ hiện rõ vẻ thất vọng. Còn bố, bố chỉ ngồi đọc báo, không hề ngược lên nhìn Nhi một lần, có vẻ như đã không còn gì để nói. Bố mẹ lúc nào cũng nghiêm khắc về chuyện học hành, trường lớp của Nhi. Hồi còn bé thì cô Hiền còn hay bênh vực, làm thiên thần hộ mệnh cho Nhi. Bây giờ thì Nhi đã lớn, cô Hiền cũng không còn có thể giúp được. Nhi biết mình phải nói sự thật với bố mẹ, vì nếu có nói dối thì sau đó bố mẹ cũng sẽ tìm cách để biết được. Bố mẹ Nhi có quyền lực rất lớn.

“Nó...nó chỉ là một sự hiểu lầm thôi mẹ.” Nhi bắt đầu giải thích, “Con đang ăn trưa thì có một vài bạn nữ đến tìm...Các bạn ấy nói vài lời và có cãi nhau nhưng không tệ như nhà trường đã nói đâu.”

“Thế cái chân của con thì là gì?” Mẹ Nhi chỉ.

“Con bị ngã.”

“Nhà trường báo lại rằng con đánh nhau với hai người, một người trong đó là con bé thuê nhà của chúng ta phải không?”

“Vâng, nhưng—”

“Con và con bé đó, hai đứa thân nhau à?” Mẹ Nhi hỏi.

“Con và Tú là bạn tốt.” Nhi trả lời.

“Con nên định nghĩa lại từ ‘bạn tốt’ đây Nhi. Một người bạn đẩy con vào hoàn cảnh như thế này thì không phải là bạn tốt.” Mẹ Nhi trách. Bố Nhi vẫn chưa nói gì, tuy đã bỏ tờ báo xuống và lắng nghe cuộc đàm thoại.

“Không phải lỗi của Tú mà mẹ. Như con đã nói, toàn bộ chỉ là sự hiểu lầm thôi.”

Mẹ Nhi lắc đầu như không chấp nhận lý do này.

“Về việc chịu phạt, bố mẹ đã nói chuyện với nhà trường. Con không cần phải chịu phạt nữa. Nhưng bố mẹ nói lần cuối, bố mẹ không muốn con gây thêm bất cứ rắc rối nào nữa, hiểu chưa?”

“Vâng ạ.”

“Chân của con thế nào rồi?” Mẹ hỏi với giọng nhẹ nhàng hơn làm Nhi ngỡ ngàng. Nhi nghĩ mẹ sẽ không bao giờ hỏi tới.

“Chân con không sao ạ. Y tá bảo khoảng bốn tuần là sẽ khỏi hoàn toàn.”

Mẹ gật đầu, Nhi biết rằng mẹ đã hoàn thành nghĩa vụ của mình rồi.

“Về phòng đi.” Mẹ Nhi nói, câu nói này cũng kết thúc cuộc đàm thoại hôm đó.

Cô Hiền dìu Nhi lên phòng trong khi bố mẹ Nhi tiếp tục đi lo công việc. Sau khi nhận lời cảm ơn từ Nhi, cô Hiền đóng cửa lại và Nhi nằm phịch xuống giường, thầm cảm ơn trời đất vì mẹ Nhi không hỏi nhiều về vấn đề này. Cảm thấy mệt mỏi, Nhi nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Một hồi sau Nhi mở mắt dậy, xoay người qua bên phải nhìn ra ban công qua cái rèm cửa màu trắng thì thấy một cái bóng đang di chuyển. Nhi biết cái bóng đó thuộc về ai. Nhi liền nhanh chóng ngồi dậy và di chuyển đến ban công bằng cách nhảy lò cò.

“Chắc là em nên đổi cái rèm cửa đi,” Tú nói khi thấy Nhi, “Người ta có thể nhìn thấy em đó.”

Nhi cười. “Đâu còn ai thấy được ngoại trừ Tú. Chỉ có phòng Tú là đối diện phòng em thôi mà.”

“Vậy sao?” Tú nhướn một bên chân mày và cười tinh nghịch, “Vậy Tú lấy lại lời nói đó. Em đừng có đổi.”

“Đừng chọc em.”

“Mọi chuyện ổn chứ?” Tú hỏi, chuyển đổi chủ đề.

Nhi do dự một hồi vì không biết phải nói sao với Tú về việc mình không cần phải chịu phạt nữa. Nhi cảm thấy điều đó không công bằng với Tú, và thật là xấu hổ khi bố mẹ mình phải tìm cách, mà không biết là cách gì, để đưa mình ra khỏi chuyện này.

“Bố mẹ em đã tìm cách để em không bị phạt rồi.” Cuối cùng Nhi cũng nói, mặt Nhi hiện rõ sự hổ thẹn. Nhưng Tú thì khác.

“Vậy là tốt rồi!” Tú nói vui vẻ, “Cũng may là em không phải chịu phạt.”

“Xin lỗi Tú. Hoàn toàn là do em. Em nghĩ em nên chịu phạt cùng mọi người.”

“Có phải lỗi do em đâu.” Tú trấn an. “Em mà bị phạt thì Tú mới là người bị day dứt.”

Nhi xụ mặt, rồi chợt nhớ về việc nhà trường chắc cũng đã thông báo với mẹ Tú.

“Bác có nói gì không?” Nhi hỏi.

“Mẹ hơi giận,” Tú nhăn mũi, “Nhưng mà không sao, chỉ bị phạt rửa chén với dọn nhà tắm trong 1 tuần thôi.”

“Cũng may đó.” Nhi cười khúc khích làm Tú cười theo.

“Ừ, cũng còn may đó.” Tú nói.

Sáng sớm hôm sau bố chở Nhi đến trường. Bố chỉ thông báo sau khi Nhi ăn sáng xong. Quá bất ngờ nên Nhi chỉ kịp nhắn tin cho Tú để hủy buổi hẹn hàng ngày. Nhi cảm thấy có chút vui cũng có chút buồn xen lẫn. Vui vì đã lâu lắm rồi bố mới chở đi học. Buồn vì hôm nay không được đi học cùng Tú. Nhưng Nhi nghĩ, có thể đây cũng là một chuyện tốt.

Trong lớp Triết học, cô dành cả một tiết cho các bạn sinh viên khác hoàn thành dự án của mình vì tuần sau là hết hạn nộp bài. Tú bước đến bàn của Nhi và ngồi xuống. Hai người đã làm xong dự án của mình, nên cả tiết không có gì làm. Các nhóm khác thì hồi hả bàn luận dự án của mình với nhau. Nhi nghe nhóm phía sau mình than vãn cô rằng họ không có đủ thời gian, chỉ để nhận lại một câu từ cô. “Ồ, các em nói cho cô nghe thêm về nguyên nhân của câu chuyện buồn này nào.”

Cô rất hài lòng khi biết Tú và Nhi đã làm xong dự án. Có vài bạn sinh viên rên rỉ và hét lên, “Mình muốn bạn về đội của mình Nhi ơi!” để rồi Tú nhanh chóng đáp lại, “Xin lỗi, nhưng Nhi đã về đội của mình rồi.”

Má Nhi ửng đỏ, bởi vì quả nhiên rằng Nhi đã về đội của Tú mất rồi.

Ngày hôm đó, mặc cho Tú có bảo Nhi hãy về nhà trước, thì Nhi cũng nhất quyết đội Tú chịu phạt xong rồi mới về. Như vậy Nhi mới cảm thấy an tâm, đỡ bứt rứt trong lòng.

Các bạn chịu phạt đều phải lên phòng hiệu trưởng sau ngày học để điểm danh, rồi cô hiệu trưởng phân việc để làm. Phương thì phải đi dọn dẹp sân trường trong khi Tú phải dọn dẹp dãy lớp của lầu một. Cố gắng từng bước một bước lên bậc thang, Nhi chậm chạp bước đi khắp khiêng tìm Tú.

Nhi nhìn qua cửa kính của từng lớp học, đến lớp học thứ ba thì thấy Tú đang lau chùi bàn ghế. Trong lớp còn cô giáo và hai bạn sinh viên đang thảo luận bài tập. Cả ba người họ có vẻ như không chú ý gì đến Tú lắm. Nhi rút điện thoại từ trong túi váy ra và gửi Tú một tin nhắn.

Nhi: Trông Tú có vẻ buồn chán nhỉ.

Nhi nhìn vào trong lớp và thấy Tú đang đút tay vào túi quần lấy điện thoại ra. Vài giây sau Nhi nhận được tin nhắn trả lời.

Tú Sao còn ở đây? :(- Tú viết

Nhi cũng lấy bút và vở trong ba lô của mình ra và viết, rồi dán nó lên cửa kính.

Em đang đợi Tú về cùng.

Một vài người bạn của Nhi đi ngang qua và bắt chuyện với Nhi làm Nhi phải xã giao vài lời, rồi khi Nhi quay lại nhìn Tú thì đã có vài từ được ghi trên giấy.

Em về trước đi.

Nhi lắc đầu, ra dấu cho Tú biết rằng Nhi sẽ không đi đâu hết. Thấy hai bạn sinh viên lại lên hỏi bài cô, Tú an tâm cầm điện thoại lên và bấm tiếp.

Tú Chắc vậy, Nhi nhắn tin trả lời.

Tú<3: em=“” biết=“” năm=“” lấy=“” thời=“” cơ=“” đó=“”>

Nhi đang ngồi làm bài tập ở hành lang thì Tú bước ra khỏi lớp. Nhìn đồng hồ điện thoại thì đã hơn 5 giờ. Khi Tú bước lại chỗ Nhi ngồi, Nhi chợt thấy Phương đang tiến đến từ phía sau, có vẻ như muốn gặp Tú để nói chuyện. Nhưng khi Phương nhìn thấy Nhi thì lập tức quay đi, khiến Nhi thắc mắc không biết Phương muốn nói gì với Tú. Tú đeo ba lô trước ngực, đỡ Nhi đứng dậy rồi giúp Nhi lên lưng mình. Quảng đường từ lầu một tới cổng trường cũng khá xa nhưng Tú không hề than vãn. Chính xác là hôm nay Tú không nói gì hết, cứ như vậy mà cùng Nhi đi xuống lầu, rồi ra cổng trường. Xung quanh có nhiều bạn chào Nhi, nhưng Nhi không quan tâm. Nhi vùi mặt vào cổ Tú, cảm giác bình yên đến lạ.

Khi về nhà, Tú dìu Nhi thẳng vào bên nhà Tú. Sam vừa nhìn thấy Nhi thì vui mừng hết cỡ, nhảy cả lên người làm Nhi mất thăng bằng. Cũng may Nhi té lên cái ghế sofa đằng sau. Sam nhảy lên và ngồi vào lòng Nhi, không cần biết là nó có quá to để ngồi vào lòng ai nữa. Bà và mẹ Tú rất quan tâm đến cái chân đau của Nhi, đưa ra rất nhiều câu hỏi. Khi anh hai của Tú, anh Tuấn đi làm về, Nhi cũng nhận được sự quan tâm y như vậy. Điều đó làm Nhi nghĩ ngay đến gia đình mình, và sự khác biệt giữa hai nhà. Có một chút buồn, khi Nhi lại thích ở đây hơn cả ở nhà của mình nữa.

Sau bữa tối, Tú giúp Nhi lên phòng mình rồi đi xuống nhà rửa chén, thực hiện hình phạt của mẹ. Sam chạy lên theo nhưng bà đã giữ nó lại, rồi nháy mắt với Tú. Nhi nghe Tú nói lí nhí với bà, “Tụi con có làm gì đâu” khi hai bà cháu đi xuống cầu thang với nhau.

Nhi ngồi trên giường và nhìn xung quanh, ghi nhớ từng tấm hình trong phòng. Một tấm hình gia đình được đặt ngay đầu giường. Trên tường có treo vài tấm hình của Tú hồi nhỏ, mà nếu không được treo trong phòng Tú thì Nhi cũng không dễ đoán ra. Đang ngẩn ngơ nhìn thì Tú bước vào.

“Sao nhanh vậy?” Nhi hỏi.

“Mẹ nói hôm nay em qua chơi nên được miễn.” Tú đóng cửa, và Nhi nghe tiếng bấm chốt khoá.

“Tú có bài tập không?”

“Có, nhưng không cần làm gấp.” Tú ngồi xuống cạnh Nhi.

“Em cũng có, nhưng cũng không cần làm gấp.” Nhi nói, rồi tiếp tục, “Vây Tú muốn mình làm—”

Tú cắt lời Nhi bằng một nụ hôn.

Nhi hơi bất ngờ nên người cứng đờ, nhưng rồi cũng thả lỏng dần khi tay Tú đặt lên mặt Nhi và ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve hai bên má. Nhi chợt rùng mình và hít một hơi thật sâu. Nhi tự hỏi, vì sao mỗi lần Tú hôn mình, mình lại cảm thấy khó thở và càng muốn nhiều hơn? Tú ngưng nụ hôn rồi nhìn Nhi cười. Nhi không thể không mỉm cười đáp lại.

“Cái này là vì hôm qua em nợ Tú đó.”

“Vây chắc...chắc em cũng phải trả công cho hôm nay nhỉ.” Không mất một giây nào, Nhi đặt môi mình lên môi Tú, đẩy Tú ngã xuống giường. Lần này Nhi chủ động, nằm hẳn lên người Tú rồi đưa lưỡi mình vào. Cả hai say đắm trong nụ hôn đến mức không nghe được tiếng gõ cửa phòng, cho đến khi nghe tiếng mẹ gọi vọng vào thì mới lật đặt tách ra.

“Dạ con ra liền.” Tú nói to cho mẹ nghe. Đứng dậy chỉnh trang lại quần áo, Tú đi mở cửa cho mẹ. Mẹ Tú bước vào phòng với một hộp bánh và hai ly chè hạt sen nhãn nhục.

“Mẹ làm chè ăn cho mát. Hai đứa có cần gì thêm thì cứ nói nha.” Mẹ Tú đặt hộp bánh và hai ly chè lên bàn học của Tú.

“Cảm ơn mẹ.”

“Cảm ơn bác.” Tú và Nhi nói cùng một lúc.

“À phải rồi, Nhi, sao con không ngủ lại đây đi. Ba mẹ cho con ngủ lại không?” Mẹ Tú đột ngột hỏi, nhưng cũng không đợi Nhi trả lời, mà nói tiếp. “Để bác lấy thêm mền gối cho con. Ngủ lại đi, có gì bác nói cho.” Nói xong mẹ Tú rời đi.

Tú nhìn sang Nhi, Nhi chỉ biết nhún vai. “Dù sao hôm nay bố mẹ cũng không có nhà...” Nhi nói rồi cầm ly chè lên ăn ngon lành.

Tối hôm đó hai đứa đi ngủ sớm. Đánh răng rửa mặt xong vào phòng thì Nhi tiện tay tắt đèn. Nhi cảm thấy Tú đứng sững lại bên mình, nhưng vài giây sau thì cũng tiếp tục đổ Nhi lại giường ngủ. Nằm xuống giường nhìn lên trần nhà, Nhi chỉ thấy một màu đen bao quanh.

“Tú biết không,” Nhi nói, “Bên phòng em có những vì sao được dán trên trần nhà, buổi tối tắt đèn nhìn lên rất đẹp.”

“Ừ, thôi em ngủ đi nha. Tú cũng ngủ đây.” Tú nói, mặt vùi vào gối.

“Sao ngủ sớm vậy?” Nhi hỏi.

“Tại.. tại hôm nay hơi mệt. Lau bàn hết năm lớp học. Em ngủ ngon.”

Rồi Tú xoay mặt qua phía kia, để Nhi nằm thẫn thờ, không biết vì sao Tú lại có phản ứng như vậy.

Ngủ được một hồi thì tỉnh giấc, Nhi lại thấy phòng sáng trưng. Ánh sáng chói làm Nhi nheo mắt lại. Nhìn qua Tú thì thấy Tú đã ngủ, nên Nhi nghĩ có lẽ là Tú vào nhà vệ sinh rồi quên tắt đèn. Nhi ngồi dậy và đi cà nhắc đến cửa phòng để tắt đèn một lần nữa, rồi quay lại giường ngủ tiếp.

Nhi lại bị đánh thức. Lần này không phải là vì ánh đèn, mà là vì Tú đang ôm Nhi rất chặt. Đầu Tú dúi vào lưng Nhi, có vẻ vẫn chưa ngủ được. Nhi chợt hiểu ra được vấn đề. Thì ra Tú sợ bóng tối. Ánh đèn lúc này có lẽ Tú đã bật vì nghĩ Nhi đã ngủ rồi. Điều này chắc Tú chưa muốn nói với ai. Phòng Tú khi tắt hết đèn quả thật rất tối. Nghĩ rồi Nhi cảm thấy vừa buồn cười vừa thương. Nhi xoay người lại đối mặt với Tú, giả vờ như mình còn ngủ, rồi lấy tay ôm Tú vào lòng, để Tú vùi mặt vào cổ mình. Nhi nghĩ như vậy chắc Tú sẽ cảm thấy an lòng hơn. Tú cũng nhân thời cơ ghì chặt lấy Nhi không muốn bỏ ra, ghì chặt lấy mặt trời của mình.

Vào lúc đó, trong bóng tối của một đêm tháng Mười Hai, Nhi nhận ra rằng, Nhi muốn Tú ở bên cạnh hơn tất cả mọi thứ. Nhi biết rằng chuyện hai đứa đến với nhau sẽ còn nhiều khó khăn lắm, tương lai có lâu dài hay không cũng không có ai đoán trước được. Cuộc sống đầy thị phi, liệu cả hai có đủ dũng khí để cùng nhau nắm tay bước qua? Bây giờ ai cũng còn trẻ, đã có thể suy nghĩ chín chắn về tình yêu hay chưa?

Cảm nhận được từng hơi thở nóng của Tú bên mình, Nhi liền gạt hết những suy nghĩ ấy qua một bên. Cuộc đời ngắn ngủi lắm, hãy làm và hãy tận hưởng những điều mình thích. Trái tim nói với lý trí. Nhi nhẹ gạt đầu đồng ý, lòng cảm thấy nhẹ nhõm. Nhi biết mình đã yêu mất rồi.

Không nghĩ ngợi nữa, Nhi ôm lấy Tú, ôm lấy hy vọng khi cả hai cùng nhau chìm vào giấc ngủ trong bóng tối.

-Hết chap.9-

10. Chương 10: Những Đám Mây Đen

Nhi thấy mình đang tham gia buổi cắm trại với bố mẹ. Mẹ mặc chiếc đầm đỏ mà mẹ vẫn yêu thích, còn bố thì mặc áo sơ mi trắng. Bố mẹ nhìn rất trẻ, Nhi nghĩ, và trông bố mẹ rất vui vẻ. Mẹ cười rất tươi, còn bố đang chơi một bản nhạc với cây đàn guitar, điều mà giờ đây Nhi không còn được thưởng thức nữa. Nhi không hiểu vì sao lại thấy những điều như vậy. Mẹ cười với Nhi, Nhi liền lấy tay với tới mẹ, nhưng không thể nào chạm đến được. Sau đó mẹ bảo với Nhi, “Đi chơi đi con.” Đó là khi Nhi nhìn thấy được chính mình, khoảng 5 tuổi, đang ở trước mặt. Tóc dài đen nhánh, vòng hoa trên đầu, áo đầm trắng tinh. Nhi đang nhảy múa theo điệu nhạc mà bố đang chơi trên cây đàn guitar. Khung cảnh gia đình rất vui vẻ.

Bé Nhi nhỏ chạy lại mẹ, gửi mẹ một cái ôm. Mẹ Nhi thì thầm, “Đi nhặt một đóa hoa cho mẹ.” thế rồi bé Nhi chạy đi. Nhi để ý thấy một con chó đang nhìn họ.

Bé Nhi nhỏ chạy vào rừng, và mẹ vẫn nhìn dõi theo. Con chó đó chạy theo bé Nhi.

Cảnh tiếp theo Nhi thấy là cảnh bố mẹ hét lên thất thanh, rồi con chó đã chết. Máu vương khắp cái đầm trắng tinh của Nhi. Nhi muốn hét lên nhưng không thể nào phát ra tiếng. Rồi Nhi nghe được ai đó gọi tên mình, Nhi quyết định chạy theo tiếng gọi đó. Bầu trời phía trên càng ngày càng sáng, cho đến khi Nhi giật mình dậy, tỉnh khỏi giấc ngủ. Nhi hốt hoảng nhìn khắp xung quanh, định thần lại sau những gì vừa thấy.

Thì ra chỉ là giấc mơ.

Tú giờ đang ngồi cạnh Nhi, rất lo lắng. Tú bảo nghe tiếng Nhi rên trong lúc ngủ, như là đang gặp phải ác mộng nên quyết định gọi Nhi dậy.

“Em không sao chứ?” Tú hỏi.

Nuốt đi nỗi sợ hãi, Nhi gật đầu. “Chỉ là một giấc mơ xấu. Mấy giờ rồi Tú?”

“Gần 7 giờ.”

“Vậy em phải về thay đồ chuẩn bị.” Nhi ngồi bật dậy.

“Em đừng lo, đồ được chuẩn bị sẵn rồi.” Tú chỉ lên bộ đồ được xếp ngăn nắp để trên bàn học của Tú. “Cô Hiền mang qua đưa mẹ Tú hồi nãy.”

Nhi thầm dặn lòng phải nhớ cảm ơn cô Hiền. Tú nói tiếp, “Để Tú giúp em vào nhà tắm.”

Tuy rằng Nhi cảm thấy mình có thể tự đi, nhưng Tú nhất quyết không chịu. “Em là khách, để Tú tiếp.” Nói rồi Tú nhe răng cười, nụ cười dễ làm mềm lòng người khác.

Đỡ Nhi vào nhà tắm, Tú bỏ kem đánh răng lên bàn chải rồi đưa cho Nhi. Trong lúc Nhi đứng đánh răng, nhìn vào gương, thì thấy Tú ở đằng sau lưng mình tay khoanh lại và mỉm cười mãi không thôi.

“Sao nhìn em cười hoài vậy?” Nhi tạm dừng chải răng và hỏi.

“Thấy em dễ thương.”

“Mới đây đầu tóc bờm xờm mặt mũi chưa rửa mà dễ thương á?” Nhi súc miệng với nước.

“Ừ. Vì như thế nhìn em rất bình dị.” Tú bước đến gần và vòng tay ôm Nhi từ đằng sau. “Đêm hôm qua cảm ơn em.”

Nhi giả vờ hỏi lý do. “Tự dưng cảm ơn em thế?”

“Chỉ muốn cảm ơn em thôi.” Tú nói, đưa một nụ hôn lên má Nhi. Nhi xoay lại và cho Tú hẳn một nụ hôn lên môi, rồi nói. “Rồi, Tú đi ra đi. Em cần làm công chuyện.”

“Tú giúp em cho.” Tú cười, có vẻ như đang chọc.

“Không! Đi ra, mau!” Nhi chỉ tay ra cửa. Tú gật đầu nghe lời, răng cắn môi để không phá lên cười.

Tú đứng đợi Nhi ở ngoài cửa. Sau khi Nhi xong việc, thay đồng phục xong xuôi, Tú giúp Nhi đi xuống lầu. Hôm nay Nhi cảm thấy chân mình đã đỡ hơn rất nhiều, có lẽ sẽ có thể tự đi lại mà không cần người khác phải dìu dắt thường xuyên nữa. Khi xuống nhà, Nhi chào bà và mẹ Tú. Sam vừa thấy Nhi thì đã ngoe nguẩy đuôi, đi theo Nhi khắp mọi nơi. Nhi lại bàn ăn ngồi, nó cũng lại nằm cạnh Nhi.

“Tại chỉ có mình em là chịu cho nó chơi với sinh.” Tú nói khi bưng tô phở lại bàn cho Nhi. Con Sam nghe được chữ “sinh” thì tai vểnh lên.

“Chơi với sinh cũng thích,” Nhi cầm lấy chai tương đen xịt vào tô phở, “Xong rồi đi tắm cũng vui mà, phải không Sam?”

“Bà cũng thấy vậy đó.” Bà Tú lên tiếng, “Nhưng mà trời ơi, hôm đó hai đứa tắm nó lâu dễ sợ.” Tú đang húp muỗng nước lèo thì xém sặc. Nhi thì hết hồn xịt tương đen hơi mạnh tay. Tú và Nhi quên rằng bà cũng đang ngồi cùng bàn ăn với mình. Tú chột ngồi cười khi thấy Nhi phải vớt bớt tương ra và vì đó mà Tú nhận được một cái đá từ cái chân không bị bong gân của Nhi. Buổi ăn sáng hôm đó khá lạ thú vị.

Nhi nghĩ rằng giờ này chắc cả trường đều biết chuyện của hai người vì Phương có thể sẽ đi rao tin, nhưng đi học thì thấy mọi người vẫn bình thường, có vẻ như chưa biết gì cả. Không ai nhắc về Tú khi nói chuyện với Nhi. Nhi đoán là Phương quyết định giữ im lặng. Nhi đi tìm Phương quanh trường, vì muốn hai người có thể nói chuyện vài câu, nhưng không tài nào tìm được.

Giờ trưa Nhi nhận được thông báo phải lên văn phòng hiệu trưởng họp với các hội trưởng câu lạc bộ. Tú một mực muốn đưa Nhi đến nơi và nói sẽ đợi Nhi ở ngoài, tuy rằng Nhi dặn Tú hãy đi ăn trưa đi. Bỏ cuộc vì biết Tú sẽ không thay đổi ý định, Nhi đành gật đầu và đi đến phòng hiệu trưởng. Đến nơi, Nhi thấy hầu hết tất cả mọi người đã có mặt. Hội trưởng câu lạc bộ truyền thông, hội trưởng câu lạc bộ âm nhạc, hội trưởng câu lạc bộ mỹ thuật, và các câu lạc bộ khác đều đầy đủ. Buổi họp này khá đặc biệt, bởi đây là buổi họp lên ý tưởng và chuẩn bị các công việc cho buổi dạ hội sắp đến.

The Christmas Ball, hay còn gọi là Dạ Hội Giáng Sinh, là một sự kiện được trường tổ chức hằng năm, khoảng chừng 5 năm nay, dành cho các bạn sinh viên. Trường hay tổ chức sự kiện vào ngày cuối tuần, trước lễ giáng sinh để cho các bạn có cơ hội vui chơi cùng bạn bè, thư giãn sau kì thi. Thường thì trong dạ tiệc sẽ có nhảy múa, ca hát, ăn uống, và phong chức Vua và Nữ Hoàng Mùa Đông, có cả bốc thăm trúng thưởng. Năm đầu tiên, có một sinh viên năm nhất bốc thăm trúng học bổng cho cả năm học sau. Tóm lại, đây là một sự kiện mà kể cả những bạn sinh viên không thích giao lưu xã hội cũng muốn tham gia.

Cô hiệu trưởng giao nhiệm vụ cho từng câu lạc bộ. Câu lạc bộ công tác xã hội chuẩn bị thực đơn cho đồ ăn, nước uống, và món tráng miệng. Câu lạc bộ âm nhạc chuẩn bị phần sân khấu và âm thanh. Câu lạc bộ

tổ chức sự kiện chuẩn bị về phần trang trí và lên lịch chạy chương trình. Câu lạc bộ mỹ thuật chuẩn bị cho các phần quà để bốc thăm. Các câu lạc bộ khác thì có nhiệm vụ giúp đỡ các câu lạc bộ đã được phân công việc.

Khi Tú được nghe kể về buổi dạ hội, Tú cũng có chút bất ngờ. Tú thường không có để ý đến những hoạt động của trường, nên đây là lần đầu Tú biết đến sự kiện này. Nhi có một vài ý tưởng trong đầu. Không, khá nhiều ý tưởng trong đầu.

Sau giờ học, lúc Tú và Nhi cùng nhau ra cổng trường, Nhi phát hiện một chiếc xe màu trắng đang đậu ngay cổng. Một chiếc xe quá quen thuộc với Nhi.

Tất nhiên là quen, vì chiếc xe đó là xe của bố mẹ Nhi. Nhi ngẫm nghĩ, không biết vì sao hôm nay bố mẹ lại đến trường. Bố mẹ cũng nhìn thấy Nhi ngay tức khắc, mẹ Nhi bấm cửa kính xuống, ngoắc tay ra hiệu cho Nhi lên xe. Nhi nhìn Tú, và Tú chỉ gật đầu, hiểu được vấn đề.

Nhi từ từ đi khắp khiêng đến chiếc xe, còn Tú thì đứng đó nhìn, không thể làm gì. Đến xe mở cửa, Nhi nhìn lại Tú, mỉm cười nhẹ, rồi bước lên xe. Khi vào trong xe rồi, Nhi mới để ý rằng bố mẹ ai cũng ăn mặc sang trọng. Có thể bây giờ bố mẹ sẽ dẫn Nhi đi đâu đó. Tú đứng nhìn một lúc rồi bước đi, thấy vậy Nhi rút điện thoại ra, muốn nhắn với Tú vài lời. Ngay lúc đó, mẹ Nhi lên tiếng.

“Gọi bạn con lên xe đi.”

Nhi không chắc ý mẹ là gì.

“Mẹ muốn gọi con bé đó đi cùng.”

Lời nói của mẹ làm Nhi rất băn khoăn, bởi từ trước đến giờ mẹ chẳng bao giờ muốn gặp bạn của Nhi. Ý định của mẹ là gì? Nhi tự hỏi. Phải chăng mẹ đã biết quan hệ của hai người còn hơn cả bạn bè?

Chưa kịp làm gì thì bố Nhi đã cho xe chạy, chạy đến trước đường Tú đang đi và bấm còi để lấy sự chú ý của Tú. Nhi thở dài. Nhi biết bố mẹ cố tình làm vậy.

Nhi bấm cửa kính xuống, nói nhỏ nhẹ. “Tú ơi, bố...bố mẹ em muốn Tú đi cùng.” Rồi Nhi nói thầm chữ làm ơn, năn nỉ Tú lên xe. Thấy được tình cảnh khó khăn của Nhi, Tú gật đầu, rồi mở cửa bước lên. Khi lên xe, Tú không quên chào hỏi, và cảm ơn bố mẹ Nhi đã cho Tú quá giang về cùng.

Nhưng mà họ không đi về nhà.

“Bố mẹ đưa hai đứa đi ăn.” Mẹ Nhi thông báo.

“Mới gần 5 giờ thôi mà mẹ.” Nhi nói. Giờ này còn sớm để đi ăn tối, với lại Nhi cũng chẳng muốn Tú cảm thấy không thoải mái.

“Bây giờ đi mua đồ mới đã. Đi ăn ở nhà hàng sang trọng, người ta sẽ không hài lòng khi khách ăn mặc hơi lợt như thế đâu.”

“Về về nhà rồi thay đồ đi, cũng đâu có xa lắm đâu mẹ.” Nhi đang cố gắng đẩy Tú ra khỏi tình cảnh này.

“Thế ra bây giờ mẹ không thể đưa con đi mua sắm à? Cứ tưởng trước giờ con vẫn thích.”

Nhi thích chứ. Nhi thích những đợt đi mua sắm với mẹ, nhưng lần này thì không.

Tú giữ yên lặng cả đoạn đường. Nhi cảm thấy hổ thẹn vì bố mẹ bây giờ trông rất đáng sợ. Đi khoảng 20 phút thì đến cửa tiệm mà mẹ Nhi muốn đến. Xuống xe nhìn vào cửa tiệm, Nhi chỉ muốn thốt lên trong sợ hãi.

Đây là tiệm bán đầm.

Tiệm bán đầm!

Nhi nhìn qua Tú xem phản ứng Tú thế nào, thì thấy hai mắt Tú cũng đang trợn tròn ra.

Tuy rằng đó giờ Tú chưa bao giờ kể với Nhi về việc có bao giờ ăn mặc nữ tính hay không, nhưng xem xét với phong cách của Tú thì Nhi nghĩ là không. Bây giờ mẹ Nhi lại đẩy hai đứa vô trường hợp này, Nhi không biết phải làm thế nào. Nhi nhìn qua Tú, thấy hai tay Tú nắm chặt lại, rồi Tú miễn cưỡng đi vào. Vừa vào

bên trong, mẹ Nhi đã cầm sẵn hai bộ đầm. Một bộ màu đen và một bộ màu kem. Bộ màu đen không dây mẹ đưa cho Nhi, còn bộ màu kem có tay mẹ đưa cho Tú. Tú cầm lấy rồi nhìn nó một hồi, bất động.

“Mẹ! Ở đây còn đồ nào khác không? Bạn Tú chắc không quen mặc mấy cái này đâu.” Nhi lên tiếng giải cứu.

“Sao lại không quen, cũng con gái hết mà.” Mẹ Nhi nói. “Mặt xinh thế này, mặc cái này vào, đánh tí son lên là xinh lắm.” Mẹ Nhi nâng mặt Tú lên. “Nè, mắt hai mí to tròn, mũi cao, miệng cười duyên. Lát nữa xong rồi bác bảo đảm mấy chàng trai nhìn cháu không chớp mắt luôn.”

“Mẹ! Mẹ đừng—”

“Không sao đâu Nhi,” Tú cắt lời Nhi, “Không sao đâu mà.” Tú nói trấn an Nhi, cũng như đang tự trấn an bản thân.

“Con cảm ơn bác đã khen.” Tú nói với mẹ Nhi, rồi bước vào trong thay áo.

Mẹ cười với Nhi, nụ cười như cho thấy mẹ đã thắng, rồi ra hiệu cho Nhi vào thay áo. Chấp nhận thua, Nhi lặng lẽ bước vào phòng thay đồ.

Mặc dù Tú là người vào phòng thay đồ trước, nhưng Nhi lại là người đầu tiên bước ra. Cái áo đầm đen không dây của Nhi khá giản dị, nó dài đến đầu gối và lấp lánh khi có ánh đèn rọi vào. Chân Nhi đang đau nên được mẹ miễn cho việc mang giày cao gót, nhưng Nhi đã thấy mẹ chuẩn bị một đôi khác. Nhi biết mẹ chuẩn bị đôi đó cho ai.

Một hồi lâu sau Nhi mới nghe tiếng cánh cửa nhẹ mở ra. Nhi hồi hộp nhìn về hướng Tú. Tú bước ra trong một bộ váy màu kem, có dây nịt ngay eo. Lần đầu tiên thấy Tú ăn mặc như thế này. Bộ đồ rất vừa với Tú, và dĩ nhiên Tú mặc lên rất đẹp, nhưng vẫn có một cảm giác không quen thuộc, không hợp. Trên mặt Tú hiện rõ thần thái không thoải mái. Tú còn chẳng dám đưa mắt nhìn Nhi.

Chỉ có mẹ Nhi là người vui nhất.

“Đấy! Bác nói có sai không nào? Xinh gái lắm.” Mẹ Nhi vỗ tay. “Lại đây bác xem.” Mẹ Nhi kéo Tú lại. “Phải chi tóc dài ra một tí nữa thì đẹp hơn.”

Tú vẫn chưa nói câu nào. Nhi thật muốn chạy lại ôm Tú ngay lập tức.

Mẹ Nhi đưa đôi guốc cho Tú, cũng như lần đưa chiếc đầm, Tú nhìn nó một hồi rồi cũng xỏ vào. Mẹ gật đầu hài lòng.

Gần đến giờ đặt hẹn với nhà hàng nên mẹ Nhi lật đật lại trả tiền. Tổng số tiền cho hai chiếc đầm và một đôi giày là 14 triệu 200 ngàn. Tú và Nhi đều há hốc miệng.

“Thưa bác, con không dám nhận đâu.” Tú nói.

“Không sao, không sao. Chuyện nhỏ mà. Hiếm khi có dịp bác dẫn bạn của Nhi đi ăn.” Mẹ Nhi nói rồi nhanh chóng quét thẻ, thanh toán hoá đơn.

Họ đến nhà hàng khoảng 6 giờ rưỡi, đúng như đã hẹn. Bố mẹ Nhi đi trước, tay nắm tay, điều đó làm Nhi nở một nụ cười. Nhìn bố mẹ từ phía sau như vậy trông rất hạnh phúc, như một cặp đôi đang yêu nhau thắm thiết; nhưng rồi nụ cười đó chợt tắt khi Nhi nghĩ về chính mình, vì Nhi cảm thấy đối với bố mẹ, Nhi như người vô hình vậy.

“Ah” Nhi nghe tiếng Tú kêu lên. Nhìn qua thì thấy Tú đang gặp khó khăn với đôi guốc mà mẹ Nhi bắt phải mang.

“Em xin lỗi Tú nhiều lắm. Em không muốn chuyện này xảy ra tí nào.”

“Tú đâu có trách em đâu, ngược.” Tú nói. “Nhưng em hợp tác giúp Tú một tí, tụi mình đỡ nhau vào đi, chứ cái này khó đi quá à.”

Tuy biết là không nên cười, nhưng câu nói vừa rồi của Tú làm Nhi cảm thấy thoải mái hơn một chút. Nhi mỉm cười với Tú, rồi nói, “Cứ đi từ từ, không sao đâu.”

Bố mẹ Nhi đặt bàn cho bốn người ở tầng hai của nhà hàng. Nhi thấy mẹ cười nói rất vui vẻ với nhân viên phục vụ, nên Nhi hy vọng hôm nay mẹ sẽ không còn làm khó Tú nữa. Nhưng hy vọng ấy không kéo dài được lâu, mẹ đã dập tắt nó. Trong lúc đang chờ đồ ăn lên thì mẹ Nhi bắt đầu hỏi chuyện với Tú.

“Cháu tên là Tú, mượn nhà kế bên...” Mẹ Nhi nói, tay cầm ly rượu đỏ đưa lên môi nhấp một ngụm. “Vậy trong gia đình gồm những ai? Làm công việc gì?”

“Anh hai con làm cho một công ty truyền thông, mẹ thì ở nhà làm nội trợ, lo cho bà.” Tú trả lời hãnh diện.

“Vậy còn bố?”

“Dạ ba con mất rồi.”

“Oh, thật tội nghiệp.” Mẹ Nhi nói như có vẻ bất ngờ, nhưng Nhi biết là không phải. Vì trước khi cho thuê nhà thì mẹ đã nhìn qua danh sách người thuê rồi. Nhi cũng không biết vì sao mẹ lại hỏi những câu mẹ đã biết.

“Thế cháu tính ra trường làm gì thế?” Mẹ Nhi tiếp tục hỏi.

Do dự vài giây, Tú trả lời. “Dạ con cũng chưa biết.”

“Con gái bác sẽ theo học lên cao học và trở thành nhà quản lý giỏi.” Bố Nhi cuối cùng cũng lên tiếng. “Nó có nhiều mục tiêu và hoài bão. Lời khuyên của bác dành cho cháu là cháu phải bắt đầu sớm và đặt ra mục tiêu của mình đi. Đừng đợi đến phút cuối.” Mẹ Nhi gật đầu đồng ý.

Nhi không biết rằng câu “Con gái bác sẽ theo học lên cao học và trở thành nhà quản lý giỏi” ở đâu ra. Nhi chưa từng nói với bố mẹ rằng mình sẽ làm gì sau khi tốt nghiệp. Nhi bí mật tìm tay Tú dưới tấm khăn trải bàn và siết nhẹ. Nó như thay lời xin lỗi của Nhi. Tú hiểu được và nắm lấy tay Nhi.

Mẹ Nhi định hỏi câu hỏi khác nhưng đồ ăn đã được mang ra. Mẹ để mọi người ăn một chút rồi hỏi tiếp.

“Thế ước mơ của cháu là gì?”

“Um...” Tú bỏ nĩa xuống và lấy giấy lau miệng. “Dạ...con cũng không có ước mơ gì lớn hết. Chỉ cần gia đình con sống vui vẻ với nhau là con vui rồi.”

“Vậy à, không có khát vọng để đạt được một điều gì đó to lớn à?”

“Dạ, mai này thì con không biết, nhưng hiện giờ thì không.” Tú trả lời thành thật.

“Thế cháu nghĩ cháu xứng đáng làm bạn với Nhi, trong khi cháu không có ước mơ, không có dự định cho tương lai?” Mẹ Nhi bắt ngờ đổi giọng. Nhi biết bất trắc sắp đến. Có thể mẹ đã biết hai người không chỉ là bạn.

“Mẹ à, con xin mẹ đấy.” Nhi nói, giọng năn nỉ, “Xin mẹ đừng hỏi nữa. Đồ ăn còn nhiều, mình ăn đi thôi.”

“Không sao đâu Nhi.” Tú nói, nhưng Nhi biết dĩ nhiên là có sao.

“Nếu như cháu muốn ăn đồ ăn ngon như thế này, muốn mặc đồ đẹp như thế này, muốn làm bạn với Nhi, thì cháu phải có tham vọng và mục tiêu.” Mẹ Nhi nói lớn đến nỗi gia đình tám người ở bàn kế bên cũng nghe thấy.

Nhi nhìn Tú và thấy Tú rõ ràng đang rất không thoải mái. Không chịu được nữa, Nhi nắm tay Tú và đứng dậy. “Tụi con đi về đây!” Rồi kéo Tú đi. Nhi quên mất chân mình bị đau và cũng quên mất Tú không quen mang guốc. Vừa kéo đi là Tú đã không đứng vững, va vào người phục vụ đang mang rượu đến bàn. Ly rượu đổ xuống vương đầy lên màu áo kem Tú đang mặc.

“Dạ, em xin lỗi chị.” Người phục vụ hốt hoảng nói, vội chạy đi lấy khăn để lau.

“Xem kìa, cả cái đầm hơn năm triệu mà nó còn không giữ được. Mới mua chưa đầy hai tiếng!” Mẹ Nhi nói lớn, bực mình với những gì vừa xảy ra.

“Con xin lỗi.” Tú nói với mẹ Nhi. Mẹ Nhi thì chỉ nhìn bố Nhi mà phán một câu, “Nó chẳng có ý thức gì cả.”

“Đủ rồi mẹ ạ!” Lần này là Nhi hét lên, các vị khách của những bàn khác nhìn qua. Hôm nay Nhi đã nhìn thấy đủ. “Con đi về với Tú đây. Con không để bố mẹ đối xử với Tú như thế nữa.”

Và Nhi kéo Tú đi khỏi chốn địa ngục đó.

Khi ra được khỏi nhà hàng rồi, Nhi cảm thấy khá tự hào về bản thân vì đã dám đứng lên chống lại bố mẹ. Nếu nói không sợ thì không đúng, nhưng cái cảm giác đứng ra bảo vệ được cho Tú khiến Nhi cảm thấy vui trong lòng. Nhi vui đến nỗi không để ý rằng Tú không còn nắm tay mình nữa.

Khi Nhi phát hiện điều đó, quay lại nhìn thì thấy Tú đang đứng ở một góc, đôi guốc đã cởi ra cầm trên tay, và đang đứng đợi gì đó như đợi taxi. Không biết chuyện gì đang xảy ra, Nhi khấp khiễng đi lại với Tú.

“Tú đi đâu vậy?” Nhi hỏi.

“Tú đi về.” Tú trả lời, nhưng mắt thì nhìn ra đường, không nhìn vào Nhi.

“Tú sao vậy?” Nhi cảm thấy lo lắng, giọng Tú như muốn khóc.

“Không sao hết.” Tú nói, nhưng giọng Tú lại là một câu trả lời khác.

“Rõ ràng là có chuyện mà. Tú à nhìn em nè.” Nhi dùng hai tay kéo mặt Tú sang hướng mình, thì thấy những giọt nước mắt đang chảy xuống.

“Tú...Tú. Thôi, thôi đừng khóc mà.” Nhi hốt hoảng nói và kéo Tú vào lòng mình, nhưng Tú đẩy Nhi ra.

“Tú xin em, bây giờ Tú chỉ muốn được ở một mình.” Tú gạt nước mắt và lại nhìn ra đường. “Tú cần thời gian suy nghĩ. Về việc mà mẹ em nghĩ Tú không thể làm.”

“Em xin lỗi về bố mẹ em. Em thật sự xin lỗi. Em không biết vì sao họ lại có thể tệ đến vậy. Để em về với Tú đi, em không thấy thoải mái nếu để Tú đi một mình. Từ đây về nhà xa lắm.” Nhi cố gắng xin lỗi và giải thích, để Tú bớt giận, nhưng Tú chỉ lắc đầu.

“Chỗ làm của anh hai gần đây, Tú có thể đi taxi đến đó rồi về cùng anh hai.”

Biết không thể nói gì nữa, nhìn Tú trong bất lực, Nhi đành buông tay và gật đầu, cho Tú không gian mà Tú cần.

Rồi một chiếc taxi dừng lại và Tú lên xe.

Tối đó, Nhi trốn sau chiếc xe của bố mẹ và khóc cho tới khi bố mẹ dùng xong bữa ăn và tìm thấy Nhi. Trên đường về, một sự im lặng bao trùm cả xe, không ai nói với ai câu nào. Mưa rơi lất phất đập vào cửa kính. Không khí trong xe lạnh lẽo đến nỗi Nhi không còn nước mắt mà khóc nữa, vì nó đã khô hết rồi.

-Hết chap.10-

11. Chương 11: Ngổn Ngang

Chưa bao giờ trong đời Tú cảm thấy bị xúc phạm đến thế. Hồi đó đi học, có những lần bị bạn bè trêu chọc là “con nhỏ tự kỷ”, hay những lần bị chọc vì mồ côi cha, nhưng lần này bố mẹ của Nhi còn quá đáng hơn thế. Cả buổi ăn tối xảy ra như chuyện chỉ có trong phim. Những lời nói của bố mẹ Nhi làm Tú cảm thấy mình thật vô dụng.

Nhưng Tú cũng không thể phủ nhận rằng bố mẹ Nhi nói đúng. Tú không xứng đáng quen con gái của họ.

Ngồi trên xe taxi mà lâu lâu nước mắt lại rơi. Lấy tay lau một bên thì bên kia lại tuôn ra. Nhìn trời mưa bên ngoài mà lòng buồn lại càng buồn hơn.

Đã sắp đến lễ Giáng Sinh. Đâu đâu cũng thấy trang trí chuẩn bị cho ngày lễ. Ngay cả bác tài xế taxi cũng mở nhạc giáng sinh lên để nghe. Người người cũng không ngại mưa gió mà vẫn ra đường vui chơi. Tú nhìn thấy một bà mẹ với ba đứa con, người mẹ thì quá bận bịu nói chuyện trên điện thoại để chú ý đến những đứa con đang khóc của bà. Tú thấy một cặp đôi đã già, tay choàng tay nhau mà đi dưới mưa, người đàn ông che dù cho người phụ nữ mặc cho phần vai bên trái của mình đã ướt hết. Tú thấy một nhóm học sinh

tự lại trước một cửa hàng có trang trí hình ông già Noel để chụp hình. Tú thấy một cậu bạn đi bộ một mình với đầu cúi xuống, thỉnh thoảng lại nhìn vào điện thoại như đang chờ một cuộc gọi nào đó.

Tú thấy rất nhiều người, và mỗi người họ đều làm những việc khác nhau, đều có cuộc sống khác nhau. Nếu như nhìn vào khía cạnh của Tú, thì họ chỉ là những nhân vật phụ trong câu chuyện của Tú. Họ sẽ chỉ xuất hiện một lần, có duyên lắm thì may ra còn được gặp lại và có thể sẽ trở thành những người quan trọng trong cuộc đời của nhân vật chính. Cũng như trong cuộc sống của từng người họ, Tú chỉ là nhân vật phụ, chỉ là diễn viên quần chúng. Mỗi người, mỗi hoàn cảnh, mỗi cuộc sống. Cuối cùng thì nhân vật chính cũng phải tự lo cho bản thân, tự viết tiếp câu chuyện của mình.

Trời mưa thật làm người khác thích suy nghĩ vẩn vơ.

Bác tài xế lên tiếng hỏi Tú muốn dừng ở chỗ nào. Tú xin bác dừng trước cổng công ty. Nhìn qua nhìn lại mới nhớ rằng điện thoại còn nằm trong ba lô trên xe bố mẹ Nhi mất rồi. Tú đành mượn điện thoại bác tài xế và gọi điện cho anh hai.

“Dạ cảm ơn bác.” Tú nói, rồi trả điện thoại lại cho bác tài xế.

“Không có gì.” Bác nói, rồi mở to bài nhạc Giáng sinh đang bật.

Last Christmas I gave you my heart...

Nghe được chừng nửa bài thì có tiếng gõ cửa kính. Tú nhìn sang thì thấy anh hai đang đứng cạnh. Tú cúi xuống lấy đôi guốc rồi mở cửa bước xuống xe. Anh hai nhướn mày nhìn Tú, bất ngờ khi thấy Tú ăn mặc như thế này. Nhìn vào số trên máy tính cước tiền thấy 41 ngàn, anh hai đưa bác chặn 50 ngàn rồi nói lời cảm ơn. Khi xe lăn bánh đi, anh hai quay sang nhìn Tú mà Tú chẳng dám đưa mắt lên nhìn lại.

Hai anh em đi lại bậc thang trước công ty đứng trú mưa, rồi anh hai cũng mở miệng hỏi. “Chuyện này là như thế nào?”

“Dài dòng lắm.” Tú nói.

“Sao hôm nay ăn mặc kì vậy?” Anh hai nhìn từ trên xuống dưới, nhăn mặt. “Mặc đầm, không đi giày, lại cầm theo đôi guốc. Ai nhập em tôi vậy?”

Tú thở dài, nhưng không nói gì thêm ngoài ba từ, “Mình về đi.”

Trời đã tạnh mưa. Anh hai lấy xe từ tầng hầm lên. Lục cốp xe đưa cho Tú cái nón bảo hiểm, cái áo khoác của mình và cái khẩu trang. “Nè, mặc vô. Cũng may là có đem theo áo khoác.” Anh hai lấy đôi guốc bỏ vào cốp, rồi cởi đôi vớ đang mang trong người ra và cúi xuống mang vô cho Tú. “Không giày thì mang vớ vô, để lạnh chân.”

Anh hai hơn Tú đến 7 tuổi. Hồi nhỏ thì hay chơi chung, nhưng càng lớn, khoảng cách tuổi tác làm rào cản rất lớn giữa hai anh em. Lúc Tú 13 thì anh hai đã bước vào tuổi 20. 13 tuổi với 20 tuổi không có một điểm chung nào cả. Nhiều khi muốn nói chuyện nhưng không biết mở lời như thế nào. Có thể vì Tú xem anh hai như người cha thứ hai của mình. Nhiều khi có những bí mật không thể nói ra, không thể tâm sự với ai.

Trên đường chạy về, anh hai cũng không hỏi Tú thêm về điều gì nữa. Có lẽ anh hai biết nếu Tú không mở lời, thì có hỏi cũng vậy.

Nhưng một hồi thì Tú quyết định hôm nay xem anh hai như một người bạn.

“Hôm nay ba mẹ Nhi mời em đi ăn.” Tú lên tiếng. Anh hai không trả lời, nhưng Tú biết anh đang lắng nghe.

“Có vẻ họ không thích em.” Tú buồn bã nói. “Em đã cố gắng lắm. Lần đầu họ mời em đi ăn, họ kêu em ăn mặc như họ muốn em cũng làm theo, vì em nể mặt họ, vì em muốn tạo ấn tượng tốt, nhưng mà có vẻ làm gì cũng không vừa lòng người ta.”

“Em thích con bé đó à, Tú?”

Tú không trả lời câu hỏi của anh hai, nhưng Tú nói, “Chắc xong rồi.”

“Xong rồi là sao? Hai đứa đang quen nhau hả?”

Tú chưa kịp lên tiếng thì anh hai tiếp tục. “Thôi được rồi, biết câu trả lời rồi. Dù sao cũng nghỉ bữa giờ.”

“Anh hai có giận em không?” Tú hỏi nhỏ.

“Mắc gì giận?”

“Vì em không phải là một đứa em gái bình thường như người ta.”

Anh hai suy nghĩ một hồi, rồi nói, “Tuy là hồi đó lúc mẹ sinh em thì có ghét lắm, vì đang làm con một bảy năm trời tự nhiên ở đâu có thêm một đứa nữa. Cái gì cũng phải chia cho nó. Nhưng sống chung riết cũng quen, cũng thấy có đứa em này thật ra cũng vui. Có người cho mình chơi đánh kiếm chung, có người cho mình bắt nạt, có người cho mình...bảo vệ.”

Tú ngồi đằng sau ôm chặt anh hai.

“Vậy hai đứa tính sao?”

“Xong rồi. Họ bảo em không xứng làm bạn với Nhi, nên em nói với Nhi em cần thời gian suy nghĩ.”

“Từ bỏ chỉ vì lời nói của hai người lớn hả? Em của anh chịu nghe lời vậy sao?”

“Vì em cũng cảm thấy mình không xứng đáng với bạn ấy.” Tú thừa nhận.

Đột nhiên anh hai dừng xe lại, rồi quay qua nhìn Tú. “Nghe nè, nhóc. Đừng bao giờ hạ thấp bản thân mình, nghe chưa? Người ta nói gì thì nói, nhưng tuyệt đối không được tự hạ thấp bản thân mình. Chỉ có mình mới biết mình mạnh mẽ như thế nào. Nếu như mình cũng không xem chính mình ra gì, tự hạ thấp bản thân mình, thì làm sao biết sau này mình có thể làm được những điều gì tuyệt vời?”

“Nói hay lắm, ba à.”

Anh hai lắc đầu rồi cho xe đi tiếp.

“Anh hai không đáng sợ như em nghĩ, nên mai mốt có chuyện, cứ thoải mái tâm sự với anh hai đi nghe chưa. Tuy rằng anh là người dị tính, không thể hiểu hết nỗi khổ của em, nhưng anh có thể chia sẻ được phần nào. Vì tình yêu cuối cùng vẫn là tình yêu thôi. Như thế nào cũng sẽ trải qua những giai đoạn giống nhau.”

“Sao hôm nay anh tâm lý vậy?” Tú nói.

“Có bao giờ chịu tâm sự với anh đâu mà biết anh có tâm lý hay không?” Anh hai trách.

“Em biết rồi.” Tú nói lí nhí.

Xe đang chạy thì anh hai có điện thoại. Tắt vào lề đường để nghe thì thấy mẹ đang gọi tới. Tú chợt nhớ chưa báo với mẹ về việc đi ăn sau giờ học. Chắc này giờ mẹ gọi mà điện thoại đang ở bên Nhi rồi, không ai bắt máy.

“Chết em rồi. Em chưa nói gì với mẹ hết.” Tú gục mặt vào lưng anh hai.

“Để anh hai lo.” Anh hai trấn an rồi bắt điện thoại. Tú có thể nghe giọng mẹ la. Anh hai cố gắng nói cho mẹ biết Tú đang ở với mình, và điện thoại của Tú đã hết pin, nhưng mẹ vẫn còn giận. Tú nghĩ ngày hôm nay không có thể tệ hơn được nữa.

Anh hai cúp điện thoại. Hai anh em đều thở dài.

“Em tiêu rồi phải không?” Tú hỏi.

“Anh cố hết sức rồi đó nhóc. Việc còn lại có thể làm là chúc em may mắn thôi.”

Vừa về đến nhà, mở cửa ra đã thấy mẹ đứng đó đợi. Anh hai vỗ lưng mấy cái, như nói là cố lên, rồi đi vào nhà. Nhìn mẹ đứng khoanh tay, trông rất giận, nhưng Tú cũng thấy có chút lo lắng trên nét mặt của mẹ. Mẹ định la Tú, nhưng cuối cùng không làm vậy mà tiến tới ôm Tú vào lòng.

“Con có biết mẹ lo lắng không?” Mẹ Tú nói. “Mẹ không thể gọi con, không thể gọi Nhi. Không thể gọi được đứa nào cả!”

“Con xin lỗi...” Tú ôm mẹ. “Sau này không có nữa.”

Mẹ đẩy ra rồi nhìn Tú, mày chau lại.

“Còn dám có lần sau hả?”

Tú cười. Thì ra ngày hôm nay cũng không tệ lắm. Ít ra mẹ cũng không la mắng nhiều. Mẹ cũng không hỏi vì sao lại ăn mặc khác thường ngày như vậy. Mẹ vào bếp làm nóng thức ăn lên để ăn nhưng Tú xin phép lên phòng. Tú bước lên cầu thang thì gặp anh hai đang đi xuống, anh hai hỏi Tú sao không ăn cơm thì Tú bảo cảm thấy hơi mệt. Anh hai gật đầu rồi tiếp tục đi, nhưng khi Tú gần lên hết bậc thang thì anh hai gọi.

“Tú nè,” Anh hai nói, “Đừng để những lời nói của người lớn làm lý do để em phải bỏ cuộc, nghe chưa?”

Tú gật đầu, rồi lẳng lặng đi về phòng.

8 giờ 45 phút tối:

Tú cẩn thận cởi bỏ bộ đầm và xếp lại ngăn nắp. Tú để nó lên bàn học, với cả đôi guốc, dặn dò mình phải nhớ trả lại.

9 giờ 30 phút tối:

Nhi vẫn chưa về. Tú cần lấy lại điện thoại và ba lô.

10 giờ 12 phút tối:

Không thấy xe đậu ở nhà bên. Không thấy đèn trong phòng Nhi. Tú rất cần điện thoại của mình.

10 giờ 45 phút tối:

Tú nghe tiếng xe, vội chạy ra ban công xem xét tình hình. Vì không muốn ai thấy mình nên Tú đứng sau tấm rèm cửa. Máy xe tắt, Tú thấy bố mẹ Nhi bước ra khỏi xe. Vài giây sau thì Nhi cũng theo họ. Không thể thấy được nét mặt của Nhi như thế nào, nhưng nhìn thấy Nhi cũng đủ làm cho Tú thấy buồn. Nhi không bước vào nhà cùng với bố mẹ, mà lại bước đến khu vườn. Tú vội chạy đi tắt đèn, rồi lại đứng nấp sau tấm rèm để Nhi không thấy mình. Nhi ngồi im dưới gốc cây, lâu lâu Tú lại thấy Nhi đưa tay lên mặt, mà một hồi sau Tú mới biết là thì ra Nhi lau nước mắt.

Tú cảm thấy đau lòng đến mức đành phải rút lui về giường ngủ. Cuối cùng chính mình cũng khóc đến khi thiếp đi.

Ngày tiếp theo Tú nghỉ học ở nhà.

Tú cảm thấy khá mệt mỏi, mắt lại sưng lên vì tối qua, nên mẹ đồng ý cho phép Tú ở nhà.

“Sao mà mặt mày sưng hết vậy nè.” Mẹ Tú nói khi vào phòng Tú lúc buổi sáng. “Nằm nghỉ đi, để mẹ đi nấu cháo.”

Tú lấy cơ hội này để ngủ cho quên đi nỗi buồn.

Ngày thứ Sáu, Sài Gòn có bão lớn.

Tú tỉnh dậy cảm thấy lạnh run, và phát hiện rằng mình chưa đóng cửa ban công. Tiến lại đóng cửa thì thấy gió rất mạnh; khu vườn phía dưới, lá cây, nhánh cây cũng bay tứ tung. Tú nhìn sang ban công đối diện thì cửa đóng và đèn tắt, Tú thở phào an tâm. Nhi sẽ không bị lạnh.

Ngày hôm đó trường học đóng cửa. Thông báo được thầy cô gọi đến từng nhà học sinh. Ngay cả anh hai cũng được nghỉ làm. Tú ngồi xem thời sự buổi sáng mà thấy đường phố đã ngập, cây đổ tứ tung.

Nếu như thường lệ giờ này Tú đã rủ Nhi qua bên mình chơi, hoặc là đã sang nhà Nhi.

Nhưng bây giờ thì không thể và cái cảm giác đó nó rất tệ.

Tú không biết vì sao mình lại cứ đầu đến thế. Nhà Nhi chỉ ở bên cạnh, Tú có thể chạy qua ngay tức khắc và hàn gắn mọi chuyện. Cũng có nhiều lần Tú đã muốn làm như thế, nhưng lần nào cũng có một giọng nói

nhỏ trong đầu bảo Tú đừng làm vậy. Cậu không xứng với bạn ấy. Bạn ấy nên đi cùng ai đó tốt hơn. Ba mẹ bạn ấy đã nói thế!

Thế nên vào tối thứ Sáu, Tú tự trách mình cho đến khi thiếp đi.

-Hết chap.11-

12. Chương 12: Em Đến Cùng Con Mèo

Ngày hôm sau, Tú bị đánh thức bởi một tiếng động ở ngoài ban công. Miễn cưỡng, Tú ngồi dậy, xỏ chân vào dép, và đi ra xem có gì ở ngoài. Khi kéo rèm cửa ra, Tú tìm ra được nguồn gốc của tiếng động đó. Con mèo của Nhi đang cào vào cánh cửa. Chút nữa là Tú không nhận ra nó, vì còn ngái ngủ và ánh nắng chiếu vào làm màu lông trắng của nó lẫn vào với ánh nắng. Nhưng đôi mắt xanh thì không lẫn vào đâu được.

“Ê, là mày hả?” Tú nói, rồi chợt nhớ, Tú chưa từng hỏi Nhi tên của nó.

“Sao qua đây chi vậy?” Tú hỏi con mèo. Dĩ nhiên nó sẽ không trả lời. Tú nhìn qua ban công đối diện, mọi thứ vẫn tĩnh lặng. Con mèo tối qua cũng đã dùng. Tú mở cửa và con mèo tự tin bước vào, như là nó biết nơi này rất rõ.

“Ê, tại tao không biết tên mày, thôi đặt cho mày một cái tên nha.” Tú suy nghĩ. “Lông trắng như tuyết...Vậy gọi là Bạch Tuyết nha.”

Con mèo kêu meo meo, Tú nghĩ rằng chắc nó đồng ý.

Tú bế Bạch Tuyết xuống nhà và đặt nó lên ghế sofa. Lúc đầu Tú nghĩ nhà không có ai, nhưng một lát sau thì bà ngoại đi ra từ nhà vệ sinh.

“Hôm nay ngoại không đi tập thể dục với ăn sáng cùng bạn bè hả ngoại?” Tú tò mò hỏi. Thường thì vào cuối tuần ngoại đều có hẹn với bạn bè.

“Tuần này nghỉ ngơi ở nhà. Cháu ngoại đang buồn, ngoại đi chơi cũng không có vui.” Bà nói, rồi nhìn thấy con mèo nằm trên ghế.

“Chà, con mèo này quay lại đây nữa rồi hả?”

“Là Bạch Tuyết.” Tú giới thiệu.

“Tên của nó là Bạch Tuyết à?” Bà hỏi, thấy thích thú với cái tên của nó.

“Tên con tự đặt...cũng chưa biết rõ tên nó là gì nữa.”

“Chắc Sam sẽ thích Bạch Tuyết. Đúng không Sam?” Bà gọi Sam. Không biết nó ở đâu mà vừa nghe tên là chạy vào phòng khách ngay lập tức. Nó thấy Bạch Tuyết thì chậm chậm đi lại, từ từ quan sát. Bạch Tuyết không để ý đến sự hiện diện của nó lắm. Bạch Tuyết chẳng để ý đến sự hiện diện của ai.

“À phải rồi, hồi này Nhi nó có qua đây.” Bà nói, “Nó đưa con cái điện thoại. Ngoại hỏi có cần gọi con đây không thì nó kêu không cần rồi đi”. Bà chỉ cái điện thoại để trên bàn ăn. “Bộ hai đứa giận nhau hả?”

“Con không muốn bàn về việc này cho lắm.” Nói rồi, Tú lại bàn ăn lấy điện thoại của mình rồi bước về phòng. Đóng cửa lại, mở điện thoại ra định mang đi sạc pin thì Tú thấy điện thoại đã được sạc đầy.

Buổi chiều trời lại chuyển mưa. Mẹ và anh hai vừa về kịp trước khi cơn mưa trút xuống. Không lâu sau Tú cũng nghe giọng của chị Tâm từ dưới nhà vang lên. Chị Tâm trao đổi với mẹ về món sườn nướng cay chị mới học từ một người bạn. Tú quyết định xuống bếp xem mọi người có cần mình giúp đỡ không. Xuống bếp thì thấy chị Tâm đã có anh hai giúp đỡ. Tú chau mày nhìn anh hai. Anh hai thấy vậy liền lên tiếng. “Đừng có phản ứng như vậy chứ. Đừng coi thường anh nha.” rồi đuổi Tú ra khỏi bếp.

Tú rảo bước qua phòng khách xem Sam và Bạch Tuyết như thế nào. Hai đứa đang nằm ngủ trên ghế. Cảnh đó làm Tú chợt cười, và Tú nghĩ không biết Nhi có đang đi tìm con mèo của mình không.

Ngay lúc đó Tú nhận được một tin nhắn.

Tú chợt cảm thấy run. Tin nhắn này có thể từ Nhi.

Và thật đúng như vậy.

Nhi - Nhà kế bên: Không biết Tú có đọc tin nhắn này không. Nhưng nếu đọc được, Tú ra ban công nhé.

Tú đọc nó hai lần, rồi bỏ lại điện thoại vào túi quần. Trong đầu thì đang hết thềm Nhi nhắn mình rồi! nhưng chân thì lại không chịu rời bước.

Không lâu sau Tú nhận được một tin nhắn nữa.

Nhi - Nhà kế bên: Tú ơi sắp mưa rồi.

Tú quyết định lên gặp Nhi. Cũng không thể nào trốn tránh mãi.

Ra đến ban công rồi nhưng không thấy ai ở ban công đối diện. Bối rối, Tú định đi vào nhưng đột nhiên đèn trên cây chợt sáng. Nhìn xuống dưới thì thấy Nhi đang đứng ở dưới vườn nhìn lên, miệng mỉm cười. Vài ngày không gặp mà Tú nhớ Nhi rất nhiều, nên giờ phút này được thấy gương mặt cười tươi của Nhi cảm giác như uống được ngụm cà phê nóng đầu tiên vậy.

Trời đột nhiên gầm lên, báo hiệu cơn mưa sắp tới.

“Em làm gì dưới đó vậy?” Tú hỏi. “Sắp mưa rồi, em vào nhà đi.”

“Đọc chữ đi!” Nhi la lên. Tú tự nghĩ, đọc chữ gì?

“Nhìn dưới đất nè!” Nhi nói rồi chỉ xuống những nhánh cây, lá cây mà Nhi sắp xếp dưới đất. Nhi đã thu thập nó từ cơn bão ngày hôm qua.

Tú nhìn xuống. Lúc đầu cũng không hiểu là chữ gì, nhưng nhìn kĩ hơn thì thấy nhánh và lá cây được xếp lại thành chữ XIN LỖI TÚ.

Tú bặm môi, rồi lên tiếng. “Không phải lỗi của em.”

“Nhưng em muốn xin lỗi, để lòng khỏi bứt rứt.”

“Nó sến lắm, em biết không?” Tú cuối cùng cũng cười.

“Có người vui là được.” Nhi nhún vai.

“Vì sao thật khó để giận em vậy?”

“Tú à, em nhớ Tú lắm. Em nhớ chúng ta.” Nhi nói chân thành. “Chúng ta có thể nào quay lại như cũ không?”

Tú né tránh câu hỏi. “Tú cần lấy lại ba lô.”

“Em không đưa nếu Tú không cho em cơ hội.”

“Em đang hăm dọa đó hả?”

Nhi cười rồi nhún vai lần nữa.

“Em không hiểu đâu Nhi à.” Tú giải thích. “Tú thấy chúng ta sẽ không có tương lai, nếu ba mẹ em cứ mãi như thế.”

“Em không quan tâm bố mẹ nghĩ sao.” Nhi khẳng định.

“Em có quan tâm.” Tú nói.

“Em đã từng, nhưng bây giờ thì không.” Nhi chỉnh lại. “Em không quan tâm nữa!”

Trời lại gầm gừ.

“Tú không muốn làm cho người con ngoan như em phải chống đối lại ba mẹ mình. Tú không muốn làm hư em đâu.” Tú nói câu cuối rất nhỏ.

“Đã không thể quay lại như xưa nữa rồi.”

Đột nhiên Tú cảm thấy lạnh. Không biết có phải vì cơn gió vừa thổi qua, hay vì câu nói vừa rồi của Nhi.

“Bây giờ Tú lúc nào cũng trong tâm trí em. Không thể nào xem như chúng ta chưa có gì được. Ít nhất đối với em là như vậy.”

“Em sẽ hối hận đó.” Tú thở dài.

“Không biết tương lai như thế nào, nhưng hiện tại em biết rất rõ là em muốn được ở bên Tú.”

Một vài giọt mưa lất phất rơi xuống. Nhi nhìn vào mắt Tú với ánh nhìn thật mãnh liệt khiến Tú quyết định phải làm một cái gì đó.

Tú đóng cửa và đi vào nhà.

Trong tâm trí của Tú bây giờ đang xuất hiện rất nhiều ý nghĩ. Lần này sẽ không được rút lui nữa. Tú nhớ lại lời bà đã nói, khi yêu thương ai đó, ta không nên thấy sợ hãi.

Tú đã có quyết định. Lật bật chạy ra khỏi phòng, chạy xuống cầu thang, chạy qua bà ngoại đang xem thời sự, chạy qua Sam và Bạch Tuyết đang ngủ, chạy qua mẹ đang xới cơm, chạy qua anh hai đang cố gắng lấy cây sừa đã khét ra khỏi lò, chạy qua chị Tâm đang chụp lại cảnh anh hai với cây sừa khét, chạy đến cửa cầm lấy cây dù, rồi chạy ra ngoài vườn, ra với Nhi.

Trời đã mưa, Nhi đang ngồi với đầu gục xuống, lưng xoay lại với Tú. Tú nhẹ nhàng tiến lại gần Nhi. Trời gầm khá lớn nên Nhi cũng không để ý tiếng động sau lưng. Tú thấy vai Nhi đang run lên, và biết rằng Nhi đang khóc.

Tú cầm dù che cho Nhi, và khi Nhi phát hiện được cái bóng thì xoay lại nhìn. Vừa nhìn thấy Tú thì nước mắt Nhi lại càng chảy nhiều hơn. Tú tự rửa thầm bản thân, hay lắm đó Tú, lần này chắc chắn nhận được giải Con Người Tồi Nhất Năm.

Tú kéo Nhi lên và ôm Nhi vào lòng.

“Ngốc quá. Thôi mà. Thôi. Tú xin lỗi em.” Tú cố gắng dỗ. “Ngaoan nào.” Tú xoa lưng Nhi, cho Nhi dịu xuống.

“Xấu lắm. Lúc...Tú đi vào...em...em tưởng là Tú đi luôn rồi.” Nhi nói tức tưởi.

Tú hôn nhẹ lên đầu Nhi. “Còn tình cảm, làm sao mà bỏ đi.” Tú nói.

Nhi ôm chặt Tú không muốn bỏ ra.

“Em nhớ Tú lắm.”

Tú lùi một bước, cắt ngắn cái ôm. Cái tay không cầm dù đưa lên giữ mắt Nhi.

“Tú cũng nhớ em.” Ngón tay cái lau đi dòng nước mắt. Hai người nhìn nhau một hồi lâu, dùng khoảng khắc đó để tìm những tiếng nói của lý trí, những tiếng nói kêu gọi họ nên dừng lại, không nên đến với nhau. Nhưng không có ai ngăn cản họ cả.

Thế nên vào khoảnh khắc tiếp theo, khi môi chạm môi, Tú cảm thấy như được hồi sinh. Tú nhớ Nhi. Tú nhớ nụ hôn của Nhi. Tú nhớ cái cảm giác này, cái cảm giác mỗi lần được gần Nhi là mọi thứ trong người Tú như muốn đảo lộn. Tú nghĩ nếu ba mẹ Nhi mà có ra ngăn cản hai người lúc này thì Tú cũng không quan tâm và sẽ tiếp tục hôn Nhi.

Tú quăng cây dù và đẩy Nhi lại gốc cây, mặc cho trời mưa. Tú hôn Nhi lần nữa, rồi lần nữa. Môi của Nhi có vị như vani. Nó như là chất nghiện. Tú thật sự không muốn rời.

“Chị thấy rồi nhé.”

Giật mình nhưng không phản ứng mạnh như những lần trước, Tú và Nhi nhìn qua chị Tâm. Nhìn chị Tâm như vừa trúng số độc đắc.

“Chị biết mà!” Chị Tâm nói lớn, rồi lấy tay bịt miệng, như biết mình hơi lộ. Chị Tâm nhìn vào nhà, để chắc chắn không có ai đi ra, rồi nói khẽ, “Trời ơi, chị biết mà!”

Nhi nhìn chị Tâm, e dè. Tú thì có lẽ cũng đã đoán được chị Tâm đã biết, nên cũng không bất ngờ lắm. Tú nắm lấy tay Nhi.

“Cho chị chụp hình hai đứa một tấm nha, nhìn lãng mạn quá!” Chị Tâm nói, rồi lấy điện thoại ra chụp luôn, không đợi Tú và Nhi trả lời, không ngại mưa gió. Cũng may, mưa bây giờ đã nhẹ hạt.

“Xong.” Chị Tâm nhe răng. “Có cơm tối rồi, vào thay đồ, ăn cơm thôi hai đứa.” Chị Tâm lại và kéo Nhi vào trong, vừa đi vừa dặn dò nhỏ, “Có gì lát em kể chị nghe nhé, nhìn Tú là biết nó sẽ không kể chị rồi.” Tú nghe Nhi cười khúc khích.

Tú mỉm cười và thầm cảm ơn chị Tâm đã rất tâm lý. Tú nhìn xung quanh khu vườn, tìm thấy cây dù gần cửa nhà. Tú vội chạy đến lấy nó và vào nhà ăn cơm.

Thế nên, Tú đã không thấy được chiếc xe Range Rover màu trắng đang đậu trong bóng tối.

-Hết chap.12-

13. Chương 13: Điệu Nhảy Đầu Tiên

Sau hôm đó Tú và Nhi đã trở lại đi học cùng nhau như thường lệ. Cùng nhau đi buổi sáng và cùng nhau về buổi chiều. Chân của Nhi khi dứng vào còn hơi đau, nhưng đã có thể đi lại thoải mái. Tối tối Nhi qua nhà Tú ăn cơm. Nhi không nhắc về ba mẹ mình với Tú nữa, ngay cả Tú cũng không muốn nói về họ, nhưng nhiều lúc Tú cũng cảm thấy thắc mắc. Ba mẹ Nhi rõ ràng biết hai người đã chơi lại với nhau. Tú đã trông thấy chiếc xe trắng vài lần, nhưng Nhi chẳng hề để tâm tới. Không biết là do Nhi không thấy, hay Nhi không quan tâm như lời Nhi đã nói. Mấy ngày này tâm trạng đi học của Tú rất thoải mái. Có lẽ vì thời tiết cũng mát hơn và không khí giáng sinh ở khắp nơi. Toàn trường được trang trí chuẩn bị cho ngày lễ. Nhà trường có cả một cây thông ở giữa sân. Sáng thì các bạn sinh viên mang ra, chiều về lại mang vào chỗ có mái che để phòng mưa gió. Có cái cây không khí giáng sinh nhộn nhịp hẳn lên, các bạn sinh viên thường đi học sớm một chút để chụp vài tấm ảnh rồi mới vào lớp. Lâu lâu lại nghe một vài bạn nói chuyện qua điện thoại khoe khoang, “Ê, trường tao có cây thông Noel đẹp lắm.”

Chủ đề số một cho các bạn buôn chuyện dịp gần đây là về buổi dạ tiệc. Nhất là những sinh viên năm nhất vì đây sẽ là năm đầu tiên họ được tham gia dạ hội của trường. Năm ngoái Nhi đã từng tham gia buổi dạ hội, nên cũng có một chút kinh nghiệm. Tú thì khác, Tú chưa bao giờ tham gia những sự kiện lớn trong những năm đi học, nói chi là dạ hội trình trọng như thế này. Nhi hứa sẽ dạy Tú những bước nhảy đơn giản nhất, để ngày hôm đó Tú không thấy lạ lẫm. Một việc quan trọng cho buổi dạ hội là mọi người có nhiệm vụ phải tìm cho mình một người bạn nhảy, bất kể là nam hay nữ. Nếu không tìm được, sinh viên đó bắt buộc phải nhảy cùng một người thầy, hoặc cô. Không bạn nào muốn phải nhảy cùng thầy cô nên mấy ngày nay bạn nào cũng tất bật đi tìm bạn nhảy cho mình. Nhi nhận được khá nhiều lời ngỏ từ các bạn trai, nhưng đều từ chối. Nhìn các bạn trai ngỏ lời mời với Nhi làm Tú cảm thấy không được thoải mái cho lắm, mà có tí vui vì Nhi đều từ chối họ.

Giải vua và nữ hoàng mùa đông cũng là một đề tài được rất nhiều bạn quan tâm. Các bạn sinh viên có quyền bình chọn cho người mà mình muốn được nhận giải. Trường sẽ chọn ra 4 bạn nam và 4 bạn nữ của mỗi khối với thành tích học tập tốt để cho các bạn bình chọn. Nhi cũng có tên trong danh sách. Điều đó làm Tú cảm thấy khá tự hào.

Có một ngày, Tú và Nhi vừa về đến nhà liền thấy bà, mẹ, và anh Tuấn đứng đợi sẵn ngoài cửa. Mẹ Tú rủ mọi người cùng đi mua một cây thông cho dịp lễ sắp tới. Nhi nhìn vào nhà mình vài giây, chắc có lẽ ba mẹ sắp trở về nhà, nhưng rồi cũng vui vẻ đi với gia đình Tú. Lúc chiếc taxi chạy đi, Tú thấy cô Hiền, cô giúp việc của Nhi, nhìn theo chiếc taxi từ cửa với một ánh mắt buồn vô vàn.

Vừa lúc đó, Tú thấy chiếc xe trắng chạy về. Có lẽ đó là lý do vì sao cô Hiền trông buồn đến thế.

Đến nơi, cả nhà bỏ ra gần một tiếng đi dạo vòng quanh vài cửa tiệm để tìm một cây thông như ý. Ở cửa tiệm cuối cùng có một cái cây cao trung bình, đèn đã được lắp sẵn, có cả nút bật cho cây xoay vòng tròn. Bà có vẻ thích điều này nên cả nhà đồng ý chọn nó. Nhân viên báo sẽ giao hàng vào khoảng 8 giờ nên mọi người đi nhanh tìm thêm một vài phụ kiện trang trí nữa rồi quay về. Vừa về đến nhà là mẹ Tú vào ngay bếp để làm bữa tối. Tú nghe điện thoại Nhi đổ chuông 2 lần nhưng Nhi không bắt máy. Tú thắc mắc không biết có phải ba mẹ Nhi gọi đến hay không.

Đúng 8 giờ nhân viên giao hàng đến. Anh Tuấn nhanh chóng mở hộp ra và lắp ráp cái cây. Nó được đặt gọn gàng ở một góc bên trái phòng khách. Mọi người vội ăn nhanh bữa tối để có thể cùng nhau trang trí. Sam đặt biệt thích những đồ trang trí trái châu hình tròn, có lẽ vì giống trái banh nó thường hay chơi.

Nhìn Nhi vui vẻ trang trí cây thông mà Tú tự hỏi không biết Nhi có bao giờ cùng gia đình của mình làm điều tương tự hay chưa. Không biết gia đình Nhi có bao giờ quây quần cùng nhau tổ chức kỷ niệm những ngày lễ không. Lúc đầu Tú cũng không muốn hỏi, nhưng Tú nghĩ cả hai cần tìm hiểu nhau nhiều hơn.

“Có bao giờ em cùng gia đình làm những việc này chưa?”

“Hình như là chưa.” Nhi suy nghĩ. “Em không biết từ hồi mới sinh cho đến 5 tuổi có bao giờ được vui Noel với bố mẹ không, những năm ấy em gần như không hề có kí ức gì. Từ hồi vào lớp 1 đến giờ thì hình như chưa năm nào được vui giáng sinh cả”. Nhi treo một hình thiên thần lên cây.

“Vậy là cũng không được nhận quà hả?” Tú đưa Nhi thêm một hình thiên thần nữa.

“Quà thì có đó, nhưng cũng chỉ là hình thức. Bố mẹ chẳng bao giờ đưa tận tay, chỉ toàn cô Hiền đưa em thôi. Nhiều khi em nghĩ, không biết là của bố mẹ đưa thật hay cô tự bỏ tiền ra mua nữa.” Nhi cười gượng. “Rồi cũng có những lời hứa. Bố mẹ hứa cho đi tắm biển, bố mẹ hứa dẫn đi Hà Nội thăm bà con, bố mẹ hứa nhiều lắm. Nhưng chẳng bao giờ thực hiện. Mấy năm đầu còn buồn, nhưng riết rồi cũng quen.”

“Noel năm nay em nhất định phải sang đây cùng với mọi người rồi. Mẹ Tú cũng xem em như con vậy,” Tú cười, “Nên em lúc nào cũng được chào đón ở đây cả.”

“Tú nó nói đúng đó.” Bà lên tiếng. “Bà lúc nào cũng thích có con ở đây.”

Nhi mỉm cười ngại ngùng. Tú gửi bà một cái nhìn cảm kích.

Nhi thấy gia đình Tú sao mà khác với gia đình mình quá. Ngày nào ở đây cũng có tiếng cười, khác hẳn với ở nhà. Nhi cố nghĩ đến lần cuối cùng cười nói với bố mẹ là khi nào, và kí ức mang Nhi về buổi chiều hôm ấy. Ngày đó đang tưới hoa ngoài vườn thì nhận điện thoại từ mẹ. Mẹ bảo khách của bố mời cả nhà đi ăn.

Hôm đó nhờ khách của bố mà mới có được bữa cơm gia đình vui vẻ.

Đột nhiên có tiếng nhạc vang lên đẩy Nhi ra khỏi những suy nghĩ của mình, nhìn qua thì thấy anh Tuấn đang mở nhạc trên ti vi.

Một ý nghĩ loé sáng trong đầu. Nhi bỏ đồ trang trí xuống và nắm tay Tú, dẫn Tú ra giữa phòng khách. “Em có ý này.” Nhi nói.

“Sao nghe nguy hiểm vậy? Không làm được không?” Tú hỏi.

“Tú không có sự lựa chọn!” Nhi một tay ôm eo Tú và tay còn lại giơ cao lên, đợi Tú nắm lấy. “Tú phải tập nhảy cho buổi dạ hội thôi.”

“Sao mình không nhảy bình thường vậy? Sao phải là khiêu vũ? Nó...trình trọng quá.” Tú than vãn, nhưng cũng nắm tay Nhi. Tay kia Tú để lên vai.

“Em không biết, là luật của trường. Năm ngoái cũng như thế.”

“Bạn nhảy năm ngoái của em là ai?” Tú lập tức hỏi.

“Điều đó bây giờ không quan trọng. Tú, giờ em bước lên với chân trái, thì Tú phải bước xuống với chân phải. Sau đó mình dùng chân còn lại để cùng nhau bước qua bên phải. Để đi thành một hình vuông, mình sẽ lặp lại hai bước đó nhưng thay vì em tiến lên, Tú lui xuống, thì mình sẽ làm ngược lại. Rõ chưa?”

“Nghe còn rối hơn làm toán nữa.”

“Làm với em nè.” Nhi nói, rồi dẫn bước Tú. Nhi bước lên với chân trái, Tú tự động lùi lại với chân phải. “Giờ em sẽ bước qua phải với chân phải, Tú cũng làm vậy với chân trái.” Nhìn một hồi Tú cũng theo kịp Nhi. Nhi nói đây là những bước nhảy đơn giản nhất, chỉ cần Tú đi được mấy bước đó là tốt.

“Em chưa trả lời câu hỏi của Tú.” Tú nhắc nhở, hai người vẫn đang tập nhảy theo điệu nhạc.

“Một bạn trai cùng câu lạc bộ.” Nhi nói.

“Bạn đó nhảy có tốt không?”

“Bạn ấy...ui da!” Tú lờ bước lên chân của Nhi.

“Ồ xin lỗi em!” Tú cúi xuống xoa chân Nhi. Nhi kéo Tú dậy, tiếp tục khiêu vũ.

“Bạn ấy nhảy cũng tốt và không có đạp chân em.” Nhi cười.

“Vậy à?” Tú nhướn mày. “Vậy Tú sẽ cho em thấy hôm đó Tú sẽ nhảy tốt hơn bạn đó nhiều.”

“Em đâu có nói là sẽ nhảy với Tú!” Nhi chọc.

Ánh đèn flash nháy lên làm gián đoạn cuộc trò chuyện. Nhìn qua hướng ánh đèn thì thấy mẹ Tú đang cầm điện thoại chụp hình.

“Tiếp đi hai đứa. Mẹ chỉ chụp hình làm kỷ niệm thôi.” Tay mẹ Tú phẩy phẩy, ra hiệu cho Tú và Nhi tiếp tục.

“Mẹ à, lần sau chụp lén đừng có để đèn nha.” Anh Tuấn vừa nói, vừa cầm hộp bánh từ trong bếp ra để xuống bàn.

“Em chỉ mẹ cách tắt gần cả năm nay rồi, mà mẹ vẫn chưa biết làm.” Tú thì thầm với anh Tuấn.

“Nè, mẹ nghe đó nha.” Mẹ khoanh tay lại, còn cả nhà thì cười lớn.

“Hai anh em đồng lòng quá ha! Hồi nhỏ ai cho hai đứa bú sữa? Hồi nhỏ ai thay ra giường ướm mỗi lần con đái dầm hả Tú?”

“Mẹ!” Tú la lên.

“Muốn nghe nữa không Nhi?” Mẹ Tú hỏi, và Tú phải nhanh chóng xin lỗi mẹ trước khi mẹ kể thêm về những chuyện xấu hổ của mình hồi nhỏ. Hải lòng, mẹ hôn lên đầu Tú rồi quay vào nhà bếp.

Khi trang trí xong cây thông thì Tú với Nhi đi lên phòng. Nhi đề nghị đem một vài phụ kiện lên trang trí cho có không khí. Tú đồng ý và cả hai bắt đầu treo các trái châu khắp nơi. Tú thấy Nhi có vẻ thích thú với việc này rồi tự mỉm cười với mình, rồi cũng cảm thấy buồn cho Nhi. Vì có lẽ, chưa bao giờ Nhi được trải qua một ngày lễ đầm ấm bên gia đình.

Nhi vừa treo vừa nhìn các tấm hình hồi nhỏ của Tú. Mấy lần trước không nhìn kỹ lắm, nhưng lần này có thời gian ngắm lâu hơn. Ngoài cái đầu tóc xoăn ra thì Nhi vẫn có thể nhận ra Tú, thậm chí còn có cảm giác hơi quen thuộc.

Nhi chỉ vào một tấm hình rồi hỏi. “Hình này là lúc Tú mấy tuổi thế?”

Tú nhìn vào tấm hình Nhi đang chỉ. “À, hôm sinh nhật 6 tuổi. Tấm này ba dẫn ra công viên chụp.”

“Em còn không có lấy một tấm hình. Trừ những tấm được chụp ở trường thôi.”

“Chắc hồi nhỏ em cũng xinh như bây giờ nhỉ.”

“Bắt đầu sến nữa rồi.” Nhi cười.

“Tiếp tục sến nè.” Tú đi lại gần Nhi. “Em làm bạn nhảy của Tú nha?”

Mặt Nhi nóng dần, nhưng giả bộ hỏi. “Còn mấy ngày nữa đến buổi dạ hội?”

Tú đếm ngày trong đầu. “Tuần sau rồi.”

“Vậy chắc phải chờ thêm vài ngày nữa. Biết đâu có ai hỏi em nữa thì sao.” Nhi vénh mặt, không chịu khuất phục.

“Đợi là em chắc chắn sẽ nhảy với thầy cô đó.”

“Em không nhảy với thầy cô đâu.”

“Vậy đồng ý đi.”

Nhi cười. Dĩ nhiên là Nhi sẽ đồng ý. Nhi không muốn làm bạn nhảy với ai ngoài Tú.

Nhi gật đầu rồi hôn lên môi Tú thay lời nói.

Tối đó, sau khi Nhi trở về nhà, Tú vẫn say sưa tập khiêu vũ một mình trong phòng, dặn lòng rằng đến ngày hôm đó phải làm cho thật tốt.

-Hết chap.13-

14. Chương 14: Bữa Tối Bất Ngờ

Những ngày qua, Nhi dành thời gian bên nhà Tú còn nhiều hơn ở chính nhà mình. Sau cái đêm bố mẹ làm mất mặt Tú ở nơi công cộng thì Nhi cũng không quan tâm đến bố mẹ nữa. Bố mẹ cũng chưa hề nói lời xin lỗi.

Căn nhà trở nên trống trải và lạnh lẽo khi chẳng ai đoái hoài đến ai. Nhi thà ở nhà Tú, nơi mà mọi người đều đối xử với Nhi như một thành viên trong gia đình. Ai cũng niềm nở và chào đón Nhi. Điều duy nhất khiến Nhi bứt rứt trong lòng là mỗi lần Nhi đi thì cô Hiền trông rất buồn. Mỗi lần như vậy Nhi lại không nỡ đi quá lâu.

Cô Hiền là cô giúp việc của gia đình, khoảng gần năm mươi tuổi, là người bạn duy nhất của Nhi trong nhà, ngoài chú mèo Bin. Nhi không biết cô Hiền đến làm cho gia đình chính xác từ khi nào, chỉ biết là lâu lắm rồi. Cô Hiền ở dưới quê lên, nghe cô kể bố mẹ cô mất rồi, chỉ còn lại 7 anh chị em. Cô không có chồng con, từ khi cô nhận việc của gia đình thì cô làm cho đến bây giờ. Nhi nhớ từ hồi học lớp một cô Hiền đã nắm tay Nhi đưa Nhi đến trường. Bố mẹ thường chỉ đưa Nhi đi vào ngày khai giảng và lễ bế giảng. Lâu lâu mấy người em của cô Hiền lại lên thăm và khuyên cô dọn về quê ở với gia đình cho vui, nhưng cô từ chối. Chắc cô cũng thấy tội nghiệp Nhi. Cô đi rồi, Nhi sẽ mất đi người mẹ thứ 2 của mình.

Mỗi lần về thấy cô ngồi ăn tối một mình, Nhi lại tự trách lòng.

Rồi hai ngày trước khi buổi dạ hội bắt đầu, cô Hiền phấn khởi gọi cho Nhi sau giờ học.

“Nhi ơi, tối nay về nhà ăn cơm nha con. Ông bà chủ gọi điện về dặn cô làm bữa tối rồi.”

Nhi cười khi nghe giọng đầy hào hứng của cô. “Dạ vâng. Con về ngay ạ.”

Hôm đó Nhi huỷ buổi tập nhảy với Tú. Tú biết việc Nhi về ăn tối với bố mẹ cũng cảm thấy vui.

-

Vừa vào đến nhà Nhi đã nghe mùi hương thơm phức bay ra từ căn bếp. Nhi đi nhẹ nhẹ đến bếp, thăm lặng đứng nhìn cô Hiền.

“Tính chừng nào giới thiệu bạn cho cô biết đây?” Cô Hiền đột nhiên hỏi làm Nhi giật mình.

“Qua đó chơi hoài mà không kể gì cho cô nghe hết.” Cô Hiền trở con cá đang chiên.

Nhi cười, đi lại tủ lạnh mở ra và lấy chai nước. “Một ngày nào đó con sẽ chính thức giới thiệu với cô.”

“Có gì mà bí hiểm dữ, phải một ngày nào đó lặn hà?” Cô Hiền đưa Nhi đĩa rau muống xào để đem ra bàn.

“Bạn ấy là một người đặc biệt.” Nhi quay lại bếp và mang chén dưa ra. “Chắc cô cũng sẽ thích bạn ấy cho xem.”

Tiếng nắm tay cửa được vặn và Nhi nhìn lên. Bố mẹ vừa về và đang cười nói khá vui vẻ. Mẹ đang cười với bố như bố vừa nói một điều gì đó hài hước. Đã lâu lắm mới thấy mẹ cười tự nhiên đến vậy. Con Bin ở đâu ra đi ngang qua làm cắt ngắn khoảnh khắc đó, nhưng Nhi đoán mẹ đang vui vì mẹ còn cúi xuống xoa đầu Bin.

Bố Nhi tiến về căn bếp và thấy Nhi đang nhìn họ. Bố liền nói, “Nhi! Cuối cùng cũng thấy con ở nhà. Bố có mua bánh trứng, món con thích phải không nhỉ?”

Nhi gật đầu, nét mặt vẫn còn khá bất ngờ. Bất ngờ vì sao hôm nay bố lại vui vẻ đến thế. Bất ngờ vì bố vẫn còn nhớ mình thích bánh trứng. Vài giây sau mẹ cũng có mặt, tuy nụ cười tươi khi nãy không còn trên mặt mẹ nữa, nhưng tâm trạng của mẹ vẫn rất tốt. “Ăn cơm thôi.” Mẹ nói.

Cảm giác ngồi lại ăn cơm một bàn với bố mẹ bây giờ rất lạ vì lần cuối đã không như mong muốn. Nhi giữ im lặng ăn hết chén cơm, trong khi bố mẹ hỏi thăm chuyện hằng ngày với cô Hiền. Đó giờ bố mẹ đối xử với cô khá tốt, điều đó làm Nhi cảm thấy an ủi được phần nào.

Bố mẹ không hỏi gì đến Nhi cho tới khi Nhi ăn hết chén cơm và cầm bánh trứng lên ăn.

“Con học hành thế nào?” Mẹ Nhi hỏi.

“Vẫn bình thường ạ.” Con Bin nhảy lên đùi Nhi, Nhi bẻ cho nó một miếng nhỏ.

“Hồi chiều mẹ có gọi cho cô hiệu trưởng. Cô báo thành tích học tập của con rất cao. Còn được nằm trong danh sách bầu chọn cho Nữ Hoàng Mùa Đông nữa. Bố mẹ rất tự hào.”

Thì ra đó là lý do, Nhi nghĩ trong đầu, bố mẹ gọi cho cô hiệu trưởng. Đây không phải là lần đầu tiên.

“Con chỉ cố gắng hết sức.”

“Còn phải cố gắng nhiều nữa.” Bố Nhi lên tiếng và mẹ Nhi gật đầu đồng ý. Bố cầm cái bánh trứng lên cắn một miếng. “Đến lúc thành đạt rồi sẽ biết cảm kích bố mẹ.”

“Buổi dạ tiệc ở trường sắp đến phải không? Con đi với ai thế?” Mẹ Nhi đổi chủ đề.

“Con đi với Tú.” Nhi nói không chút do dự.

“Lại với con bé ấy à.”

“Con thích bạn ấy.”

Mẹ Nhi cười, như Nhi vừa nói một điều gì vô lý. “Còn nhiều bạn để con chọn cơ mà.”

“Nhưng con thích đi với Tú.”

“Cái con bé ấy nhìn nữ không ra nữ, nam không ra nam, chơi với nó thế nào con cũng bị ảnh hưởng xấu.” Giọng mẹ Nhi trở nên nghiêm khắc hơn.

“Mẹ không hiểu đâu. Mẹ làm ơn để cho bạn ấy yên.” Nhi năn nỉ.

“Thái độ gì vậy Nhi? Con không thấy được rằng sau khi quen biết nó con trở nên ngỗ nghịch hơn không? Nói cái gì cũng cãi?”

“Xin lỗi mẹ. Con chỉ không thích cách mẹ nói về Tú.”

Mẹ Nhi lắc đầu rồi đứng dậy đi ra khỏi bàn ăn. Mẹ đã không còn ở trạng thái tốt nữa. Khi đến bồn rửa tay, mẹ thông báo một tin.

“Tuần sau bố mẹ không có nhà. Con phải ngoan đó.”

Nhi tính toán trong đầu, còn khoảng 5 ngày nữa là giáng sinh.

“Bố mẹ phải ra Hà Nội ký hợp đồng cho công ty, sẵn ở lại chơi với mấy bác vài ngày.” Mẹ nhìn qua cô Hiền. “Chị Hiền trông nó dùm em.” Cô Hiền gật đầu cười.

Nhi nghĩ, chẳng phải chuyện này là chuyện thường ngày rồi sao?

“Con đừng có buồn quá. Còn năm sau cơ mà.” Bố Nhi lên tiếng rồi đi ra ngồi xem ti vi. Nhi tính trả lời, nói rằng bố đừng hứa suông nữa, nhưng cô Hiền lắc đầu, bảo Nhi lên phòng. Nhi nghe lời cô, lại phòng khách bé Bìn rồi bước lên lầu.

Một ngày trước buổi dạ tiệc, Nhi lấy có không ăn tối cùng gia đình Tú để đi mua một cái đầm cho buổi tiệc ngày hôm sau. Tú muốn theo cùng nhưng Nhi bảo sẽ tốt hơn nếu đó là một bất ngờ. Bác Nam chở Nhi đến một cửa tiệm, và Nhi chọn được cho mình một cái đầm màu đỏ đậm mà Nhi nghĩ sẽ hợp với không khí buổi tiệc. Vào phòng thử và thấy nó khá hợp với mình, Nhi thích thú trả tiền rồi đi về nhà.

Ngày hôm sau, cô Hiền chuẩn bị sẵn nước nóng và bọt xà bông trong bồn cho Nhi tắm. Cô còn chu đáo xịt phòng mùi kẹo bông gòn. Nhi không thích cô làm những việc này cho mình, vì Nhi cảm thấy mình có thể tự làm, nhưng cô chỉ cười và bảo Nhi cứ thư giãn và tận hưởng đi.

Nhi phải thừa nhận rằng từ lúc thức dậy đến giờ Nhi đã rất hồi hộp. Tuy rằng đây không phải lần đầu Nhi dự buổi dạ tiệc này của trường, nhưng mà sẽ là lần đầu Nhi đi cùng người mà Nhi có tình cảm. Nhi từ từ ngâm mình vào dòng nước ấm. Nhắm mắt và hít vào mùi hương của kẹo bông gòn. Không biết vì sao từ nhỏ đến lớn Nhi rất thích mùi hương này, nó như muốn đưa Nhi về tuổi thơ, về một kỷ ức nào đó mà Nhi không thể nhớ ra. Mùi hương của kẹo bông gòn mang đến cho Nhi một cảm giác an toàn. Nhi nằm đó cho đến khi nước bắt đầu trở lạnh mới đứng dậy tắm kỹ lại. Lúc Nhi với lấy cái khăn bông lau người, Bìn bước vào nhà tắm rồi nhảy vào bồn rửa tay ngồi. Đây là một trong những chỗ nó ưa thích. Nhi quần khăn quanh người, xoa đầu nó, rồi đi ra.

Nhi cầm điện thoại ở trên giường lên kiểm tra và thấy mình có 3 tin nhắn mới. Một tin từ một số lạ, “Hi Nhi, mình là Khoa. Hồi bạn Ngọc mới biết được số của Nhi. Chỉ muốn nói là mình sẽ bầu chọn cho bạn đêm nay. Chúc may mắn!”

Nhi không biết Khoa là ai, nhưng cũng nhắn tin cảm ơn.

Hai tin nhắn còn lại là từ Tú.

Tú<3: sao=“”>

Tú<3: bắt=“” mí=“” một=“” tí=“” tối=“” nay=“” mặc=“” gì=“”>

Nhi mỉm cười nhìn màn hình điện thoại, rồi trả lời Tú.

Nhi: Tin tốt là, em rất ưng ý cái đầm.

Nhi: Tin xấu là, Tú cũng sẽ thấy ưng ý.

Tú<3: tại=“” sao=“” đó=“” là=“” tin=“”>

Nhi: Chiều đi rồi biết :))

Đi vào phòng quần áo, Nhi thấy chiếc đầm đã được bày ra cẩn thận trên cái bàn ở giữa. Nhi thầm cảm ơn cô Hiền. Cởi bỏ cái khăn, Nhi mặc vào cái đầm vải tuyền. Ren kiểu Pháp che phủ phía trước và hai cánh tay nhưng chừa lại phía sau, làm nó toát lên vẻ thanh nhã nhưng cũng không khỏi quyến rũ. Cô Hiền bước vào xem Nhi như thế nào và cô phải la lên vì ngạc nhiên.

“Ôi trời ơi, nhìn con kìa! Đẹp quá!”

“Cảm ơn cô.” Nhi cười.

“Màu đỏ rất đẹp, bạn nhảy của con sẽ thích cho xem.”

“Con cũng hy vọng vậy.” Nhi nhìn lên đồng hồ trên tường. Đã gần 4 giờ.

“Cô Hiền làm tóc cho con được không?” Nhi hỏi. Nhi cũng chưa biết mình muốn làm tóc kiểu nào, nhưng cô Hiền có thể tết mọi loại bím tóc. Từ nhỏ cô đã hay tết tóc cho Nhi.

Sau khoảng 20 phút cô Hiền ra tay hoá phép màu, thì Nhi đã có được một kiểu tóc được cô gọi là “tóc vương miện” vì cô tết thành một vòng tròn. Cô Hiền bảo kiểu tóc này nhìn rất hợp với cái đầm Nhi đang mặc. Nhìn vào gương, Nhi liền cười đồng ý.

Gần 5 giờ Nhi nhận được điện thoại của Tú, Nhi vội tô màu son đỏ rưng vang lên môi, kiểm tra mọi thứ lại một lần nữa rồi đi. Trước khi ra khỏi nhà, cô Hiền muốn chụp vài tấm hình của Nhi làm kỷ niệm. Đứng trong nhà nhìn ra cửa, Nhi đã thấy Tú đứng bên ngoài. Tuy chỉ thấy được đằng sau lưng nhưng cũng đủ làm tim Nhi muốn nhảy ra ngoài. Chụp hình xong, Nhi nói lời tạm biệt với cô Hiền, rồi bước ra vườn.

Trời hôm nay khá đẹp. Có tí gió nhưng không có dấu hiệu mưa. Nhi thầm cảm ơn ông trời vì chân Nhi vừa có thể đi lại bình thường, Nhi không muốn trượt chân rồi bị bong gân một lần nữa. Tú nghe tiếng chân Nhi đang đến gần nên quay lại. Vừa thấy mặt Tú tim Nhi đã đập loạn xạ. Đã hơn 2 tháng biết nhau, nhưng Tú không bao giờ thất bại trong việc làm tim Nhi rung động. Lần này cũng thế. Nhìn Tú mặc bộ vest màu đen mà chân Nhi đi không vững. Thật sự là rất đẹp.

“Chào em.” Tú nói, có chút run rẩy.

“Chào...chào Tú.” Nhi cũng không khác gì.

“Em đừng có run. Em run làm Tú cũng run theo đó.”

“Nhìn Tú rất...đẹp. Như là từ trong truyện bước ra vậy.” Nhi nói, mắt không rời khỏi Tú.

Tú gãi đầu cười, có vẻ ngại với những lời khen. “Em cũng đẹp lắm.”

“Hai đứa, cho mẹ chụp hình nào.”

Tú và Nhi quay về hướng giọng nói thì thấy mẹ Tú đang đợi với cái điện thoại trên tay. “Yên tâm nha Nhi, bác hỏi Tú cách tắt đèn điện thoại rồi.” Mẹ Tú cười. Tú nói nhỏ vào tai Nhi rằng mẹ đã chụp hình cho Tú trong nhà hết gần nửa tiếng đồng hồ.

“Mai mốt hai đứa phải cảm ơn mẹ đó,” Mẹ Tú nói, “Mẹ muốn có hình làm kỷ niệm cho hai đứa thôi.”

Tú và Nhi ngoan ngoãn đứng cho mẹ chụp hình. Tú cũng không ngại vòng tay qua eo Nhi và kéo Nhi vào gần mình hơn. Lúc này bà cũng ra ngoài đứng xem. Bà đưa hai ngón tay cái lên, cứ như ra dấu phê duyệt.

Sau khi cả nhà chúc đi chơi vui vẻ, Tú và Nhi phấn khởi lên xe, cùng nhau thẳng tiến đến buổi Dạ Hội Giáng Sinh.

-Hết chap.14-

15. Chương 15: Dạ Hội Giáng Sinh

Nhìn từ xa, Tú đã thấy khu vực nhà hàng được giăng đèn rất sáng từ cây này qua cây kia. Tú cứ nghĩ hai người đến sớm, nhưng thật ra đã có rất nhiều bạn đến sớm hơn. Các bạn xếp thành hàng dài ngoài cổng, chờ đợi các thầy cô kiểm tra thẻ học sinh rồi mới có thể vào. Bác Nam chạy chậm chậm, dừng xe trước cổng cho Tú và Nhi bước xuống.

Biết được xe của Nhi, có một số bạn đứng gần chạy lại bắt chuyện. Tú nhận ra một vài người vì Nhi từng tình cờ giới thiệu cho Tú biết, tuy cũng chẳng trò chuyện nhiều. Một bạn mặc váy trắng, Nhi có giới thiệu tên là Ngọc, chạy lại ôm Nhi. Những bạn khác cũng vậy. Tú đứng đó, hơi ngại vì không biết làm gì.

Nhận ra được điều đó, Nhi kéo tay Tú lại rồi giới thiệu với mọi người.

“Em đã từng giới thiệu họ với Tú rồi, đây là Ngọc.” Tú nhìn theo tay Nhi, và gật đầu chào. “Thảo và Phong” Nhi chỉ vào một cặp đang đứng, “Giang và Giao” Nhi chỉ cặp song sinh.

Mọi người đều lịch sự gật đầu chào nhau. Đến người cuối cùng thì Nhi dừng lại, có chút bối rối. “Xin lỗi, còn bạn là...?” Nhi hỏi bạn trai đang đứng cạnh Ngọc.

“Mình là Khoa, anh họ của Ngọc.” Khoa đưa tay ra bắt tay Nhi.

“Sao mình không thấy bạn ở trường nhỉ?” Nhi hỏi.

“Những giờ giải lao mình hay đi dạy kèm cho các em năm nhất, cho nên Nhi ít thấy là phải. Nhưng mình rất hay thấy Nhi.”

“Tuyệt quá, cả dạy kèm luôn à.” Nhi cười nói xã giao với Khoa. Ngay lúc đó, cặp song sinh tiến lại nói chuyện với Tú.

“Đây là năm đầu tiên bạn dự dạ tiệc hả?” Một trong hai người hỏi, Tú không biết là Giang hay Giao.

“Um...ừ, là năm đầu.” Tú trả lời.

“Thế bạn có người yêu chưa?” Người còn lại hỏi.

“Người yêu hả?” Tú lúng túng, không thích hướng đi của những câu hỏi này.

“Chắc là không có bạn trai đâu ha,” Cặp song sinh nhìn nhau cười. “Bạn nhìn đẹp trai thật đó. Nhìn bạn mặc vest không nói chắc cũng không nghĩ là con gái đâu. Đi với mình nha?” Một người nói.

“Ê Giao! đừng chọc bạn ấy nữa. Tối nay bạn ấy đi với tớ đấy!” Nhi nói với Giao. Có vẻ đã trò chuyện xong với Khoa.

“Biết rồi. Giỡn thôi mà!” Giao cười lớn. “Xin lỗi Tú nha, tánh mình hay giỡn lắm.”

Tú mỉm cười, nhưng dù sao cũng có chút gì đó không thoải mái.

Các thầy cô ở trường đã bắt đầu kiểm tra thẻ học sinh của các bạn và cho mọi người vào khuôn viên nhà hàng. Để đảm bảo an toàn cho mọi người, nhà trường đã thuê trọn nhà hàng, đặt một sân khấu ở giữa cho ban nhạc. Đồ ăn, nước uống được bày trên bàn kéo dài khắp khuôn viên, các bạn có thể thoải mái ăn uống. Băng rôn, bong bóng được treo khắp nơi. Điểm nhấn là một cây Noel được đặt trên sân khấu. Các bạn vừa vào trong là lật đật chạy đi chụp hình làm kỷ niệm. Tú nhìn thấy băng chỉ vào nhà vệ sinh thì nói nhỏ với Nhi rằng mình cần đi một chút.

Vừa vào đến trong Tú đã thấy Phương. Tú định bắt chuyện, nhưng lập tức nhớ về buổi trưa hôm ấy, thế nên từ bỏ ý định đó.

Còn Phương, Phương thì muốn nói chuyện.

“Ê, bạn gái mày sao rồi?” Phương hỏi, nhấn mạnh hai chữ bạn gái. Tú nhìn xung quanh, không có ai trong nhà vệ sinh cả.

Tú không trả lời Phương mà mở nước lên, ấn xà bông rửa tay.

“Đi một mình hay sao vậy?” Phương hỏi nữa, nhưng Tú không đoái hoài.

“Được rồi, không nói chuyện với tao thì thôi. Mai mốt nó có phụ tình mày thì đừng có đến khóc lóc với tao.”

Phương giận dữ bước ra, còn Tú thì vẫn đứng rửa tay, cho đến khi có người bước vào Tú mới tắt nước đi ra.

Vừa ra ngoài thì gặp Nhi đang đứng đợi. Tú không biết đứng trong nhà vệ sinh bao lâu mà khi ra ngoài đã thấy mọi người vào khá đông. Nhi tiến lại Tú, nói lời xin lỗi cho những người bạn của mình. Tú gật đầu trấn an rằng không có chuyện gì hết, rồi kéo Nhi về dãy bàn để tìm nước uống. Đang đi thì Ngọc với Khoa chặn lại.

“Nè, uống đi.” Ngọc đưa cho Nhi một ly nước trái cây nhỏ. “Uống rồi sẽ biết được bí mật bên trong.” Khoa cũng đưa một ly cho Tú. Xong xuôi hai người bỏ đi, Tú đoán là đi tiếp nước cho những người khác, vì trên tay Ngọc và Khoa vẫn còn cầm 4 ly nữa.

Nhi đưa ly nước lên mũi ngửi. Nó chỉ là mùi nước chanh bình thường. Nhưng khi uống vào rồi mới biết thì ra đã được pha với rượu. “Cũng không tệ.” Nhi nói. “Coi chừng bị phát hiện.” Tú đưa lên uống thử một ngụm. Đúng là không tệ, thật ra khá ngon. Tú uống một lần gần hết cả ly.

“Tú à từ từ. Say đấy.” Nhi ngăn Tú lại.

Ánh đèn xung quanh chợt tối dần, và tiếng đập vào micro trên sân khấu làm mọi người đều hướng về phía ấy. Cô hiệu trưởng, mặc một chiếc áo dài màu xanh lá, đang chuẩn bị có một thông báo.

“Xin chào các em. Hoan nghênh các em đến với buổi Dạ Hội Giáng Sinh của trường chúng ta.” Tất cả mọi người vỗ tay, cô hiệu trưởng tiếp tục, “Đây là một sự kiện mà nhà trường tổ chức hằng năm cho các em. Cô hy vọng đêm nay các em sẽ có khoảng thời gian thật vui vẻ. Nhưng nhớ rằng mọi chuyện đều phải có chừng

mực. Nhà trường rất coi trọng việc giữ an toàn cho các em. Nếu thầy cô nào phát hiện các em vi phạm nội quy thì cô rất tiếc phải mời các em ra về. Rõ chưa?”

Các bạn im lặng thay cho lời trả lời, chỉ một vài bạn la lên “Dạ rõ.”

“Rồi cô không nói nữa. Buổi dạ tiệc của trường mình xin được phép bắt đầu!”

Cô vừa dứt lời thì dàn nhạc phía sau nổi nhạc lên. Tất cả các đèn đều được tắt hết, nhưng vài giây sau thì các ánh đèn nhỏ treo xung quanh thấp sáng lên, làm cả khuôn viên trông thật trắng lẹ. Mọi người bắt đầu đứng theo cặp của mình.

Tú chỉnh chu lại áo, rồi cúi người xuống, xòe một bàn tay ra.

“Có thể khiêu vũ với mình không, thưa bạn?” Tú nói một cách lịch thiệp.

Mặt Nhi nóng dần. Nhi liền uống hết ly nước. Hành động của Nhi làm Tú nhướng mày. Tú cũng nhanh chóng uống hết ly của mình, lấy luôn cái ly không của Nhi và vứt cả hai vào sọt rác gần đó.

“Sao?” Tú hỏi, nhướng mày.

“Được thôi.” Nhi vui vẻ nhận lời, nắm tay Tú ra giữa, đứng cùng với mọi người.

Tiếng nhạc vang lên. Ban nhạc chơi một bản waltz giảng sinh, chuyển nơi này thành một thiên đường mùa đông. Tú và Nhi khiêu vũ như đã tập luyện ở nhà. Nhìn xung quanh, thấy các bạn khác cũng khiêu vũ rất điêu luyện mà Tú thầm cảm ơn Nhi. Nếu không có Nhi, chắc bây giờ Tú đã làm một điều gì đó hết sức xấu hổ. Các thầy cô cũng hoà vào cuộc vui. Vì bạn nào cũng đã có cặp, nên các thầy cô khiêu vũ với nhau.

“Hôm nay Tú nhảy tốt đấy.” Nhi lên tiếng.

“Ngày nào cũng tập.” Tú đưa tay lên và Nhi xoay một vòng. Đột nhiên Tú cười.

“Sao cười em thế?” Nhi hỏi.

“Hiểu ý tin nhắn của em rồi.”

“Hiểu như thế nào?”

“Cái đầm rất hợp với em. Ý em tin xấu là vì Tú sẽ không thể chú ý vào những thứ khác đúng không?”

Hài lòng với câu trả lời, Nhi cười rồi nhún vai. “Muốn hiểu sao thì hiểu.”

Khi tiếng nhạc tạm dừng báo hiệu kết thúc bài nhảy, Nhi đi lại lấy đồ ăn trong khi Tú đi tìm Ngọc và Khoa. Thấy hai người họ đứng ngay bàn để nước uống cùng với cặp song sinh, Tú tiến lại gần và hỏi.

“Um, hai bạn còn nước không?”

“Còn chứ.” Khoa nói, rồi rút trong túi mình ra vài bình nước nhỏ có màu trắng. “Vodka đó. Cậu chế nước chanh vào ly đi rồi mình pha vào cho.”

Tú gật đầu, đi lấy 2 ly đây. “Vào một ly thôi được rồi. Cảm ơn Khoa.” Khoa nhìn quanh, chắc chắn thầy cô không nhìn thấy rồi chế vào ly.

Tú đưa mắt tìm Nhi, thấy Nhi đang cầm hai cái bánh bông lan nhỏ đứng đợi mình ở khu vực đồ ăn tráng miệng. Tú liền cầm hai ly nước lại với Nhi.

“Tìm được bạn của em.” Tú đưa Nhi ly không có rượu rồi lấy một cái bánh từ tay Nhi. Nhi đưa lên uống, nhấp miệng vài lần, phát hiện mùi vị không giống như ly trước.

“Không có rượu sao Tú?” Nhi hỏi nhỏ.

“Ly của em không có.”

“Ồ sao thế? Như vậy không công bằng.” Nhi phản đối.

“Uống chung, nha. Chứ Tú không biết tử lượng của em như thế nào. Uống nhiều em say biết phải làm sao.” Tú giải thích. Nhi bĩu môi, nhưng cũng nghe lời.

Đám đông vỗ tay chào mừng nhà ảo thuật gia vừa bước lên sân khấu, thấy vậy Nhi đề xướng cả hai lại máy chụp hình của trường đã thuê để chụp vài tấm kỷ niệm.

Như Nhi dự đoán, mọi người đang chú tâm lên sân khấu nên không có ai dùng máy chụp hình cả. Tú uống gần hết ly nước, chừa phần Nhi một ít. Nhi cũng uống hết phần Tú chừa. Ly còn lại không biết làm gì nên đem đổ đi cho trống tay.

Bước vào máy chụp, Tú thú nhận đây là lần đầu tiên Tú thử cái này làm Nhi khá bất ngờ.

“Hồi xưa cái này thịnh hành lắm mà. Ai cũng đi chụp hết.”

“Vì đâu có ai chụp cùng đâu.” Tú nói.

“Thôi được rồi, để em bù đắp nè.” Nhi nói với giọng rất ngọt ngào. Nhi bấm cái nút gần gần hình thì chữ ‘Chào mừng đã đến với Dạ Tiệc Giáng Sinh’ hiện lên. Nhi chọn hình nền là viền có tuyết hai bên rồi bấm ‘Bắt đầu’

Màn hình trước mặt bắt đầu đếm ngược.

5

“Mình không cần trả tiền hả?” Tú hỏi.

4

“Nhà trường sẽ trả.” Nhi nói.

3

“Phải bỏ cái bánh này xuống ở đâu đó. Bánh của em đâu rồi?”

2

“Em còn đang cầm nè.” Nhi giở cái bánh bên tay kia cho Tú thấy.

1

“Nhưng để em giúp Tú.” Nhi tiếp tục, rồi lấy cái bánh Tú đang cầm trên tay, ụp vào mũi Tú.

0

Màn hình nháy đèn và tám hình đầu tiên đã được chụp. Tú vẫn đang kinh ngạc với hành động vừa rồi của Nhi, còn Nhi thì đang cười rất to.

Màn hình lại bắt đầu đếm ngược. Tú dùng tay chùi đi lớp kem dính trên mũi.

“Em biết chuyện này sẽ như thế nào rồi chứ gì!” Tú nói rồi quệt một đường kem trên mặt Nhi.

4

Nhi cố giữ tay Tú lại, nhưng Tú dùng tay kia, tay cầm cái bánh còn nguyên, chà phần kem lên má của Nhi.

2

“Tú! Em đâu có chà lên mặt Tú như vậy đâu! Thấy ghét!” Tuy nói vậy nhưng Nhi không thể nhịn cười. Tú cũng vậy.

“Tại em trước mà.”

Ánh đèn lại nháy một lần nữa.

“Hai tám rồi. Lần này mình chụp đằng hoàng đi.” Nhi đề nghị, lục giỏ tìm giấy để lau mặt cho sạch. Nhưng Tú có một ý định khác. Mặt mũi hai người đã lấm lem, thế nên vì sao phải chụp một tấm đằng hoàng.

Tú kéo mặt Nhi lại rồi quệt một phần kem lên môi Nhi.

4

Tú đưa môi mình đặt lên môi Nhi, liếm hết phần kem đó. Mặt Tú trở nên nóng hơn, Tú không biết có phải do mình uống hơi nhiều rồi không.

2

Nhi nhắm mắt, đáp trả. Tim Tú bắt đầu đập nhanh. Lần nào hôn Nhi cũng như thế, nhưng lần này có tí gì đó đặc biệt. Hai người chỉ cách thế giới bên ngoài bởi một cái màn. Người ta có thể phát hiện bất cứ lúc nào. Việc này khá mạo hiểm, nhưng Tú cảm thấy thích thú với sự mạo hiểm này.

0

Tấm hình cuối cùng đã được chụp, nhưng nụ hôn vẫn chưa dứt. Mãi cho đến khi phía ngoài có một người lên tiếng.

“Mấy bạn ơi xong chưa, tụi mình cần dùng.” Lúc đó cả hai mới giật mình và vội tìm giấy để lau mặt. Nhi vừa lau cho Tú và vừa cười khúc khích. Mặt Tú vẫn còn nóng bừng, và Tú chắc chắn rằng nó đã rất đỏ.

Lấy tấm hình bước ra ngoài thì thấy một nhóm 4 người đang đứng đợi đến lượt của mình, cả hai nói lời xin lỗi. Nhi đưa tấm hình cho Tú để Tú giữ làm kỷ niệm.

“Của Tú nè, kỷ niệm lần đầu tiên đi chụp hình như thế này.”

Tú nhìn lại tấm hình dài có 3 hình nhỏ đang cầm trên tay. Tấm đầu tiên là tấm Nhi chấm cái bánh lên mũi Tú, tấm thứ 2 là tấm cả hai đang cười, mặt thì đầy kem, tấm thứ 3 là cả hai đang hôn nhau. Tú lại thấy nóng.

Đến giờ rút thăm trúng thưởng, cô hiệu trưởng đại diện rút một tên trong những tên các bạn tham dự tối nay. Người may mắn là một bạn sinh viên năm thứ 3 tên Linh. Bạn ấy trúng được cặp vé khứ hồi đi Hàn Quốc cùng với một vài phần quà nhỏ khác. Bạn Linh hơn hở lên sân khấu nhận quà, trong khi các bạn khác thì tiếc nguyền nguyền.

Cuối cùng là giờ phút quan trọng nhất đêm, đó là trao giải cho Vua và Nữ Hoàng Mùa Đông. Giải Vua được trao cho Quốc, một bạn sinh viên năm cuối như mọi người đã dự đoán. Giải Nữ Hoàng đáng lẽ được trao cho một bạn tên Hân nhưng phút cuối đã phát hiện bạn ấy vi phạm nội quy bằng cách lén lút trả tiền cho những người khác để lấy phiếu nên đã bị nhà trường tước giải. Tú thấy Hân giận dữ bỏ về, theo sau Hân là một số bạn khác.

Cô hiệu trưởng tuyên bố giải Nữ Hoàng sẽ thuộc về người có số bình chọn cao thứ hai, chỉ cách Hân có 3 phiếu. Mọi người ai cũng bắt đầu hô tên Nhi. Tú cũng vậy.

“Nhi! Nhi! Nhi!”

“Được rồi, được rồi.” Cô hiệu trưởng trấn tĩnh đám đông.

“Giải Nữ Hoàng năm nay sẽ thuộc về...em Nhi hội trưởng hội sinh viên!”

Đám đông oà lên trong vui sướng, mọi ánh nhìn đều hướng về Nhi.

“Là em đó!” Tú nói trong hơn hở. “Lên nhận giải mau, ai cũng đang nhìn em kìa.”

Vẫn còn hơi bất ngờ, Nhi chậm chậm tiến về sân khấu.

Ngọc và Khoa tiến lại bên Tú và đưa cho Tú một ly nữa.

“Cũng may là nhờ Hân bị tước danh hiệu. Lúc tụi này phát hiện là đi báo với cô hiệu trưởng liền.” Ngọc nói. Cả 3 nâng ly chúc mừng Nhi. Tú nhìn lên sân khấu, lúc này cô hiệu trưởng đang đội vương miện cho Nhi. Nhìn Nhi từ xa dưới ánh đèn, trông Nhi đẹp hơn những gì Tú có thể tưởng tượng. Ngọc uống hết ly đó rồi bỏ đi, hướng về phía sân khấu. Chỉ còn Khoa ở lại.

“Hỏi nhỏ cậu nha, cậu với Nhi quen nhau hả?” Khoa đột ngột hỏi Tú.

“Um...đâu có.” Tú không biết trả lời như thế nào. Chuyện này đâu phải chuyện để một người trả lời.

“Vậy hả,” Khoa gãi đầu cười. “Nếu không nói mình cũng không biết. Nhìn hai cậu giống cặp kè lắm cơ.”

“Chỉ...chỉ là bạn thôi.” Đầu Tú bắt đầu thấy đau.

“Vậy mình yên tâm theo đuổi Nhi rồi, mong cậu không ngại nhé.” Nói rồi Khoa vỗ vai Tú, đưa Tú nốt ly cuối cùng rồi chạy lại phía sân khấu nơi Nhi đang đứng chụp hình cùng bạn nhận giải Vua. Có rất nhiều người đang vây quanh Nhi lúc này. Khoa cố len vào tặng Nhi một cái ôm, và Tú nghĩ cái ôm đó hơi lâu. Tú không hiểu là do rượu hay là do ghen tị mà Tú cảm thấy khá khó chịu. Tú uống luôn ly cuối cùng mà Khoa đưa.

Thấy không khí càng ngày càng nóng, Tú quyết định đi ra cổng, nơi vắng người cho mát. Nhưng khi vừa đi được vài bước thì thấy đầu óc chao đảo, không thể nào đi thẳng. Vừa lúc đó có ai đó đỡ Tú từ phía sau.

“Trời uống hết bao nhiêu ly vậy?” Phương hỏi.

“Không biết. 4 hay 5 gì đó.”

“Mày điên hả. Tao thấy đám đó đưa cho mày mấy ly, ai ngờ mày uống hết đâu.”

“Uống tí có sao đâu.” Tú nói, lấy tay xoa vầng thái dương.

“Không có sao mà đi còn không vững.” Phương đỡ Tú lại ngồi lên ghế đá gần cổng.

“Bạn gái dễ thương đáng yêu của mày đâu?”

“Nhi được giải Nữ Hoàng năm nay.”

“Biết rồi. Tao đâu có bị điếc hay mù.” Phương trợn mắt.

“Tao chỉ muốn ra đây hóng mát.” Tú giải thích.

“Mày uống nhiều vậy, hóng mát coi chừng trúng gió rồi đừng nói sao xui.”

“Sao tự nhiên nói chuyện lại với tao vậy.”

“Tao cũng không biết tại sao tự nhiên lại nói chuyện với mày.”

Tú cười. “Tại mày biết ngoài tao ra không có ai có thể chịu đựng được mày.”

“Nói khó nghe quá.”

“Sự thật là vậy.” Tú nhún vai. “Sẵn tiện nói luôn, mày vẫn còn nợ Nhi một lời xin lỗi.”

“Lại nữa, lúc nào cũng Nhi.”

“Đang nói về mình hả?”

Tú nhìn lên và thấy Nhi đang đứng trước mặt. Phương chau mày, giống như Nhi vừa phá huỷ khoảnh khắc tái hợp của Phương và Tú. Đứng dậy và trước khi bỏ đi, Phương nói. “Làm ơn quan tâm cho bạn gái của mình hơn đi, bạn Nhi.”

“Đừng quan tâm đến Phương.” Tú nói.

“Em xin lỗi. Lúc nãy thấy Tú đi ra, mà không đi theo Tú được vì phải trả lời phỏng vấn cho câu lạc bộ truyền thông của trường.”

“Tú đâu có sao đâu, xem nè.” Tú đứng dậy, tính đi vài bước cho Nhi thấy mình không sao, nhưng không hiểu sao vừa đứng lại thấy chao đảo. Nhi nhanh tay đỡ lấy Tú.

“Chắc thấy nhiều sao rồi.” Nhi chọc. “Thôi, mình đi về đi.”

“Còn buổi tiệc? Dù sao em cũng vừa nhận giải, nên ở lại vui với mọi người.”

“Không quan trọng nữa. Mình về thôi.” Nói rồi Nhi lấy điện thoại ra và gọi cho bác Nam.

-

Bác Nam xuống xe giúp Nhi đưa Tú vào trong. Đường từ nhà hàng về nhà cũng không phải là xa lắm, nhưng xe chuyển động làm Tú muốn nôn ra ngoài.

“Không được rồi, nó muốn ra ngoài rồi.” Tú nói, ráng giữ lại.

“Ráng nha sắp đến rồi.” Nhi xoa lưng Tú cho dịu bớt.

Lát sau Tú nhìn đồng hồ, kim chỉ khoảng 10 giờ rưỡi.

“Sắp chưa?” Tú chỉ có thể nói nhiều đó.

“Sắp rồi.” Nhi trả lời. Tú cầu nguyện xe sẽ mau đến nơi vì Tú không nghĩ mình có thể giữ lâu được nữa.

Khoảng 5 phút sau chiếc xe dừng lại. 5 phút mà có cảm giác như đã trải qua cả thế kỷ. “Tới rồi.” Nhi nói và dìu Tú xuống xe.

“Có...có thể nào, ở nhà Nhi? Mẹ giết Tú.” Tú cố gắng nói.

“Lát Tú nhớ nhấn tin đó.” Nhi nhắc nhở, Tú gật đầu rồi chỉ vào nhà Nhi ra dấu rằng Tú không chịu được nữa.

Ngay khi vừa vào trong nhà, Tú đã chạy đến nhà vệ sinh và cho ra hết những gì trong bụng. Nhi vừa chạy lại thì phát hiện Tú đã khoá cửa trong.

“Cho em vào với.” Nhi nói từ bên ngoài.

“Xấu hổ lắm.” Tú gạt bồn cầu rồi ráng đứng dậy. Tú gượng lại bồn rửa mặt, định rửa mặt cho tỉnh nhưng rồi bụng lại sôi lên và đồ ăn lại đi ra ngoài lần thứ 2. Cái áo trắng đang mặc cũng dính dơ. Tú rửa sạch, hối hận vì đã uống nhiều như vậy. Lúc này uống thấy không có gì, nhưng bây giờ thì vừa mệt, vừa nhức đầu, vừa chóng mặt, vừa muốn ói, tất cả đều kéo đến một lượt. Tú ráng gượng người lấy nước rửa sạch áo và rửa sạch bồn rửa mặt. Dù sao cũng là nhà người ta. Nhi không ngừng gõ cửa bên ngoài, khiến Tú phải mở chốt.

“Có sao không Tú?” Nhi hỏi, Tú cố gắng lắc đầu.

“Áo ướt hết rồi.” Nhi chỉ. Thấy Tú đứng không vững, Nhi vòng ra sau lưng Tú, đẩy nắp bồn cầu lại, rồi đỡ Tú ngồi lên đó. “Ngồi yên, đợi em tí nha.”

Tú nghe lời ngồi yên, nhưng vì cảm thấy khá mệt nên nhắm mắt nghỉ. Một hồi sau, Tú không biết là bao lâu, Nhi quay lại, cùng với một cái khăn và xấp đồ trên tay. Vừa tỉnh nửa mơ nhưng cũng thấy Nhi cởi cái đầm đang mặc trên người ra và thay bộ đồ ngủ với cái áo thun xám và quần ngắn vào. Nhi lấy bàn chải đánh răng, rửa mặt cho mình xong xuôi rồi quay qua đối diện với Tú. Cầm cái bàn chải mới đã có kem lên, Nhi giúp Tú đánh răng. Tú định đưa tay lên cầm thì Nhi không cho.

“Yên đi nào. Để em lo. Hả miệng ra.” Tú làm theo lời và Nhi cho bàn chải vào đánh. Lúc này nhìn Nhi như một thiên thần. Với Tú thì Nhi lúc nào cũng là một thiên thần của mình. Nhi dìu Tú đứng lên để súc miệng, rồi lại đỡ Tú ngồi xuống. Đánh răng xong, Nhi cởi áo vest của Tú ra rồi bắt đầu cởi từng nút của cái áo sơ mi màu trắng.

Hoảng hồn, Tú cầm tay Nhi lại.

“Em làm gì thế?”

“Em thay đồ cho Tú.”

“Khỏi đi không sao đâu mà.” Tú khá là bối rối.

“Áo bẩn hết rồi. Thay đồ ra cho thoải mái.”

“Để Tú tự thay.” Tú đứng lên, tính lấy bộ đồ Nhi để sẵn trên bồn rửa mặt, nhưng lại thấy chóng mặt, đứng không vững nên lại phải ngồi phịch xuống.

“Đừng có bướng nữa,” Nhi tiếp tục cởi. Nút thứ 2, nút thứ 3. “Nghe lời em đi, ngoan.”

Chỉ vì chữ ngoan mà Tú để im cho Nhi cởi hết nút áo.

Nhi cởi bỏ áo sơ mi của Tú ra, rồi phân vân một hồi.

“Tú có muốn em...cởi cả áo trong không?”

“Khỏi...khỏi đi.” Mặt Tú nóng bừng.

“Uh, vậy tới quần nhé. Tú đứng dậy vịn vai em nha.” Nhi đỡ Tú đứng lên. Hai tay Tú vịn vai Nhi để giữ thăng bằng. Nhi đưa tay xuống mở nút quần. Mặt Tú lại nóng lên, đến nỗi phải rút đầu vào cổ Nhi để khỏi cảm thấy xấu hổ. Điều này làm Nhi cười khúc khích.

“Tú đừng ngại với em.” Nhi nói trêu mếu. Quần đang mặc đã được cởi ra. Nhi lại đỡ Tú ngồi xuống. Lấy cái khăn xả tí nước, vắt khô, rồi lau mình cho Tú. Nhi dịu dàng lau từ trên xuống. Tú đang ra mồ hôi, có thể đây là một việc tốt. Nhi với lấy cái áo thun màu trắng và cái quần thể thao đã chuẩn bị, giúp Tú mặc vào. Cái áo Nhi mặc dài bây giờ Tú mặc lên trông vừa vặn hơn.

Vệ sinh xong xuôi, Nhi đưa Tú ra nhà bếp lấy thuốc và nước cho Tú uống. Uống thuốc xong, Nhi giúp Tú lên phòng và đỡ Tú lên giường nằm. Nhi tính để đèn sáng cho Tú ngủ, nhưng Tú bảo Nhi đi tắt. Tú cầm điện thoại nhắn tin về cho mẹ, rồi nhìn lên những ngôi sao sáng trên trần.

“Là bố dán lên cho em.” Nhi nói. “Hồi bé hay nằm mơ thấy nhiều giấc mơ lạ, nên bố dán sao lên trần, bảo những ngôi sao sẽ soi sáng cho con. Tuy là chỉ sáng được một lúc, nhưng cũng thấy thích và có cảm giác an toàn. Chắc là bố không nhớ đâu. Mà thôi, Tú đi ngủ đi, hôm nay mệt rồi.”

Tú thở dài. “Hôm nay để em thấy tình trạng như vậy thật mất mặt.”

Nhi ôm mặt Tú âu yếm. “Đâu có ai là hoàn hảo. Rồi sẽ có một ngày chắc em cũng rơi vào tình trạng này và cần ai đó giúp đỡ.”

“Em yên tâm, lúc đó Tú sẽ lo cho em.”

“Yêu thương là chăm sóc lẫn nhau.” Nhi hôn lên trán Tú. “Ngủ đi, đừng suy nghĩ nữa.”

Thuốc cũng đã dần ngấm, người Tú cũng sắp chìm vào giấc ngủ. Tú ôm chặt lấy Nhi, không ngừng nghĩ đến hai chữ yêu thương trước khi đi vào những giấc mơ.

-Hết chap.15-

16. Chương 16: Chạm Vào Giấc Mơ

Tiếng gió cây xì xào, lẫn với tiếng cười trẻ con đưa Nhi đến một khu vui chơi ở công viên. Nhi đưa mắt nhìn quanh, lần tìm một gương mặt quen thuộc nhưng không tìm được ai. Những tiếng nói xung quanh ngày một lớn, khiến Nhi không thể nghe được gì. Đang đứng thần thờ, bỗng có một bàn tay nhỏ kéo Nhi đi.

Đó là một đứa bé trai, khoảng 3 tuổi. Nhi không thể thấy được mặt, chỉ thấy được lưng. Đứa bé kéo Nhi đi nhanh đến nỗi Nhi không thể theo kịp. Hai chân vướng vào nhau nên bị vấp té. Nhìn lên thì không còn thấy ai cả. Chưa kịp định thần lại chuyện gì vừa xảy ra đã có một ai đó đưa tay muốn kéo Nhi đứng dậy.

Nhi nhìn vào bàn tay nhỏ xíu, rồi nhìn vào khuôn mặt đứa nhỏ ấy. Ánh nắng chói lòa làm Nhi không thể nào nhìn rõ. Nhi cố nheo mắt để nhìn, nhưng cũng không được. Đứa nhỏ vẫn đứng im, đợi Nhi nắm lấy tay mình. Nhi biết một điều, đây không phải là đứa nhỏ đầu tiên Nhi gặp hồi này. Phân vân một hồi, Nhi nắm lấy tay đứa nhỏ để đứng dậy. Đột nhiên lúc đó Nhi lại thấy mình trở nên nhỏ xíu, nhỏ cỡ đứa bé ấy.

Trời bỗng dưng tối dần. Đứa nhỏ đưa cho Nhi một cây kẹo bông gòn, rồi quay lưng bỏ đi. Nhi chạy theo, sợ bị bỏ lại nơi lạ lẫm này, nhưng càng chạy thì trời càng tối, mà đứa nhỏ càng xa. Nhìn cây kẹo bông gòn đang cầm cũng từ từ tan chảy, Nhi sợ đến phát khóc. Ngồi trong bóng tối nắm chặt cây que, cuộn người lại, cầu mong có ai đó đến giúp.

Rồi Nhi chợt thức giấc.

Lại là một giấc mơ kì lạ.

Nhi hốt hoảng nhìn qua bên trái, Tú vẫn đang ngủ. Sự hiện diện của Tú làm Nhi cảm thấy yên tâm và an toàn hơn. Nhi nép mình vào người Tú ôm chặt.

Tú cử động, có vẻ vừa bị đánh thức. Tay Tú choàng qua Nhi, xoa đầu.

“Mới sáng sớm đã có một con gấu ôm cứng ngắt rồi hả?” Tú nói, mắt nhắm mắt mở.

“Em lại có một giấc mơ lạ.” Nhi thì thầm.

“Như thế nào mà lạ?” Tú thắc mắc.

“Nói lạ cũng không hẳn, vì trước đây em đã từng vài lần nằm mơ giống như vậy. Cũng có một đứa bé, cũng là khu vui chơi, cũng có một người mời em ăn kẹo, rồi cuối cùng ai cũng bỏ em mà đi.”

“Em có quen những người trong mơ không?”

“Em không thấy rõ mặt.”

“Chắc không có gì đâu, đừng suy nghĩ nhiều quá. Những giấc mơ vốn dĩ đã lạ rồi mà.”

Nhi nghĩ thấy đúng. Dù sao cũng chỉ là một giấc mơ. Tú ngồi dậy, lấy điện thoại để trên bàn và gọi về cho mẹ. “Dạ. Dạ, một lát con về.”

Nói chuyện với mẹ xong, Tú nói với Nhi, “Tú làm bữa sáng cho em nha. Coi như bù đắp lại ngày hôm qua.”

Nhi cười đồng ý. Dù sao cũng muốn thưởng thức thêm những món Tú làm.

Vệ sinh cá nhân xong, Tú xuống bếp để chuẩn bị bữa sáng trong khi Nhi đi tắm. Xuống dưới nhà thấy không có ai, Tú nhìn đồng hồ thấy còn sớm, chỉ mới hơn 7 giờ. Tú nghĩ cô giúp việc đã đi chợ. Tú lục tủ lạnh tìm được 2 quả trứng và 3 cây xúc xích Đức. Trên kệ có bịch bánh mì sandwich, Tú lấy 2 lát ra đặt lên đĩa. Cho dầu vào chảo, Tú đợi cho chảo nóng rồi cho 2 lát bánh mì đã được khoét tròn phần giữa vào, đập 2 quả trứng vào 2 chỗ trống đó, đợi cho bánh mì chuyển màu nâu vàng rồi lấy ra. Với món xúc xích, Tú chỉ cắt nhỏ ra và cho vào chảo. Hài lòng với thành quả của mình, Tú chia đều ra 2 đĩa và mang ra bàn.

Lúc Nhi đi xuống đã thấy Tú ngồi chờ sẵn với đồ ăn sáng. Đi cạnh Nhi là Bạch Tuyết. Xém chút nữa Tú quên đi có sự hiện diện của nó ở đây. Tú định đi lấy thêm phần cho nó, nhưng Nhi cản lại.

“Không cần đâu. Bin ăn rồi. Buổi sáng cô Hiền cho nó ăn sớm rồi.”

“Nó tên Bin hả?” Tú hỏi. “Bữa giờ toàn gọi là Bạch Tuyết.”

Nhi cười lớn. “Bạch Tuyết?”

“Hợp mà phải không? Bin Bạch Tuyết? Gọi là Bin Bạch Tuyết nhé.” Tú cúi xuống vuốt ve con mèo. Nó nhắm mắt ngồi im, có vẻ không phản đối.

“Nghe khá là kiêu sa.”

“Đúng là quá hợp luôn.” Tú nhe răng cười, cả hai ngồi xuống bàn thưởng thức bữa sáng. Nhi có phần thích thú với món bánh mì sandwich nhân trứng của Tú vì nó khá lạ. Tú thú thật rằng món này làm rất dễ ai cũng có thể làm. Nhưng Nhi vẫn cho Tú 10 điểm.

Sau bữa sáng, Tú phụ Nhi dọn dẹp nhà cửa, rồi tạm biệt Nhi và chạy về nhà.

-

Lễ giáng sinh rồi cũng đến. Đường phố Sài Gòn vào ngày lễ lúc nào cũng đông vui và tấp nập. Người ta không đi lễ nhà thờ thì cũng ra đường ngắm nghía cho có không khí. Thường thấy nhất là các gia đình có con nhỏ và các cặp đôi yêu nhau. Lễ mà, giáng sinh mỗi năm chỉ có một lần.

Cô Hiền cũng đã về quê một ngày để đón giáng sinh vì gia đình cô theo đạo. Năm nay thấy Nhi ở nhà một mình, cô đã định không về. Dù sao mẹ Nhi cũng đã có nhờ cô xem chừng. Mất hết vài tiếng Nhi mới có thể thuyết phục được cô. Nhi bảo năm nay Nhi đã có hẹn.

Năm nay Nhi không phải đón giáng sinh một mình nữa. Năm nay gia đình Tú lại có thêm một người.

Tú đã chuẩn bị sẵn một món quà nhỏ cho Nhi. Đó là một chiếc túi thơm, có mùi hương của kẹo bông gòn. Tú có để ý Nhi thích mùi hương này, vì khắp nhà đi đâu cũng ngửi thấy. Tú phải tìm trên mạng mất mấy ngày trời mới có thể tìm ra chỗ bán chiếc túi đặc biệt này. Tú hy vọng khi Nhi mang nó bên mình, mùi hương của nó sẽ làm cho Nhi cảm thấy thoải mái hơn mỗi khi gặp chuyện buồn phiền.

Tối hôm đó, mẹ Tú nấu rất nhiều món. Chính bà cũng vào bếp làm bánh cho mọi người ăn. Anh Tuấn ăn xong vội đi ra ngoài vì đã có hẹn với chị Tâm. Chính mẹ bảo anh nên dẫn chị Tâm đi chơi, chứ ở nhà với mẹ và bà làm gì. Tuy anh không nói, nhưng ở nhà ai cũng biết anh có ý với chị. Cả nhà không ai ép và luôn tạo cho anh Tuấn không gian thoải mái để anh từ từ phát triển với chị Tâm.

Đây là lễ giáng sinh đầu tiên sau 6 năm Tú cảm thấy rất vui. Nhìn mẹ với Nhi cười nói mà trong lòng Tú nuôi hy vọng rằng một ngày nào đó, Tú sẽ có thể đối diện với mẹ và kể cho mẹ về mối quan hệ của hai người. Mẹ Tú khá tâm lý, nhưng Tú cũng không biết được phản ứng của mẹ sẽ ra sao. Bây giờ mà nói cho mẹ biết thì vẫn còn sớm quá. Thời điểm chưa thích hợp.

Dùng xong bữa tối, Tú hẹn Nhi ra khu vườn. Đợi Nhi ra ngoài trước, Tú liền chạy đến cây Noel và lấy món quà mình đã chuẩn bị sẵn. Gọi con Sam lại, Tú đeo món quà lên cổ Sam rồi dắt ra ngoài gặp Nhi.

Nhi đang đứng khoanh tay, ngược đầu nhìn lên trời. Tú nhìn theo hướng của Nhi. Ánh trăng đêm nay rất đẹp. Đâu đó trên trời lấp lánh vài ngôi sao.

Tú ra hiệu cho Sam chạy đến bên Nhi. Sam ngoan ngoãn nghe lời chạy lại, cứ như nó nghĩ Nhi sẽ có đồ ăn cho nó. Nhi bất ngờ nhìn xuống con Sam đang liếm tay mình.

“Sam! Phải là chạy lại rồi ngồi kế bên cơ mà!” Tú la.

“Hai bạn làm gì bí ẩn thế?” Nhi hỏi.

Tú gãi đầu. Kế hoạch để Tú làm Nhi bất ngờ, che mắt Nhi từ đằng sau đã vỡ.

“Con làm hư hết kế hoạch rồi.” Tú trách Sam.

Nhi cười rồi cúi xuống vuốt đầu nó. “Thôi mà, em nó đâu có cố tình, phải không Sam?” Rồi Nhi hôn lên đầu nó một cái. Nó chột nháy lên, hai chân trước để lên vai Nhi. Lúc đó, Nhi mới thấy hộp quà nhỏ Tú đeo trên cổ nó.

“Cái gì đây?” Nhi hỏi.

“Um...Của em đó.” Tú ngại ngùng trả lời.

“Tặng em ư?” Nhi thả Sam xuống và lấy hộp quà ra.

“Mở ra đi, hy vọng em thích nó.”

Con Sam sủa Gâu như tán thành lời nói của Tú.

Chầm chậm, Nhi mở hộp quà ra. Vừa mở đã nghe được một mùi hương nhẹ bay theo làn gió. Nhi cầm cái túi thơm lên ngửi, rồi cười.

“Sao Tú biết em thích mùi hương này?”

“Ở nhà em luôn ngửi thấy mà. Nhất là phòng ngủ và phòng tắm. Tú chỉ mong khi em ra ngoài mang túi thơm này bên mình, mùi hương quen thuộc của nó sẽ làm cho em cảm thấy dễ chịu hơn.”

Nhi ôm chầm lấy Tú, vui đến muốn khóc. “Đây là lần đầu tiên em nhận được một món quà có ý nghĩa như vậy.”

Tú dùng một tay xoa lưng Nhi, còn một tay xoa đầu. “Em vui là được rồi.”

Rồi Tú suy nghĩ đến một điều, một điều mà mấy bữa nay Tú đã muốn hỏi.

“Vậy...mối quan hệ của mình... Chúng ta đã có thể chính thức chưa?”

Nhi không trả lời Tú liền mà im lặng một hồi. Tú như nín thở chờ câu trả lời.

“Tú...” Nhi nói, “Ngay từ ngày đầu em đã xem chúng ta là chính thức rồi.”

Thở phào nhẹ nhõm, Tú ôm chặt Nhi hơn nữa. Đây là một bước tiến lớn. Hai chữ ‘chính thức’ đã cho Tú một sức mạnh rất lớn. Thúc đẩy Tú phải có trách nhiệm hơn. Nó cũng cho Tú hy vọng. Hy vọng một ngày nào đó có thể nói cho cả thế giới biết rằng hai người đang yêu và được yêu như thế nào. Con Sam cũng nằm xuống cỏ, vẫy đuôi như cũng yên lòng với những gì vừa nghe được.

Tối đó, Tú đi lên phòng ngủ với tâm trạng như đang ở trên mây. Giờ hai người chính thức là người yêu của nhau làm Tú rất đổi hạnh phúc. Từ trước đến nay Tú đâu hề nghĩ chỉ vài lời nói thôi cũng đủ làm mình vui đến vậy.

Vừa bước vào phòng mình, Tú cảm thấy có gì đó khác lạ. Thường thì căn phòng sẽ rất tối, làm Tú phải bật đèn lên, nhưng hôm nay Tú thấy có ánh sáng màu vàng dịu nhẹ. Nhìn qua nguồn của ánh sáng đó thì thấy một cây đèn nhỏ hình mặt trời được đặt ngay ngắn trên tủ đầu giường. Tú tiến lại gần xem, có một tấm thiệp được đặt dưới chân đèn. Trên thiệp ghi “Gửi Tú” và một trái tim nhỏ bên cạnh. Nhìn nét chữ, Tú đã biết là của Nhi. Tú mở ra đọc.

”Em hy vọng ánh sáng này có thể giúp cho Tú khắc phục nỗi sợ bóng tối của mình. Giáng sinh vui vẻ.

Ps. Em biết hết rồi :)”

Có chút xấu hổ, nhưng Nhi đáng yêu đến mức Tú không thể không mỉm cười. Hôm đó đi ngủ, Tú tắt đèn phòng vì đã có ánh đèn từ “mặt trời” sáng lên trong màn đêm. Lần đầu tiên đi ngủ mà yên tâm đến lạ.

-

Sau lễ giáng sinh, bố mẹ Nhi trở về nhà.

Có vẻ như chuyện công ty diễn ra suôn sẻ, vì tâm trạng của hai người khá thoải mái. Giờ cơm ngày hôm đó, bố mẹ còn kể cho Nhi nghe về Hà Nội, về những người bà con ngoài đó của mình.

Nói ra thì có chút xấu hổ, nhưng Nhi chưa từng được về Hà Nội để thăm, để gặp mặt gia đình ở đó. Nhi được sinh ra tại Hà Nội, nhưng từ nhỏ bố mẹ đã đưa vào Sài Gòn sinh sống đến giờ. Những đợt bố mẹ bay về Hà Nội, Nhi đã nhiều lần nài nỉ xin đi cùng nhưng bố mẹ dứt khoát không cho. Nhi luôn nghe lời và chịu ở nhà, ít khi vặn vẹo lý do. Thế nên Nhi chỉ có thể biết Hà Nội qua phim ảnh và sách báo.

Cũng có nhiều lúc Nhi nghĩ, hay là mình tự xách ba lô lên và cứ đi thôi?

Nhưng rồi nghĩ đến việc đi một mình, đến một thành phố tuy là nơi mình sinh ra nhưng lại không hề quen thuộc, cái cảm giác thật buồn và tủi thân. Nhi lại gạt bỏ ý định đó.

Mặc dù Nhi có sinh ra ở Hà Nội, có nói giọng Bắc, có ăn nhiều đồ ăn Hà Nội đi chăng nữa, thì nơi đó với Nhi vẫn là một nơi xa lạ.

“Khách hàng của bố mẹ ngoài Hà Nội có một cậu con trai,” Mẹ Nhi lên tiếng cắt dòng suy nghĩ của Nhi. “Ngày mai cậu con trai đó lần đầu tiên vào đây chơi, con giúp đưa cậu ấy đi tham quan nhé.”

“Sao phải là con?”

“Bố mẹ hứa rồi. Họ là khách hàng thân thiết. Gia đình họ khá giả, cậu con trai vừa đẹp trai vừa học giỏi. Bố mẹ chăm rồi đấy.” Mẹ Nhi hào hứng nói.

“Nhưng...nhưng ngày mai con phải đi học.” Nhi cố gắng tìm lý do để thoát khỏi hoàn cảnh này.

“Con yên tâm, mẹ đã gọi nhà trường. Nghỉ một ngày đâu có sao.”

Nghỉ một ngày đâu có sao. Câu này nếu mà để Nhi nói, chắc chắn bố mẹ sẽ có phản ứng khác.

“Ngày mai khoảng 8 giờ bố mẹ sẽ đưa con ra sân bay đón cậu ấy, rồi hai đứa dẫn nhau đi chơi đi. Không bàn cãi gì nữa nhé.”

Biết không thể nào cãi lại, Nhi đành bất đắc dĩ nhận lời.

Ngày mai phải nói như thế nào với Tú đây?

-Hết chap.16-

17. Chương 17: Người Ấy Là Ai?

Sáng hôm sau Nhi dậy thật sớm. Cầm cái điện thoại trên tay gần nửa tiếng đồng hồ mà không biết phải báo tin với Tú như thế nào. Không biết là nên giấu hay là nên nói sự thật. Nhưng ngồi một hồi rồi nghĩ cũng thông. Tú có quyền được biết vì sao hôm nay Nhi không đi học.

Chào buổi sáng, Nhi nhắn, hôm nay em phải cùng bố mẹ ra sân bay đón một bạn. Bố mẹ nhờ em đưa bạn ấy đi tham quan thành phố :(Tú đi học ngoan nhé.

Nhi để điện thoại xuống giường và sửa soạn vệ sinh cá nhân. Quay ra thì thấy Tú đã trả lời.

TúRảnh không? Ra Bùi Viện đi.

Khoảng nửa tiếng sau Phương chạy đến. Tú đã gọi sẵn 2 chai nữa.

“Sao, có chuyện gì à?” Phương hỏi.

“Cảm thấy uống một mình buồn nên gọi mày tới.”

“Con Nhi nó chưa về với mày sao?”

“Mày đừng có gọi Nhi là con này con nọ được không?” Tú nốc một ngụm. “Nghe phản cảm lắm.”

Phương cầm chai bia lên uống. “Lúc nào cũng bênh nó. Tới khi nó làm mày buồn thì mày than với tao.”

“Không phải tại Nhi.”

“Rồi mày tính sao? Tính ngồi đây hết đêm à? Tao không có rảnh hết đêm đâu. Mày nhớ thì gọi đi.”

“Sợ phiền người ta.” Tú nhìn vào điện thoại. Đã gần 7 giờ.

“Phiền gì. Nó là người yêu mày mà. Gọi điện cũng phiền sao?”

“Tao không muốn Nhi nghĩ tao ghen bậy bạ. Nhưng nói thật là sáng giờ khó chịu trong người lắm.”

Phương lắc đầu. Thấy Tú uống gần hết chai bia, Phương liền ngăn lại.

“Gọi gì ăn đi, mày uống vậy say sao?”

Lời nói của Phương làm Tú nhớ lại hôm dạ tiệc. Tú không thể để mình say như hôm đó nữa. Đồng ý, Tú cầm thực đơn lên và gọi vài món ra ăn.

Hơn 7 giờ, ở đây cũng đã tấp nập hơn. Đa số khách hàng là các bạn trẻ và những người nước ngoài. Hèn gì người ta gọi đây là phố Tây Bùi Viện. Phương uống hết chai bia cũng phải đứng lên đi về. Còn Tú, Tú không biết mình sẽ ngồi đây đến bao giờ.

“Có lẽ tao đã sai. Mày yêu con...à, mày yêu Nhi thật rồi.”

Tú cảm thấy ngạc nhiên khi Phương nói điều đó.

“Lúc mới đầu tao còn tưởng mày giỡn thôi, nhưng nhìn bộ dạng mày bây giờ, tao hiểu rồi. Thì ra đó giờ tao hoàn toàn không biết gì về mày.” Phương lắc đầu. “Thôi tao chúc mày may mắn vậy.” Phương mở bóp đưa Tú một số tiền, nhưng Tú không lấy.

“Tao trả được rồi. Cảm ơn mày ra ngồi với tao.” Tú nói.

“Vậy tao không khách sáo.” Nói rồi Phương đi về.

Tú nhìn vào chai bia còn một nửa và vài cái chân gà chưa ăn hết, quyết định ngồi thêm một lúc nữa rồi mới về. Nghe những bàn xung quanh kể về chuyện của họ làm Tú nhớ đến những buổi sáng sớm ngồi uống cà phê nghe mọi người kể chuyện đời. Những lúc như thế này thì đúng là nghe chuyện người ta vui hơn nghĩ về chuyện mình rất nhiều.

Phương đi không lâu thì Tú nhận được một cuộc điện thoại. Cuộc điện thoại ấy từ Phương.

“Ê, tao đang chạy xe về thì thấy ai đó giống Nhi đang ngồi ở trước một quán ngay Bùi Viện nè. Phải Nhi đi với một thằng nào không?”

“Mày chắc là Nhi không?” Tú hỏi.

“Cái quán ở cuối đường. Mày đến xem đi. Tao đang đi ngoài đường nói chuyện không tiện. Cúp máy nha.”

Nóng lòng muốn biết người Nhi đi chung là ai, Tú vội tính tiền và mang ba lô lên đi. Vừa đi mà trong lòng vừa hồi hộp. Không biết có nên lại chào hỏi hay chỉ nên đứng nhìn từ xa?

Tú đi một hồi cũng đến gần cuối đường. Bây giờ quán nào cũng đã đông khách. Phương nói vị trí nhưng không nói rõ quán nào. Tú đứng sau một chiếc xe bán cá viên chiên dạo để tiện quan sát. Nhìn hồi lâu cũng tìm thấy được.

Tú thấy Nhi ngồi cùng với người đó ở một góc. Quán nhỏ mà khách đông nên ai cũng ngồi rất sát. Nhi trông rất không thoải mái khi người đó cứ cụng bia và buộc Nhi phải uống. Nhi chỉ nhấp môi cho có chứ cũng không hưởng ứng lắm. Nhìn chai bia của Nhi vẫn còn đầy làm Tú yên lòng một chút. Nhưng bây giờ trong đầu đang đấu tranh tư tưởng rất lớn. Có nên đi vào và kéo Nhi về không? Như vậy có vô duyên không? Hay là nên bỏ mặc và đi về?

“Mua dùm cô một hai cây đi con.” Cô bán cá viên chiên chào hàng.

“Dạ con không đói.” Tú nói với cô, mắt vẫn dán vào Nhi.

Có một đoàn khách đi vô, quán thiếu chỗ nên mọi người phải ngồi sát lại với nhau hơn nữa. Khói thuốc bay khắp nơi làm Nhi ho lên ho xuống. Người đó lại đưa bia lên cụng với Nhi, nhưng lần này không biết vô ý hay cố tình mà làm đổ bia lên áo Nhi. Nhân cơ hội này, người này lấy tay đưa lên ngực Nhi mà phẩy. Nhi gạt tay ra nhưng hấn càng tiến tới. Tú không chịu nổi nữa, lập tức chạy lại với Nhi.

Nhi còn đang bối rối phẩy áo, chưa thấy Tú chạy đến, thì Tú đã nắm tay kéo Nhi đứng dậy.

“Về với Tú.” Tú nói với Nhi.

Lúc này Nhi nhìn qua thấy Tú, mừng muốn rơi nước mắt. Tú kéo tay Nhi dẫn đi ra khỏi quán.

“Ê, cậu là ai vậy?” Người kia lên tiếng. Tú vẫn không ngừng nắm tay Nhi dắt đi. Người kia chạy theo và chặn đường Tú lại.

“Ê, tôi hỏi cậu là ai. Chúng tôi đang chơi vui mà.” Người đó với giữ lấy tay kia của Nhi. Tú gạt ra.

“Không cần biết tôi là ai. Chỉ cần biết cô ấy là của tôi.” Tú nói với người đó, dứt khoát và lạnh lùng.

“Cái gì mà của cậu?”

“Nếu không nghe rõ thì tôi nói một lần nữa. Cô ấy là của tôi. Nhi là bạn gái của tôi.” Tú nói với người con trai đó. Nhi đứng bất động, còn người con trai đó thì há hốc miệng vì bất ngờ với những gì vừa nghe được. Một số người gần đó đã bắt đầu ngoảnh đầu nhìn và chú ý đến cả ba.

“Cái gì? Hai người là con gái mà?” Người đó thốt lên.

“Thì sao? Cả hai là con gái thì sao? Cùng giới tính thì không có quyền yêu thương à?” Tú hỏi.

“Xã hội này loạn hết rồi.”

Tú không muốn nói nhiều với người con trai đó nữa nên kéo tay Nhi đến đầu đường bắt taxi và đi về, để người đó đứng nhìn với vẻ mặt lộ rõ sự phẫn nộ.

Lên xe ngồi một hồi lâu, tay Tú vẫn nắm chặt tay Nhi. Ai cũng im lặng không nói gì, cuối cùng Nhi cũng lên tiếng.

“Tú...có giận em không?”

“Không có.”

“Sao Tú im vậy?”

“Vì không biết em có giận Tú không.”

Lúc này Nhi dựa vào Tú ôm cứng ngất.

“Nguyên ngày hôm nay nhớ muốn chết.”

“Câu bạn đó là người như thế nào?” Tú tò mò hỏi.

“Nhìn mặt cũng được, mà dễ xôm. Lúc nào cũng tìm cơ hội.”

Nghe đến đây người Tú nóng ran.

“Em đừng đi với người đó nữa.” Tú nói.

Nhi gật đầu. “Em không đi nữa đâu. Một ngày đã sợ lắm rồi.”

“Có ích kỷ không, nếu như Tú nói chỉ muốn em là của Tú?”

Câu hỏi này của Tú làm Nhi cười.

“Sao em cười?”

“Em thích Tú như thế này. Hồi này Tú bảnh lắm. Có chút lạnh lùng nhưng vẫn quan tâm đến em. Con gái thích vậy lắm.” Nhi giải thích, vẫn ôm chặt lấy Tú.

Nghe câu đó Tú thấy sướng rơn trong lòng. Muốn đưa mặt Nhi lên hôn nhưng vì đang ngồi trong taxi nên không tiện lắm. Thế là đành ôm Nhi trong suốt đoạn đường về.

Về đến nhà, Tú nắm tay Nhi đi ngang qua chào ngoại rồi đi thẳng lên phòng. Ngoại định nói gì đó với Tú mà Tú không nghe được.

Mở cửa phòng ra, định hôn Nhi thật lâu cho vơi đi nỗi nhớ của nguyên ngày hôm nay, thì bất ngờ khi thấy mẹ đang đứng trước mặt, cạnh mẹ là một người con gái.

Tú biết người con gái này.

“Tú!” Người con gái la lên và chạy lại ôm Tú trước mặt mẹ và Nhi. Tay Tú thì vẫn còn nắm lấy tay Nhi.

Tú lật đật đẩy người con gái đó ra để tránh hiểu lầm.

“Gần 2 năm không gặp, trông Tú cũng không khác mấy nhỉ.” Người con gái đó khoanh tay, đứng ngắm Tú từ trên xuống dưới.

Hơi run, Tú nói lắp bắp. “Chào...Hằng. Sao.. sao Hằng lại ở đây vậy?”

“Bây giờ em ở đây mà.” Hằng nói. Tú nhìn qua mẹ tìm lời giải thích.

“À, tuần trước con bé có gửi email cho mẹ hỏi xem có thể ở nhờ nhà mình khoảng 2 tuần trong thời gian ở Việt Nam không. Mẹ nghĩ con bé cũng là bạn của con nên mẹ đồng ý.”

“Rồi vậy sao hai người ở trong phòng con?” Tú hỏi.

“Nhà mình không có phòng trống. Con với Hằng ở chung một phòng đi. Mẹ đem mền gối lên sẵn rồi.”

Lúc này Nhi rút tay ra khỏi tay Tú.

“Mẹ à, sao mẹ không hỏi ý con chứ!”

“Tú này, bạn từ bên đó về ở nhờ tí có sao đâu.” Mẹ la, rồi quay qua nói với Hằng. “Kệ nó đi con, có gì bác lo cho.”

“Dạ cảm ơn bác.” Hằng vui vẻ nói.

“Không có gì.” Mẹ Tú cười và nhìn qua Nhi. “Nhi, con ở lại ăn cơm luôn nha.” Nhi cúi đầu chào và mẹ Tú bước ra khỏi phòng.

Bây giờ trong phòng chỉ có 3 người. Tú thì quá bối rối, không biết phải xử lý như thế nào. Nhi thì đang có rất nhiều câu hỏi trong đầu, chẳng hạn như cô gái này là ai? Có quan hệ như thế nào với Tú?

Như đọc được suy nghĩ của Nhi, người con gái đó lên tiếng.

“Chào, mình là Hằng. Bạn gái cũ của Tú. Mình làm quen nhé?”

-Hết chap.17-

18. Chương 18: Vị Khách Không Mời

“Bạn gái cũ?” Nhi hỏi, giọng không khỏi ngỡ ngàng.

Hai mắt Nhi tròn xoe nhìn người con gái đứng trước mặt mình. Mái tóc màu nâu vàng dài đến lưng, mặc áo hai dây với cổ áo khoét sâu, không ngại cho thấy vòng 1 đầy đặn. Trời Sài Gòn vào mùa này có gió lạnh, nhưng có lẽ điều này không là gì với người sống ở nước ngoài.

Hai tay Tú ôm mặt. Tú chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình rơi vào tình thế này. Hằng với Tú đã chia tay gần 2 năm rồi. Trong gần 2 năm đó không có ai liên lạc với ai. Tú không ngờ giờ đây Hằng lại liên lạc với mẹ.

“Đây chắc là bạn gái mới của Tú nhỉ?” Hằng hỏi Tú.

Hiểu rõ bản thân mình phải làm gì, nên sau khi nghe câu hỏi của Hằng, Tú không chút do dự nắm tay Nhi và trả lời.

“Phải.”

“Nhìn Tú vẫn vậy, nhưng sở thích có vẻ thay đổi.” Hằng cười. “Và chắc cũng như hồi quen với em, bác cũng vẫn chưa biết chứ gì?”

“Xin em đừng nói gì.” Tú nói. Nhìn qua Nhi, Nhi vẫn đứng bất động nhìn Hằng, Tú bèn nắm tay Nhi ra khỏi phòng và kéo vào phòng tắm, để Hằng vẫn đứng đó.

Vào trong phòng tắm, Tú đóng cửa lại và bấm chốt.

“Nghe Tú nói nè, Tú không hề biết gì về việc này hết.” Tú lo lắng giải thích. “Mẹ không nói gì với Tú.”

“Em tin Tú mà.” Nhi nói, tuy nét mặt vẫn còn có chút hoang mang. “Nhưng nói cho em nghe, mối quan hệ hồi đó của 2 người như thế nào?”

Tú cắn môi vài giây, suy nghĩ tìm từ thích hợp để nói với Nhi. “Hồi đó lúc còn đấu tranh với con người thật của mình, thì gặp Hằng. Em ấy ân cần và quan tâm làm Tú thấy cảm động. Quyết định quen em ấy cũng vì vậy. Tầm khoảng 4 tháng là chia tay vì nhận ra tình cảm dành cho em ấy không phải là tình yêu.” Trông Nhi có vẻ buồn, Tú cảm thấy áy náy.

“Xin lỗi em, đáng lẽ phải kể cho em biết về Hằng để em không phải ngỡ ngàng như bây giờ.” Tú âu yếm vuốt nhẹ mặt Nhi.

“Vậy giờ Tú tính sao?”

“Để ra xem tình hình như thế nào.”

Nhi gật đầu. Có chút an tâm vì Nhi hiểu chuyện, Tú mở cửa phòng tắm bước ra. Vừa mở cửa thì thấy Hằng đang đứng khoanh tay tựa vào tường, đợi hai người từ bao giờ. Nhìn Nhi, miệng Hằng nở một nụ cười.

“Nãy giờ vẫn chưa biết tên.” Hằng đưa tay ra hướng về phía Nhi.

Quyết định cư xử chừng mực, Nhi vui vẻ bắt tay Hằng.

“Chào. Mình là Nhi. Chào mừng Hằng về chơi.”

Đúng lúc đó, mẹ Tú bước lên. Định vào phòng tìm 3 người nhưng đã thấy tất cả đều đứng ngoài hành lang.

“À, mấy đứa đây hả. CƠM canh xong rồi, xuống ăn nè.” Mẹ Tú thông báo. Hằng “Dạ” một tiếng rõ to, giục tay khỏi tay Nhi và chạy lại khoác nhẹ vai mẹ Tú, cùng nhau đi xuống nhà.

Có lẽ Hằng muốn lấy lòng mẹ Tú.

-

Bữa tối khá là khó xử cho Tú. Tú ngồi giữa trong khi Nhi ngồi bên phải và Hằng bên trái. Mẹ ngồi đầu bàn, trò chuyện với Hằng, còn bà thì ngồi đối diện. Nhi khá im lặng, không nói tiếng nào, còn Tú chỉ khi được hỏi chuyện mới lên tiếng. Có vài cuộc gọi vào điện thoại cho Nhi nhưng lần nào reo đến tiếng thứ 3 là Nhi cũng bấm tắt, rồi lại cúi xuống ăn cơm. Lâu lâu Tú đưa mắt nhìn lên bà, nhận ra bà cũng nhìn Tú với ánh mắt lạ kỳ.

Đang dùng bữa thì anh Tuấn đi làm về. Thấy Hằng ngồi tại bàn ăn, anh cũng không khỏi bất ngờ.

“Ừa, em về hồi nào vậy?” Anh Tuấn hỏi Hằng. Anh để cặp xuống ghế sofa và đi lấy chén đĩa lại bàn ngồi.

“Em mới về chơi.”

“Em ở chơi lâu không? Về đây ở đâu?”

“Em ở khoảng 2 tuần, ở nhờ nhà anh, ở nhờ phòng với Tú nè.” Hằng tươi cười trả lời.

Anh Tuấn nhìn Tú, ánh mắt như hỏi chuyện này là thế nào? Anh Tuấn không biết về mối quan hệ của Tú và Hằng, nhưng anh hiểu rõ về mối quan hệ của Tú và Nhi. Tú nhìn anh Tuấn, nháy mắt ra hiệu cầu cứu.

Thấy nét mặt của Tú, anh Tuấn đoán được ngay Tú cần giúp đỡ.

“À, ờ, hay là...” Anh Tuấn lên tiếng, “Hay là em ở phòng anh đi, anh xuống ngủ ghế dưới này cũng được.”

“Không sao đâu anh Tuấn. Em ngủ phòng Tú được rồi. Chật tí mà vui và ấm cúng.”

“Phải đó.” Đến mẹ Tú lên tiếng. “Tụi nó bạn bè lâu rồi không gặp, ở chung cho vui. Con gái với nhau hết mà sao đâu.”

Tú thở dài nhìn anh Tuấn. Lúc này anh cũng hết cách, đành nhún vai. Bên phải Tú, Nhi vẫn cặm cụi ăn chén cơm mà này giờ ăn hoài vẫn không hết.

Một lát sau khi dùng bữa xong, Hằng rất năng nổ trong việc dọn dẹp chén đĩa. Mới đầu Nhi cũng đứng lên phụ nhưng Hằng đã giành mọi cơ hội. “Để đó Hằng làm cho.” Hằng nói rồi lấy cái đĩa Nhi đang cầm trên tay và đẩy Nhi ra khỏi nhà bếp. Mẹ Tú mở tủ lạnh lấy cam cắt cho cả nhà ăn, thấy vậy Hằng liền lại bóp vai làm mẹ Tú khen hết lời.

“Ngoan quá. Vừa xinh lại vừa biết lấy lòng người lớn thế này.”

Sau lưng họ, Nhi đứng uống nước nghe có chút chạnh lòng.

Trong thời gian này thì anh Tuấn đã kéo Tú ra ngoài nói chuyện riêng.

“Ê nhóc, đừng nói với anh hai Hằng từng là bạn gái em nha.”

Tú gật đầu.

“Kì này căng rồi.” Anh Tuấn khoanh tay. “Ở chung một phòng đó. Nhi thì sao?”

“Em đang lo đây. Em không còn một chút tình cảm với Hằng nữa, nhưng em sợ Nhi nghĩ không thông.”

“Không ai chịu được cảnh thấy người yêu của mình ở chung phòng với người yêu cũ cả.”

“Bây giờ em nên làm gì?” Tú hỏi.

“Vì em không nói gì với mẹ nên mẹ không biết. Không muốn mẹ thắc mắc thì đành chịu vậy.”

Tú nhìn qua phía nhà Nhi, thấy chiếc xe trắng đã đậu trước sân.

“Em phải cư xử đúng mực đó. Chuyện nào phải ra chuyện đó. Phải có trách nhiệm, nghe chưa?” Anh Tuấn dặn dò.

Tú gật đầu, nét mặt ỉu xiu. Anh Tuấn xoa đầu Tú rồi vỗ vai khích lệ. “Thôi, đừng cảm đối mặt đi.”

-

Vừa thấy Tú bước vào Hằng đã chạy lại cạnh bên và đút cho Tú một miếng cam. Bất ngờ, Tú lùi lại theo phản ứng. Thấy thế, Hằng cười thích thú.

“Hồi đó em hay làm vậy mà sao hôm nay lại tỏ ra bất ngờ thế.” Hằng cầm miếng cam đó đưa vào miệng mình.

“Hmm, dâu có chua đâu, cam rất ngọt. Để lấy miếng khác cho Tú nhé.” Nói rồi Hằng chạy đi. Tú đưa mắt tìm Nhi, thấy Nhi đang đứng ở một góc, chăm chú nhìn Hằng. Tú liền tiến đến cạnh Nhi, cười trong bối rối.

“Hồi này bất ngờ quá, em đừng hiểu lầm nha.”

Nhi uống một ngụm nước rồi mỉm cười nhẹ. Lúc này Tú cảm thấy mình thật tệ vì không thể đứng ra làm gì được. Điện thoại Nhi lại reo lên, và một lần nữa Nhi lại không bắt máy. Tú biết ai đã muốn tìm Nhi này giờ.

Hằng cầm cả một đĩa cam đến và rủ Tú đi lên phòng. Mẹ nghe thấy cũng bảo cả 3 đi lên phòng chơi. Nghe thế Hằng liền bắt tay Tú kéo đi, còn Nhi thì nắm tay còn lại theo sau. Tình cảnh này làm Tú không kịp trở tay.

Vào đến phòng, Hằng ung dung cầm đĩa cam lên giường ngồi. Sau khi Nhi vào, Tú khoá cửa phòng lại để tiện nói chuyện. Nhi đi vào góc phía bên hướng ban công ngồi, còn Tú thì đứng dựa vào cái bàn học của mình.

“Mục đích của em là gì?” Tú hỏi Hằng.

“Em chỉ về chơi thôi, có gì đâu.” Hằng cắn một miếng cam. Đưa đĩa cam cho Tú nhưng Tú lắc đầu.

“Còn nhiều chỗ sao em không ở. Em biết chúng ta không thể ở chung phòng mà.”

“Như bác nói, con gái với nhau có gì ngại. Hồi đó cũng như thế, vậy tại sao bây giờ lại không?” Hằng điềm nhiên nói.

“Bây giờ đã khác. Em biết Tú như thế nào mà, sao ở chung một phòng với em được.”

“Sợ thì để một cái gối chính giữa đi.”

Tú bất lực bậm môi, còn Hằng thì vẫn vui vẻ nói tiếp. Lần này Hằng nói với Nhi.

“Nhi biết không, hồi đó Tú không có hiền vậy đâu. Lúc nào Tú cũng chủ động hết. Mới gặp mặt lần đầu đã chủ động nắm tay, rồi chủ động hôn—”

“Hằng!” Tú la lên. “Chuyện quá khứ rồi, xin em làm ơn đừng nhắc đến nữa.”

“Gì chứ, kể lại cho Nhi nghe để biết rõ hơn về Tú cũng tốt mà.”

“Hằng tiếp tục đi.” Nhi nói. Tú ngạc nhiên nhìn Nhi, điều này làm Hằng cảm thấy thích thú. “Được rồi, cái này là Nhi muốn nghe đó nha.”

“Nhi à, hay là mình ra ngoài vườn đi.” Tú đề nghị, không muốn Nhi nghe thêm bất cứ lời nào từ Hằng nữa.

“Không, em muốn nghe.” Nhi nói dứt khoát.

“Bạn ấy muốn nghe thì để bạn ấy nghe đi.” Hằng cười nhếch miệng với Tú như đã thắng trận này. Tú không chịu được nên bỏ ra ngoài, xuống nhà mở tủ lạnh lấy nước uống cho bình tĩnh lại.

Thấy Tú đi xuống, bà đóng quyển sách đang đọc lại và lại gần bắt chuyện.

“Con bé đó có vẻ sẽ làm xáo trộn cuộc sống của con đó. Làm gì thì làm, đừng để Nhi của ngoại khổ là được.” Bà dặn dò rồi quay trở lại đọc sách. Tú uống hết chai nước, suy ngẫm lời nói của bà hồi lâu rồi trở về phòng.

Đứng trước cửa, mà không nghe bên trong có tiếng động gì, Tú vội mở cửa và thấy chỉ còn Nhi trong phòng. Nhi vẫn ngồi đó, hai chân ôm sát người, nhìn ra ngoài ban công. Tú nhẹ nhàng tiến tới, ngồi xuống cạnh Nhi.

“Em sao rồi?”

“Em không sao, chỉ là chuyện xưa thôi mà.” Nhi nói, nhưng mắt không dám nhìn Tú. Tú biết ít nhiều thì Nhi cũng có chút không vui. Không ai nghe chuyện người yêu cũ của người yêu kể lại mà thấy vui trong lòng cả.

Lúc đó Hằng từ bên ngoài đi vào. Thì ra Hằng vào phòng tắm thay đồ. Vẫn cái áo hai dây, chỉ là quần có ngắn hơn.

“Hằng tính mặc vậy ngủ hả?” Nhi hỏi.

Hằng nhún vai. “Ừ, ngủ mặc vậy cho mát. Hỏi Tú đi, hỏi đó cũng thế.”

Điện thoại Nhi reng lên. Nhi nhìn lấy màn hình điện thoại, có điều lần này Nhi không trốn tránh nữa mà bắt máy.

Tú có thể nghe giọng mẹ Nhi la từ đầu bên kia.

Đi đâu mà bố mẹ gọi cả chục cuộc không bắt máy, hả?

Nhưng Nhi không trả lời câu hỏi đó. Nhi chỉ nói gọn, “Hôm nay con không về!” và tắt luôn nguồn máy.

“Ồ, ở lại à? Bạn Nhi không có lòng tin với Tú đến vậy sao?” Hằng hỏi.

“Không phải là không có lòng tin với Tú, mà là không có lòng tin với bạn.” Nhi trả lời.

Thấy Nhi như vậy, Hằng chau mày. “Thế tính ngủ ở đâu?”

Nhi nhìn qua Tú tìm câu trả lời. Suy nghĩ một hồi Tú nói. “Em ngủ trên giường với Hằng đi, Tú ngủ dưới đất được rồi.”

Nhi tính nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói. Còn phần Hằng, Hằng cần nhả vài câu rồi lên giường trùm kín mền qua đầu, không ai nghe rõ Hằng nói gì. Nhi nằm sát vào một góc giường, bật cái đèn ngủ mặt trời lên. Tú nhìn đồng hồ, đã hơn 10 giờ. Hôm nay quả là một ngày mệt mỏi. Tú lại tắt đèn phòng, lấy mền gối mẹ để sẵn trên bàn xuống dưới đất, trải ra trước cửa ban công, sát bên phía giường của Nhi. Lúc này Nhi vẫn còn ngấm ánh đèn vàng nhẹ từ cây đèn mặt trời. Chỗ từ giường đến cửa ban công rất nhỏ, đủ khoảng cho một người nằm thoải mái. Tú nằm xuống, thở một hơi dài, trách thầm ông trời vì sao hôm nay lại đưa đẩy mình vô hoàn cảnh như vậy. Mục đích của Hằng về đây là gì? Có phải Hằng muốn nói lại mối quan hệ xưa? Nhưng lúc ấy thứ tình cảm Tú dành cho Hằng không phải là tình yêu. Thứ tình cảm đó không giống như thứ tình cảm Tú dành cho Nhi bây giờ. Cảm thấy nhức đầu, Tú lấy tay xoa tròn hai bên thái dương. Xoay người về phía Nhi thì thấy Nhi đã nhắm mắt ngủ từ lúc nào. Tay Nhi để ra phía mép giường. Tú với lên và nắm lấy bàn tay ấy, đan 5 ngón tay của mình vào tay Nhi. Chỉ có thế mà nó lập tức cho Tú cái cảm giác ấm áp và bình yên. Lúc đó Tú biết chỉ cần có Nhi bên cạnh là đủ.

-

Giữa đêm, đang ngủ thì Tú cảm thấy như có ai đó vừa ôm lấy mình. Chỗ ngủ đột nhiên cũng cảm thấy chật chội hơn. Mơ màng không biết ai, rồi chợt nhớ Hằng đang có mặt tại phòng ngủ của mình nên Tú giật mình dịch qua một bên, nhắm mắt nhìn xem ai đang ôm mình. Đèn từ cây đèn mặt trời đã được tắt, Tú còn mơ màng chưa thể nhận ra người đang nằm cạnh mình là ai, nhưng rồi có tiếng nói cất lên làm xua tan nỗi lo của Tú.

“Em đây mà.” Nhi thì thầm, ôm chặt lấy Tú. “Nằm đó em không ngủ được nên mò xuống đây.”

“Xém tí đứng tim, cứ tưởng là...”

“Tưởng là bạn ấy hả?” Nhi mỉm cười. “Phản ứng vậy là tốt, và có thưởng.” Nói rồi Nhi hôn lên môi Tú. “Nếu em thấy có phát huy, em sẽ thưởng nhiều hơn.”

Tim Tú bắt đập mạnh. Tú quay sang nhìn Nhi.

“Em biết gì không?” Tú hỏi.

“Gì?”

“Trong trường hợp này thì không phải ai cũng cư xử bình tĩnh như em đâu. Em là thần thánh từ nơi nào đến đây?”

“Em cảm nhận được Tú cũng không thoải mái gì...nên em không muốn làm Tú thêm khó xử...” Nhi thì thầm.

“Cảm ơn em, Nhi. Cảm ơn em đã hiểu. Bây giờ Tú thật cảm thấy hạnh phúc.” Tú lấy tay vén tóc Nhi lên rồi ngắm thật lâu. Tú luôn bị thu hút bởi nét đẹp của Nhi dưới ánh sáng mờ ảo từ ánh trăng. “Vất vả cho em quá.” Tú xoa nhẹ má.

“Ngủ đi.” Nhi nói nhỏ, rồi hôn Tú thêm một lần nữa. “Ngủ đi Tú của em.” Nhi kéo mền lên, vùi đầu vào lòng Tú.

Và như thế, cả hai ôm chặt nhau ngủ trong bóng tối. Tuy đèn ngủ đã tắt, nhưng Tú không cảm thấy sợ nữa, vì Tú đã có mặt trời của mình bên cạnh. Hít vào mùi hương quen thuộc của Nhi khiến lòng cảm thấy bình an. Tú tự hứa với lòng, cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, Tú sẽ nắm tay Nhi và vượt qua sóng gió. Nếu Nhi đã vì Tú mà chịu đựng, thì Tú cũng sẽ không để Nhi bị thiệt thòi.

Vì Tú đã cảm thấy yêu một người.

-Hết chap.18-

19. Chương 19: Chỉ Đơn Giản Là Yêu

Có vài tiếng động phát ra từ đâu đó làm Tú tỉnh giấc.

Mở mắt ra nhìn bên cạnh mình, Nhi vẫn nằm ngủ say. An tâm, Tú ôm Nhi nhắm mắt ngủ tiếp. Nhưng vừa nhắm mắt, lại nghe tiếng gì đó, âm thanh như là tiếng chụp hình phát ra từ điện thoại.

Dụi mắt, Tú nhìn bao quát thì liền phát hiện Hằng đang cầm điện thoại và chụp hình hai người. Tú nhanh chóng bật dậy, chạy lại chỗ Hằng định giật lấy điện thoại nhưng không thành.

“Em làm gì vậy?” Tú hỏi nhỏ, không muốn đánh thức Nhi.

“Thấy hai người tình thương mến thương quá nên chụp lại để dành.” Hằng vừa nói vừa xem lại chiến lợi phẩm mình chụp được trong điện thoại.

“Nói thật đi, em về đây có ý đồ gì?”

“Em nói em muốn hàn gắn với Tú, Tú có tin không?”

“Chúng ta đã chia tay lâu rồi. Tôi không còn tình cảm với em nữa.” Tú nói dứt khoát.

“Chưa thử sao biết?” Hằng để hai tay lên vai Tú, muốn tiến tới. Tú gạt tay Hằng bỏ xuống.

“Tôi rất nghiêm túc với Nhi. Xin em đừng hành động lung tung.”

Không bỏ cuộc, Hằng cười rồi nói, “Dù sao cũng còn hai tuần nữa, Tú đâu thể đoán trước được điều gì.” Nói xong, Hằng bỏ ra ngoài.

Tú quay lại chỗ ngủ xem tình hình của Nhi. Nhi vẫn còn đang ngủ say sưa. Hai tay ôm lấy cái mền như thay thế cho Tú, trông rất đáng yêu. Tú mở rèm cửa ban công cho sáng hơn, quay lại thì thấy nét mặt Nhi có chút thay đổi. Hai mày đang chau lại, còn mí mắt thì liên tục chớp nháy. Lo lắng, Tú vuốt nhẹ má Nhi, nhưng khi thấy tình hình không khá hơn Tú liền giục Nhi dậy. Vài giây sau Nhi giật mình mở to mắt, thở hổn hển.

“Lại mơ nữa hả?” Tú hỏi.

Nhi gạt đầu. “Lại thấy đứa nhỏ đó, khung cảnh đó. Thấy cả bố mẹ.”

“Chết rồi.” Nhắc đến bố mẹ mới nhớ. Nhi với lấy cái điện thoại để trên tủ đầu giường để bật nguồn lên, quên mất rằng hôm qua đã tắt nguồn. Bố mẹ chắc chắn sẽ giận lắm. Nhìn đồng hồ đã hơn 8 giờ rưỡi, Nhi vội đứng dậy xếp gọn lại mền gối với sự giúp đỡ của Tú và chạy về nhà.

Cô Hiền có vẻ đang ngóng Nhi vì vừa thấy Nhi trước nhà cô đã mở cửa chạy ra.

“Trời ơi, con đi đâu mà gọi hoài không được.” Cô Hiền trách.

“Bố mẹ con sao rồi ạ?” Nhi hỏi thăm tình hình. Cô Hiền chỉ biết lắc đầu. Lúc đó, Nhi biết mình đã gặp rắc rối to.

Đi vào nhà mà tim đập thình thịch. Vừa vào đến phòng khách đã thấy Võ ngồi sẵn ở đó thì xác định sẽ không yên với bố mẹ. Không biết từ nãy giờ Võ đã nói những gì. Nhi tiến lại gần, đứng sau lưng bộ ghế bố mẹ đang ngồi. Võ đã nhìn thấy Nhi, nhưng bố mẹ thì chưa.

“Lần sau cháu vào Sài Gòn nữa thì cứ báo với hai bác. Hai bác sẽ lo tiền vé và chi phí ăn ở cũng như đi lại cho cháu.” Nhi nghe mẹ nói.

“Cảm ơn tấm lòng của hai bác, nhưng chắc cháu sẽ không vào nữa.” Võ nói, cố tình đưa mắt nhìn Nhi. “Hương dẫn viên của cháu đợt này tệ quá, bỏ cháu giữa chừng. Đã vậy người yêu của bạn ấy còn đến hù dọa này nọ.”

“Người yêu?” Bố mẹ Nhi hỏi cùng một lúc.

“Vâng, người hôm qua đến kéo bạn ấy về. Người mà ăn mặc như con trai đấy ạ.”

“À, chắc là cháu nói con bé thuê nhà kế bên. Nó là con gái đấy. Còn Nhi chưa có người yêu đâu. Bác thấy hai đứa cũng xứng đôi lắm, cháu mà muốn quen con gái bác là bác gật đầu ngay.” Mẹ Nhi cố gắng thuyết phục.

“Con gái của hai bác yêu con gái thật sao hai bác?” Võ phá lên cười.

“Không, làm gì có chuyện ấy. Cháu thấy nó vậy mà yêu con gái gì chứ.” Mẹ Nhi lúng túng trả lời Võ. Hai tay Nhi nắm chặt.

“Thôi cháu thấy hai bác nên bỏ thời gian cho bạn ấy đi chữa bệnh càng sớm càng tốt. Còn cháu bây giờ phải ra sân bay đây. Cũng may có thể mua vé về sớm vào buổi sáng.” Võ đứng lên, tiến lại phía Nhi. Lúc này bố mẹ Nhi mới nhìn theo và phát hiện Nhi đang đứng sau lưng.

“Bệnh không chữa được thì chúc bạn vui bên bạn gái của mình vậy.”

“Cậu...Cậu có giỏi thì —”

“Nhi! Im mồm cho mẹ!” Mẹ Nhi tức giận lớn tiếng. Võ nhếch mép cười rồi đi khỏi nhà, trước khi đi còn không quên tặng cho Nhi một câu, “Thật bệnh hoạn.”

Nhi tức đến nổi, muốn chạy lại và đàm phán với Võ cho ra lẽ, nhưng mẹ kéo tay Nhi lại.

“Con chưa thấy đủ mất mặt hay sao mà còn muốn lên tiếng?” Mẹ Nhi mắng. Bố Nhi thở một hơi dài rồi đứng lên đi thẳng vào phòng làm việc.

Mẹ thì đỏ mặt vì tức giận. “Tối qua đến giờ đi đâu?”

Nhi lùi lại vài bước, giữ khoảng cách với mẹ. “Con ở bên Tú.”

“Tú. Lại là Tú. Lần nào có chuyện cũng vì nó. Bố mẹ cảm thấy thật mất thể diện vì con.”

“Mẹ có biết bạn Võ đó hôm qua đã làm những gì không? Bạn ấy lợi dụng dụng chạm sờ mó con đấy! Tú chỉ tới giải nguy cho con thôi!”

“Con liệu hồn đấy. Từ giờ đến sáng mai đi học không được ra khỏi nhà, rõ chưa?” Mẹ quát. Bực tức, Nhi quay mặt chạy một mạch lên phòng.

Đóng sầm cửa lại và ngồi bệt xuống cạnh cánh cửa, nước mắt Nhi chảy dài. Bố mẹ luôn có định kiến với Tú và chẳng bao giờ chịu nghe những lời giải thích hay nhìn vào khía cạnh tốt. Còn Võ, những lời nói vừa rồi của Võ thật rất khó nghe. Nếu như mẹ không kéo lại thì chắc Nhi đã không kiềm chế được và cho một bạt tay. Nhi biết trong cái thế giới mình đang sống thì khó mà làm tất cả mọi người chấp nhận mỗi quan hệ của mình được. Nhưng người Nhi cần sự cảm thông nhất là bố mẹ, mà họ cũng không đồng cảm với Nhi, thì bây giờ Nhi biết tìm ai?

Có tiếng gõ cửa bên ngoài.

“Ai đấy?” Nhi hỏi.

“Là cô.” Cô Hiền đáp lại từ bên ngoài. Nhi vội lấy tay lau nước mắt và đứng lên mở cửa cho cô vào. Nhi bỏ lên giường ngồi. Cô Hiền cẩn thận đóng cửa bấm chốt rồi vào ngồi cạnh Nhi.

“Có chuyện gì muốn tâm sự với cô không?”

Nhi lắc đầu.

“Lúc này cô nghe hết rồi. Con với người bạn đặc biệt đó. Con với Tú, hai đứa như thế nào?”

Nghe được đến đây thì Nhi oà khóc. Cô Hiền thấy vậy liền ôm Nhi vào lòng vỗ về.

“Tội nghiệp chưa.” Cô vuốt lưng Nhi cho Nhi dịu bớt. “Ngoan. Kể cô nghe.”

Nhi lấy tay dụi mắt, vẫn còn nức nghẹn vì bao nhiêu buồn tủi trong lòng như muốn tuôn trào ra. “Nói rồi...con sợ...cô ghét...con.” Nhi khóc nức.

“Cô hứa là cô không ghét. Làm sao ghét con được chứ. Nhìn thấy con lớn lên từ nhỏ, cô coi con như là con của cô rồi.” Cô Hiền vuốt tóc Nhi an ủi.

Suy ngẫm lời nói của cô Hiền. Dù sao trong căn nhà này, chỉ còn có cô Hiền là người duy nhất sót lại có thể chấp nhận Nhi. Từ nhỏ đến lớn cô luôn thương Nhi hết mực. Có thể, Nhi nghĩ, có thể cô sẽ hiểu. Hít thở thật sâu để lấy lại bình tĩnh, Nhi bắt đầu.

“Hơn hai tháng trước...bạn ấy xuất hiện trong cuộc sống của con. Lần đầu tiên gặp mặt khá là đặc biệt. Bạn ấy không vui vẻ như mọi người khác, chính xác là hôm đó bạn ấy còn chẳng thèm nói chuyện với con. Nhưng vì thế nên làm con khá tò mò. Ngày thứ hai gặp mặt, bạn ấy cũng trốn tránh không muốn nói chuyện với con. Lúc ấy trong đầu con luôn suy nghĩ vì sao bạn ấy lại sợ con đến thế?” Nhi lau giọt lệ còn đọng lại trên mi. “Cô biết đấy, những gì càng bí ẩn, con người ta lại càng muốn tìm hiểu. Mỗi lần nhìn bạn ấy, con luôn cảm thấy bạn ấy có rất nhiều tâm sự. Thế rồi con quyết định đi tìm hiểu bạn ấy. Mới đầu con cũng không có dự định gì, chỉ có một suy nghĩ dù sao cũng là hàng xóm của nhau, nên kết thân để cho cuộc sống thêm vui hơn. Nhưng khi càng nói chuyện, càng ở gần thì con càng bị bạn ấy cuốn hút. Rồi cứ mỗi ngày như thế tim con lại đập nhanh hơn mỗi khi gặp bạn ấy, đập nhanh đến nỗi con không thể kiểm soát được. Những ngày đó đêm nào trước khi ngủ con cũng suy nghĩ thật lâu. Con suy nghĩ vì sao mà tim con lại đập nhanh như vậy? Và thế là hình ảnh bạn ấy lại hiện lên trong đầu con như cho con câu trả lời. Con phát hiện không biết từ lúc nào con đã để ý đến những thứ thuộc về bạn ấy. Nụ cười của bạn ấy, giọng nói của bạn ấy, cách bạn ấy vén tóc, cách bạn ấy nhìn con, tất cả đều làm tim con loạn nhịp. Những đêm đó con mong được đi ngủ sớm để buổi sáng đến thật nhanh, nhưng tâm trí con luôn nghĩ về bạn ấy và con bắt đầu tự mình mộng tưởng đến những việc như nắm tay bạn ấy, ôm lấy bạn ấy, hay là hôn bạn ấy sẽ có cảm giác như thế nào. Con như một con bé vừa bị thần tình yêu bắn một mũi tên và không thể nào lấy nó ra được. Nghe như bao câu chuyện tình yêu khác đúng không cô?”

Cô Hiền không nói gì, vẫn vuốt nhẹ lưng Nhi.

“Nhưng bạn ấy là con gái.” Nhi cười buồn.

“Và đó là bạn Tú của con.” Cô Hiền nói, và cô đã hiểu được câu chuyện.

“Bố mẹ không ai hiểu. Họ không hiểu tình cảm của con dành cho bạn ấy. Con không có bị bệnh. Tình cảm của con là những gì con cảm nhận được trong lòng. Cũng như các bạn nam nữ khác. Họ gặp nhau, họ có tình cảm với nhau, và họ đến với nhau. Con cũng vậy, con không khác họ. Nhưng sao bố mẹ không chịu hiểu. Bố mẹ luôn cho Tú là người xấu.”

“Con không trách bố mẹ được. Con có bao giờ kể cho họ nghe câu chuyện của con chưa?” Cô Hiền hỏi. Nhi lắc đầu. “Con không kể, làm sao mà bố mẹ hiểu được.”

“Cô Hiền thì sao? Cô có ghét con không?”

“Câu chuyện của con làm cô nhớ về thời học sinh của mình. Cô cũng đem lòng yêu một anh lớp lớn, và cũng như con, cô luôn mong được đến trường để gặp anh ấy, để được nghe giọng nói và được thấy anh ấy cười. Anh ấy cuối cùng cũng nói lời yêu cô, và cả hai đã từng có khoảng thời gian rất hạnh phúc. Nhưng mà...”

“Nhưng mà sao hả cô?” Nhi tò mò.

“Nhưng mà học xong hết cấp ba thì gia đình anh ấy đi sang nước ngoài định cư. Từ đó cô không còn liên lạc nữa.”

“Xin lỗi cô...”

“Cô không kể chuyện này ra để con cảm thấy buồn. Bây giờ cô cũng không còn nhớ nhung anh ấy nữa, nhưng cô vẫn giữ những kỷ niệm trong lòng vì đó từng là một mối tình đẹp.”

“Vậy cô hiểu cho con?” Nhi hồi hộp, hy vọng người duy nhất còn lại trong căn nhà này có thể đồng cảm với Nhi.

“Tuy cô theo đạo, nhưng khi nghe câu chuyện con kể với cô, cô thấy tình cảm của con dành cho bạn Tú đó cũng giống như tình cảm cô dành cho anh bạn lớp lớn ấy, và cũng giống như tình cảm của mọi người dành cho người mình yêu. Cô biết cảm giác xa người mình yêu đau thế nào. Cô đâu thể nào nhìn con đau mà không hiểu cho con.” Cô Hiền nói dịu dàng. “Mới đầu chắc có lẽ không quen, nhưng con hãy giới thiệu Tú với cô, để cô còn dần dò Tú phải đối xử tốt với Nhi của cô nữa chứ.”

Nhi nở nụ cười nhỏ vì cảm thấy nhẹ lòng. “Bạn ấy tốt với con lắm. Ngoài cô ra thì chỉ có bạn ấy và gia đình bạn ấy là tốt với con.”

“Con đừng nói vậy. Bố mẹ cũng thương con. Họ có nỗi khổ, họ bị dằn vặt, họ không thể nói. Cô biết trong lòng họ luôn có con.”

“Bố mẹ có nỗi khổ?”

“Thôi, không nói nữa. Ngoan, cô hiểu rồi. Bạn Tú của con thật là đặc biệt đó.” Cô Hiền hôn lên đầu Nhi và đứng dậy đi ra khỏi phòng, để Nhi ngồi đó với một đồng trống thắc mắc.

Bố mẹ có nỗi khổ gì?

Khóc nhiều quá khiến Nhi cảm thấy nhức đầu, Nhi mở hộc tủ tìm chai dầu xanh và xoa lên hai bên thái dương. Cho tay vào túi lấy điện thoại ra thì thấy ba tin nhắn từ Tú.

Tú<3: em=“” có=“” sao=“”>

Tú<3: mẹ=“” kéo=“” hằng=“” đi=“” chơi=“” rồi,=“” mình=“” gặp=“” nhau=“” được=“”>

Tú<3: đợi=“” em=“” ở=“” ban=“” công=“”>

Ba tin nhắn này được gửi cách đây gần 20 phút. Nhi định nhắn lại Tú, nhưng nhìn ra ban công qua tấm rèm trắng thì thấy được bóng Tú vẫn còn ở đó. Nhi vén màn, mở cửa bước ra.

“Đợi em này giờ.” Tú mừng rỡ nói, nhưng nhìn thấy mặt Nhi, Tú lại chau mày. “Em khóc à?”

“Có khóc một tí. Nhưng em khóc xong rồi.”

“Ba mẹ la hả?”

“Như mọi lần.” Nhi thở dài. “Em bị cấm đi ra ngoài rồi. Tối nay không qua được.”

Nhi không nói thẳng, nhưng Tú cũng biết Nhi muốn nghe Tú xử lý sao về việc của Hằng.

“Tối nay Tú sẽ tìm mọi cách để ra khỏi phòng, em đừng lo.”

Xấu hổ, Nhi quay mặt đi. “Gì chứ. Em đâu có lo gì đâu!”

Và Nhi nghe tiếng Tú cười từ đằng sau. Tiếng cười của Tú lập tức đỡ tâm hồn Nhi đứng dậy, và Nhi không thể nào làm gì khác ngoài việc hoà giọng cười của mình với giọng cười ấy.

Nguyên cả ngày Nhi nhốt mình trong phòng. Nhi không muốn phải đối mặt với bố mẹ. Khi cô Hiền lên gọi Nhi xuống ăn cơm, Nhi đã nhờ cô mang hộ thức ăn lên phòng. Cô hiểu nên gạt đầu chiều ý. Nhi vùi đầu vào làm bài tập, để mình không phải suy nghĩ đến những việc khác nữa. Lâu lâu Tú có nhắn tin hỏi thăm, và có vài tin nhắn về Hằng làm Nhi nhoe nhoẹt miệng cười.

Tú<3: hằng=“” vừa=“” rủ=“” xem=“” phim=“” nhưng=“” tú=“” bảo=“” tú=“” bạn=“”>

Tú<3: hăng=“” dẫn=“” sam=“” đi=“” bộ,=“” nhưng=“” nó=“” không=“” chịu=“” đi.=“” chắc=“” là=“” sam=“” cũng=“” nhớ=“” em=“”>

Tú<3: con=“” mèo=“” của=“” em=“” đang=“” liếc=“” hăng=“”>

Đọc tới đây Nhi mới nhớ đến Bin. Từ lúc về nhà đến giờ không nghe tiếng nó trước cửa đòi vào. Thì ra là qua bên Tú.

Nhi: Làm bài đi, ngày mai đi học đó.

Tú<3: biết=“”>

Tối đến, Nhi nằm lẩn qua lẩn lại, nhắm mắt ngủ rồi lại mở mắt ra, chỉ mới có 10 phút trôi qua chứ không phải là một tiếng như mình nghĩ. Bên ngoài, trời đã bắt đầu chuyển mưa. Nhi có ý định lại xem nhà bên kia như thế nào, nhưng lại không dám. Không ngủ được, Nhi lại nhìn lên trần nhà đếm sao.

“1...2...3...” Nhi đếm thầm trong đầu từ hàng này qua hàng khác, từ trên xuống dưới. “.....49...50...51...”

Mưa đổ xuống làm ồn cả không gian. Nhi bị phân tâm và mất dấu, không biết mình đã đếm qua những ngôi sao nào. Quyết định không đếm nữa, Nhi trùm chăn qua đầu, nhắm mắt lại lắng nghe tiếng mưa và hy vọng nó sẽ ru mình vào giấc ngủ.

Nhưng không biết sao, tiếng mưa như gọi tên Nhi.

“Nhi ơi!”

Không, thật ra đang có ai đó gọi tên Nhi.

Vung chăn ra, Nhi đi lại phía ban công để xem, mong được thấy một người. Vén màn nhìn qua ban công phía bên kia mà không thấy ai. Nhi nghĩ chẳng lẽ mình đã lầm?

“Nhi!”

Nhi nhìn xuống dưới khu vườn thì thấy Tú đang cầm dù đứng ở đó. Gió đang thổi rất mạnh, cây dù Tú đang che cũng không giúp được gì. Tú đưa tay chỉ vào trước nhà, ý muốn Nhi mở cửa. Nhi gật đầu rồi rón rén mở cửa đi xuống dưới nhà. Không may rằng, vừa chuẩn bị xuống cầu thang thì nghe tiếng TV còn mở. Nhi lên nhìn sau bức tường, bố vẫn còn ngồi xem TV. Rón rén chạy lại lên phòng, Nhi ra ngoài thông báo tin xấu với Tú.

“Bố em còn đang xem TV dưới nhà.” Nhi nói không quá to để tránh có người phát hiện. Tú cầm dù đứng suy nghĩ, rồi chạy lại vào trong nhà mình. Nhi tưởng Tú đã bỏ cuộc nên đành trở vô tìm điện thoại để nhắn tin với Tú. Cầm lên xem thì thấy có tin nhắn của Tú từ nửa tiếng trước nhưng vì để rung nên Nhi không biết.

Nhi lại nghe tiếng ngoài ban công như hai vật gì vừa chạm vào nhau.

Vội chạy ra ngoài, Nhi thấy Tú đang làm chắc chắn một cái thang để leo lên.

“Trời ơi Tú, ngã bây giờ.” Nhi nói trong hốt hoảng. Trời ở ngoài đang mưa gió khá to mà Tú lại đang tính leo lên bằng một cái thang.

“Em ở trên đó vịn lại dùm Tú đi. Cái thang bốn chân lặn không sao đâu.” Tú nói. Tú không còn che dù nữa. Mưa đổ xuống xối xả làm Tú ướt hết. Nhi cố sức giữ chặt cái thang qua những khe hở. Gió thổi tứ phương làm Nhi cũng bị ướt một chút.

“Ráng tí, sắp lên tới rồi.” Tú cẩn thận bước từng chân một lên. Khi lên được phía trên, Nhi đỡ Tú leo qua hàng rào và bước vào bên trong. Tú lên đến nơi rồi Nhi mới kịp định thần lại.

“Tú nghĩ gì vậy! Mưa gió thế này nguy hiểm chết đi!” Nhi đánh nhẹ vào vai Tú. “Em không thích thế đâu!”

Tú kéo tay và ôm Nhi vào lòng. “Xin lỗi, chỉ muốn gặp em thôi. Phòng mình đã bị chiếm, thôi đành qua ở tạm bên này vậy.”

“Cái thang, ở đâu Tú lấy ra cái thang vậy?” Nhi hỏi.

“Nó nằm trong nhà kho.” Nói tới đây Tú sực nhớ. “À, phải kéo nó lên rồi xếp lại đã, để vậy người ta phát hiện mất.”

Trong lúc Tú kéo cái thang lên, Nhi chạy vào nhà tắm lấy mấy cái khăn khô vào phòng. Nhi mang lại lau tóc cho Tú khi Tú vẫn còn đang hí hụi xếp cái thang. Lau xong phần Tú, Nhi cũng lấy cái khăn khô khác lau cho mình.

“Xong, sáng mai chỉ cần dậy sớm một tí, gọi anh hai mở cửa là được.”

“Gan quá.” Nhi lắc đầu, vẫn không thể tin được là Tú leo từ ngoài vào đây. Tú xoay người lại, hai tay bẹo má Nhi.

“Ah đau.”

“Chỉ muốn qua nhìn mặt em như thế này thôi nè.”

“Không vui!” Nhi bĩu môi.

Tú kéo Nhi vào lòng một lần nữa, mặc cho Nhi dỗi. Nhi đẩy Tú ra, nhưng Tú ôm Nhi rất chặt. Nước mưa từ đồ Tú thấm hết qua người Nhi.

“Cho Tú ôm em một tí thôi. Mới có hơn nửa ngày mà nhớ lắm rồi.”

Chỉ với một câu nói đó mà cả hai đứng suốt như thế không biết trong bao lâu. Mặc cho quần áo có ướt, mặc cho gió thổi có lạnh.

Hôm nay trời mưa mà lòng không hề buồn.

-Hết chap.19-

20. Chương 20: Happy New Year

Sáng hôm sau, Tú và Nhi dậy khá sớm để tiện việc cho Tú trở về nhà và chuẩn bị đi học. Nhưng khi vừa tỉnh, chỉ kịp trò chuyện trao đổi vài câu thì đã nghe tiếng gọi từ bên ngoài.

“Nhi, mở cửa.” Mẹ Nhi gọi, âm thanh tay nắm cửa vụn qua vụn lại liên tục phát ra.

Hốt hoảng, Tú lật đật bật ra khỏi giường và đi tìm chỗ nấp. Phòng ngủ không có chỗ, ban công lại càng không được vì tấm rèm của Nhi quá mỏng. Thời gian cấp bách, Tú tạm đứng sau cánh cửa, hy vọng Nhi có thể nấn chân mẹ lại.

Tiếng chốt cửa được mở ra và mẹ Nhi đứng trước phòng. Đằng sau cánh cửa, Tú căng thẳng nín thở.

“Có gì không ạ?” Nhi điềm tĩnh hỏi.

“Không, chỉ kiểm tra xem con có đi đâu không.” Mẹ Nhi nhìn quanh.

“Hôm qua con không đi đâu hết, nhưng bây giờ phải chuẩn bị đến trường.”

“Đi học xong là về nhà, rõ chưa? Bây giờ bố mẹ cũng phải đi sớm. Bố mẹ sẽ gọi cho cô Hiền.”

“Vâng.”

Mẹ Nhi đưa mắt nhìn một lần nữa và quay xuống nhà. Nhi liền đóng cửa lại và Tú cũng cho ra một hơi thở dài. Nhìn thấy cảnh Tú phải trốn sau cửa làm Nhi không thể nhịn cười.

“Cứ như hai đứa mình đi vụng trộm vậy. Buồn cười thật.”

“Bây giờ leo thang xuống nữa là giống luôn.” Tú cũng cười theo.

“Bố mẹ em sắp đi rồi, Tú đi ra bằng cửa chính đi.” Nhi bước lại cửa ban công và vén rèm lên để trông chừng. Khoảng vài phút sau, Nhi thấy chiếc xe trắng của bố mẹ chạy ra đường. An tâm, Nhi và Tú đi xuống nhà.

Như thường lệ, cô Hiền đã đi chợ sớm vào buổi sáng. Nhà chỉ còn con Bin đang ăn sáng ngay chân cầu thang. Tú chào tạm biệt Nhi và trở về nhà. Giờ này mẹ Tú thường đã thức giấc, nhưng Tú đã có lý do để giải thích cho mẹ.

Đúng như dự đoán, mẹ Tú đã dậy, đang ngồi xếp đồ và có vẻ bất ngờ khi thấy Tú từ bên ngoài bước vào.

“Ồ, con đi đâu thế?” Mẹ hỏi.

“Con dậy sớm tập thể dục cho khỏe.”

“Sao hôm nay siêng quá ta.”

Tú cười trừ. “Con đi tắm rửa rồi đi học đây.” Nói rồi Tú lại lấy bộ đồng phục mẹ đã xếp và chạy lên lầu. Không dám bước vào phòng vì biết có Hằng trong đó, nên Tú đi thẳng vào phòng tắm.

Tắm rửa sạch sẽ, Tú mặc đồng phục vào, chỉnh lại tóc tai và bước ra ngoài. Có lẽ Hằng đã nghe được tiếng nên khi mở cửa đã thấy Hằng đứng chờ sẵn. Cảnh tượng này có chút quen thuộc.

“Tú vừa ở đâu về đó?” Hằng hỏi.

“Ở đâu cũng được.” Không quan tâm, Tú đi ngang qua Hằng và vào phòng lấy tập vở và ba lô. Mở ba lô ra kiểm tra, điện thoại vẫn nằm trong đó.

“Tú không sợ em nói cho bác nghe à?”

“Nói ra em có lợi gì?” Tú hỏi, mặt lạnh.

“Hmmm,” Hằng suy nghĩ, “Tuy là không có lợi gì, nhưng ít ra cũng có cái để lấy ra uy hiếp.”

“Đừng có con nít quá.” Tú bỏ ra ngoài.

“Sao Tú tuyệt tình với em vậy.” Hằng chạy theo đến cầu thang. “Hồi đó lúc chia tay cũng vậy. Bây giờ cũng vậy. Chúng ta không thể làm bạn sao?”

“Bởi vì tôi không muốn đánh mất những gì đang có.” Không đợi Hằng nói thêm gì nữa và cũng không ngoảnh mặt lại nhìn, Tú đi thẳng ra khỏi nhà.

Giờ trưa, Tú dẫn Nhi đến chỗ ăn mà Tú và Phương vẫn hay ngồi. Tú nghĩ cũng đã đến lúc Phương nên nói lời xin lỗi. Lần này, không ăn cơm sườn nữa, Tú mua luôn cả ba hộp nui xào. Sẵn tiện Tú cũng mua thêm vài bịch khăn giấy. Từ sáng đến giờ Tú cứ nhảy mũi hắt hơi, có lẽ vì hôm qua đã dầm mưa.

Ngồi khoảng 10 phút sau thì Phương đi đến. Thấy Nhi, Phương có chút e dè, nhưng cũng chịu ngồi xuống cạnh Nhi. Tay Phương cầm một bịch bánh tráng chưa kịp ăn. Tú đưa Phương hộp nui cuối cùng, đưa mắt ra hiệu cho Phương nên làm việc của mình. Phương mở hộp nui ra, lấy cái nĩa nhựa trộn qua trộn lại, dường như đang tìm lời nói thích hợp. Vài phút trôi qua mà Phương vẫn chưa thể mở lời, làm Tú phải lên tiếng nói giúp.

“Chẳng phải có gì muốn nói với Nhi sao?” Tú hỏi.

Không lập tức nói ra hai từ xin lỗi, nhưng Phương cũng nói lí nhí. “Chuyện hôm đó...cho qua nha.” Phương nói, tay vẫn trộn nui qua lại.

“Tớ không để tâm lắm.” Nhi nhún vai. Chuyện qua đã lâu, Nhi cũng đã không còn nghĩ đến.

“Nhi à, bạn đừng có phản ứng như vậy chứ. Đáng lẽ bạn phải chửi tui để tui lấy cái đó làm cớ cho mình cảm thấy thoải mái hơn. Bạn cho qua dễ như vậy làm tui thấy mình rất tệ.”

“Vậy hả, vậy thì lần sau nhớ mua cho tớ một bịch bánh tráng nữa là được.”

“Nè, tui chưa ăn. Tặng bạn luôn.” Phương đưa Nhi bịch bánh tráng. “Huề rồi nha. Bạn nói huề đi, để Tú nó liếc tui kia.”

“Nói xin lỗi đi chứ.” Tú nói với Phương. Giọng sục sục vì nước mũi.

“Thôi bịch bánh trắng này coi như bạn ấy xin lỗi em rồi.” Nhi cười tươi.

“Tú đã thích bạn như vậy thì từ bây giờ tui cũng nể mặt Tú.” Phương đưa tay ra muốn bắt tay với Nhi.
“Bắt tay huề nhé. Từ nay sẽ không làm khó bạn nữa.”

Nhi bắt lấy tay Phương. “Tớ nhẹ lòng rồi, cảm ơn Phương nhiều lắm.”

Buổi trưa hôm đó, cả ba người mỗi người đều có một niềm vui riêng.

Đến chiều, Tú càng lúc càng nhảy mũi nhiều hơn. Khuôn mặt Tú và nhất là mũi đều đỏ lên hết vì dùng quá nhiều khăn giấy để lau. Lúc Tú đi học về, Hằng có ngổ ý muốn nấu cháo cho Tú ăn khi phát hiện Tú bị bệnh, nhưng Tú từ chối. Qua lại một hồi thì mẹ Tú như vị cứu tinh đã mang đồ ăn về. Tú mừng rỡ chạy lại ôm mẹ thấm thiết.

Nhi thừa lúc bố mẹ vẫn chưa có nhà, và khi trời còn sáng chạy qua bên Tú chơi. Sam trông thấy Nhi liền chạy ngay tới trông rất phấn khởi. Đối với người mà Sam thích, không gặp một ngày đã là quá dài. Đuôi nó vẫy cuống quýt khi thấy Nhi làm Hằng không khỏi ganh tỵ. Hằng đã từng thử chơi đùa với nó, nhưng chỉ khi Hằng có đồ ăn là nó mới chịu đi theo.

“Con chó này cũng biết nịnh nhỉ?” Hằng cúi xuống, tắc lưỡi gọi Sam lại. Sam chỉ nhìn chứ không rời khỏi Nhi.

“Vì nó chưa quen với Hằng đấy.” Nhi vuốt đầu Sam.

“Rồi nó cũng sẽ có mối nối cũ cho xem. Như Tú bây giờ, có bạn rồi thì không đoái hoài gì đến tôi nữa. Nhưng bạn hãy đợi xem, đã hai năm rồi và tôi cũng đã thay đổi. Có thể xem tôi là mới hơn bạn bây giờ.” Hằng cười.

“Có những thứ không phải muốn là được.” Nhi bình thản nói.

“Chà, cũng không ngờ bạn thuộc loại người tự tin đến thế à?”

“Em đừng nói nhảm nữa.” Tú lên tiếng, bước ra từ nhà bếp. Tú chuyển sự chú ý qua Nhi. “Nhi à, tối nay em ở lại ăn cơm được không?”

Nhi lắc đầu. “Em phải về trước khi trời tối. Lỡ bố mẹ về không thấy lại cảm tức nữa. đành ngoan ngoãn vài ngày.”

“Ừ, vậy cũng tốt. Tối này Tú sẽ ngủ với mẹ.” Tú cố tình nói lớn, đủ để Hằng nghe. “Vì cảm rồi lây cho người khác thì lại nguy, nên mẹ kêu vào ngủ với mẹ.” Tú khoe.

“Hiểu rồi. Nhưng phải mau hết bệnh. Sắp qua năm mới rồi bệnh thì lại khổ.” Nhi dặn dò.

“Hai người coi tôi như vô hình hả?” Hằng nói. “Nè Tú, em đâu có ngại, Tú cứ ở trong phòng đi.”

“Không được, đã nói với mẹ rồi. Vậy đi nha.” Nói rồi, Tú kéo Nhi và Sam ra ngoài chơi thấy bóng. Sam thấy Tú cầm trái bóng nhỏ của nó thì đã mừng rỡ chạy nhanh ra ngoài sân. Nhi quay lại nhìn Hằng, thấy gương mặt của Hằng lộ rõ nét buồn làm Nhi tự cảm thấy có chút áy náy. Thật ra, nếu Hằng không có ý định muốn trở lại với Tú, thì chắc là hai người đã có thể làm bạn.

Ra chơi với Tú và Sam một thời gian ngắn thì Nhi chạy về nhà. Còn Tú, đêm hôm đó và những đêm sau, nhờ lấy lý do bị cảm mà Tú được ngủ với mẹ vài hôm, không phải lo lắng về việc cùng phòng với Hằng nữa.

Chớp nhoáng thế mà đã đến cuối năm. Buổi tối ở trung tâm thành phố vào những ngày này náo nhiệt hơn hẳn. Dư âm của lễ Giáng Sinh vẫn còn, cộng thêm những sự kiện chuẩn bị cho năm mới khiến cho Sài Gòn vào những ngày này luôn rực rỡ về đêm. Cái được mọi người trông chờ nhất có lẽ là sự kiện đếm ngược chào năm mới với màn trình diễn bắn pháo hoa. Tú đã từng có suy nghĩ cùng Nhi có một buổi tối thật đáng nhớ tại đây.

Nhưng dự tính đó có chút thay đổi vì sự hiện diện của Hằng.

Khi mẹ biết chuyện Tú sẽ đi xem pháo hoa, mẹ đã bảo Tú phải dẫn Hằng theo.

“Bạn là khách, lâu rồi mới về chơi. Con dẫn bạn đi cùng đi.” Mẹ Tú đã nói như thế.

Hôm đó, Tú quyết định rủ thêm Phương.

“Ê, hôm nay mày có bạn không?” Tú hỏi qua điện thoại.

“Không, mày biết mà, không có bồ thì lẽ lẽ nào tao chỉ thích ở nhà cho khỏe.” Phương trả lời.

“Tối nay đi xem bắn pháo bông với bọn tao nhé.”

“Vô duyên tự nhiên hai đứa đi rủ tao theo làm người thứ ba chi vậy.”

“Vì có người thứ ba nên muốn rủ mày theo giúp tao cho đỡ ngại.”

“Ai vậy?” Phương tò mò.

“Bạn gái cũ.”

“Trời đất, Nhi nó biết không?”

“Biết.”

“Mày nghĩ sao mà đưa cả hai đi chơi chung vậy.” Phương trách.

“Lệnh của mẹ. Tao hết cách rồi. Tối nay ăn gì trước rồi đi nha. Hẹn khoảng 10 giờ.”

Phương thở dài. “Ừ, biết rồi.”

“Đội ơn mày.” Cảm thấy yên tâm được phần nào, Tú cúp máy.

Tối hôm đó, Nhi canh chừng bố mẹ đi tiệc với khách hàng là chạy sang bên Tú ngay. Hồi xưa mỗi lần có lễ mà bố mẹ không có nhà thì buồn lắm, nhưng năm nay thì khác, Nhi chỉ muốn cảm ơn bố mẹ vì đã không có nhà.

Dự tính trời khuya sẽ có gió lạnh, Nhi mặc quần dài và áo khoác ở ngoài. Tú cũng chọn chiếc áo dài tay cho mình. Chỉ có Hằng là vẫn trung thành với quần ngắn áo hai dây. Vì không tiện đi nhờ bác Nam nên Tú đã gọi taxi đến. Tú bước vào ngồi ở trên, để Nhi và Hằng ngồi phía sau. Cái cảm giác đi chơi cùng người mình đã từng hẹn hò và người mình đang quen bây giờ rất lạ. Không phải Tú không muốn làm bạn bè, nhưng vì Hằng không có ý định đó. Cư xử thân thiết quá với Hằng thì không công bằng với Nhi. Chính vì thế nên Tú cảm thấy cách tốt nhất là giữ khoảng cách.

Taxi dừng lại một khoảng trước nơi tổ chức sự kiện vì mọi người đã tụ họp lại rất đông. Xuống xe, Tú liền nắm tay Nhi đi đến tiệm bán nước uống mà Phương đã nhắn tin khi trên đường đến. Hằng lủi thủi đi sau, này giờ cũng không lên tiếng gì.

Len qua giữa biển người đông đúc, cả ba cũng đến được nơi gặp mặt. Lần này thấy Nhi, Phương lên tiếng chào. Nhi mỉm cười và chào lại Phương. Nhìn thấy vậy Tú cũng ấm lòng. Hiểu lầm giữa Phương và Nhi cũng đi vào hồi kết.

“Ai nữa đây?” Hằng hỏi khi thấy một gương mặt lạ. Hằng không biết Tú đã hẹn thêm một người. “Bạn gái cũ nữa hả?”

“Bậy bạ.” Phương choàng vai qua Tú. “Tui là bạn tốt của nó.”

“Sao hôm nay nhiều người vậy?” Hằng khoanh tay lại, bĩu môi. “Phải đi với Nhi là thấy thừa rồi, giờ thêm một người nữa.”

“Cảm thấy thừa thì có quyền đi về, nhé.” Phương kéo Tú và Nhi đi ra ngoài. Không cãi lại được, Hằng đành chạy theo.

Đi một hồi thì tìm được một gốc cây có chỗ trống đủ để bốn người ngồi. Phương đã mua nước sẵn, nhưng chỉ mua ba phần. Vì lịch sự nên Tú nhường phần của mình cho Hằng và uống chung với Nhi. Lúc đưa cho Hằng, Tú nghe Phương lí nhí cần nhân. Thật ra Tú thấy vậy cũng tốt, uống chung một ly với Nhi cảm thấy ấm cúng hơn, tuy là ly nước cũng chỉ toàn nước đá lạnh.

Trong suốt khoảng thời gian chờ đợi, Phương không ngừng trò chuyện với Tú và Nhi, trong khi đó Hằng trở nên im lặng hẳn. Lâu lâu Phương có quay qua hỏi Hằng vài câu, nhưng rồi Hằng cũng không trả lời. Cảm thấy tổn sức, Phương không thêm đoái hoài đến nữa.

Lúc sắp đến 12 giờ, mọi người bắt đầu đứng lên và mắt đều hướng về toà nhà cao để chuẩn bị xem pháo hoa đón giao thừa. Tiếng đếm ngược được mọi người cùng nhau đọc vang lên khắp nơi. Đây là thời khắc nói chia tay với năm cũ và chào đón một năm mới. Nhiều bạn đã sẵn sàng chấp tay lại cầu nguyện cho một năm nhiều sức khoẻ, may mắn và hạnh phúc hơn.

Khoác tay qua eo Nhi, Tú kéo Nhi vào gần mình. Tuy không thể chỉ có hai người như Tú từng mong muốn, nhưng cũng không sao. Miễn được cạnh nhau là đã thấy vui.

10

9

8

Người người bắt đầu đếm ngược. Tú nhìn qua Phương, thấy Phương cũng khá phấn khích. Tú đoán đã lâu Phương cũng không ra đường trong đêm giao thừa như thế này.

7

6

5

Tú nhìn qua Hằng, thấy Hằng vẫn đứng bất động giữa biển người lưu động, có gì đó khó hiểu trên nét mặt, như là Hằng đang suy nghĩ về việc gì đó.

4

3

2

Nhi ngã đầu vào vai Tú, hai tay ôm chặt, tận hưởng giây phút chót của năm này.

1

Đã qua năm mới.

Tiếng mọi người chúc nhau “Happy new year!” được vang lên khắp nơi. Pháo hoa đủ sắc màu bắt đầu toả sáng trên bầu trời thành phố. Tiếng nổ của pháo hoa hoà lẫn với tiếng la hét phấn khởi của bao nhiêu con người đang đứng đón chào năm mới.

Bất ngờ, Hằng tiến tới, giữ lấy mặt Tú và hôn Tú trước sự chứng kiến của Nhi, Phương, và mọi người xung quanh.

-Hết chap.20-

21. Chương 21: Hộp Ký Ước

Tú vội đẩy Hằng ra theo phản ứng, tiếng ồn từ mọi phía xung quanh pha lẫn với tiếng la của Phương. “Con này mày làm gì thế!” Phương hét lên, kéo tay Hằng. Hằng cũng không chịu bỏ cuộc, ghì chặt lấy Tú không buông, đến khi năm ngón tay của Nhi chạm vào mặt rất buốt thì Hằng mới bỏ Tú ra và lấy tay ôm mặt mình.

Pháo hoa vẫn được bắn lên khắp bầu trời.

“Vô liêm sỉ.” Nhi tức giận nói. Phương thấy thế cũng tiếp tục lớn tiếng với Hằng, kéo Hằng sang một bên. Còn Tú thì vội lấy tay áo lau miệng, và liền quay sang xin lỗi Nhi.

“Xin lỗi em, nhanh quá Tú phản ứng không kịp.” Tú giải bày.

“Em không trách Tú.” Nhi nắm chặt bàn tay, mắt vẫn còn dõi theo Hằng.

“Nè, em...em không sao chứ?” Tú nắm lấy bàn tay đó vuốt ve, tìm ánh mắt của Nhi.

“Em ổn.”

Tiếng Phương và Hằng cãi nhau vẫn có thể nghe, dè dặt tiếng nói của Tú và Nhi.

“Có biết nó là chậu đã có hoa không?” Phương nói lớn tiếng. “Muốn phá hoại hạnh phúc người khác hả?”

“Phương, thôi được rồi, tối nay đủ rồi.” Tú nói với Phương, rồi quay sang Hằng. “Em quá đáng rồi, em nghĩ đùa giỡn như vậy là vui hay sao?”

“Em chỉ muốn tìm lại cảm giác hồi xưa thôi mà!” Hằng âm ỉ, giọng nói run run.

“Sao em cứ nhắc đến chuyện xưa mãi thế? Đã 2 năm rồi!”

Lúc này, mọi người xung quanh đã bắt đầu bàn tán. Thấy mọi sự chú ý dồn về phía mình, Tú đề nghị ra về.

“Về thôi, hết vui rồi.” Tú nói, rồi hỏi Phương. “Phương, mày về một mình được chứ?”

Phương gật đầu. Trước khi ra về, Phương không quên tặng Hằng một câu cuối cùng, “Bạn không thấy tình cảm nó dành cho Nhi hay sao? Hay là bạn cố tình không thấy? Đừng có ngu muội nữa. Nó với bạn đã là quá khứ rồi.”

Tú dắt tay Nhi ra khỏi đám đông tìm taxi. Hằng đi theo một hồi, nhưng không biết suy nghĩ gì đó, và đứng lại không đi theo nữa. Đi một hồi không thấy Hằng, Tú phải quay lại tìm và kéo Hằng theo. Tuy là có giận Hằng, nhưng Tú cũng không thể để Hằng lại một mình giữa đêm khuya như thế này.

Cả ba đứng chờ một hồi mới có taxi trống để lên xe ra về. Như lúc đầu, Tú ngồi phía trên để Nhi và Hằng ngồi băng dưới. Lên xe chẳng ai nói tiếng nào, ngoại trừ khi Tú đọc địa chỉ cho bác tài xế và khi Tú trả tiền. Đến nhà xuống xe, Hằng đi thẳng một mạch vào trong, tay có vẻ đưa lên dụi mắt.

Tú và Nhi nán lại trước vườn.

“Hình như bạn ấy khóc. Lúc này em có quá đáng không? Khi đã không kèm chế được và tát bạn ấy?” Nhi hỏi Tú, mặt buồn hiu.

“Không. Có phải lỗi của em đâu. Người ấy nấy là Tú mới đúng. Không ngờ chuyện này lại rồi đến vậy. Chắc mai phải tìm cơ hội nói chuyện với em ấy rõ ràng hơn.”

“Trong vài giây lúc này, khi bạn ấy hôn Tú, quả thật là em rất giận. Em cũng không có giới chia sẻ đâu.” Nhi xấu hổ nói, ánh mắt cảm xuống đất, không dám nhìn thẳng vào mặt Tú.

Tú lấy tay nâng mặt Nhi lên. “Cảm giác của Tú khi thấy em đi với cậu bạn ấy cũng vậy.”

Cả hai lặng lẽ nhìn nhau, như cảm thông được điều ấy.

“Tiếc là lúc này...khoảnh khắc đẹp như vậy mà lại...” Nhi tiếc nuối.

Tú nhìn đồng hồ. Còn khoảng 3 phút nữa là 1 giờ.

“Lúc nào cũng được, điều đó không quan trọng. Chỉ cần ở cạnh nhau là được.”

Tú đặt môi mình lên môi Nhi, trao cho Nhi những tình cảm mà Tú đang cảm nhận trong lòng. Từng nụ hôn là từng lời hứa, từng hy vọng Tú muốn gửi gắm. Nó không như nụ hôn vội vàng của Hằng lúc này. Nụ hôn của Tú dành cho Nhi luôn kèm theo những cảm xúc từ tận đáy lòng.

“Chúc mừng năm mới, em.” Tú đưa ngón tay cái lướt nhẹ qua làn môi đã ướt của Nhi, rồi lại tiếp tục đưa đôi môi ấy về với mình. Nhi chủ động cho lưỡi mình vào và quấn lấy Tú. Giữa đêm trăng thanh gió mát, khung cảnh đón chào năm mới khá là lãng mạn. Sẽ không có gì tuyệt hơn nếu không có một tiếng la đến từ một người khác.

Mẹ Nhi mất trọn to, tay che miệng hoảng hốt. Tú và Nhi vội bật ra xa nhanh như một chiếc lò xo.

“Con vừa làm cái quái gì thế!” Mẹ Nhi quát, rồi hung hãn bước tới kéo lấy tay Nhi. “Đã nói bao nhiêu lần, hả? Tại sao con cứ thích cãi? Lần này còn làm cái trò bệnh hoạn này ngay trước nhà!”

“Mẹ, con không có làm gì sai cả!” Nhi hét lên, cố gắng giật tay ra khỏi tay mẹ. Thấy thế Tú chạy lại giúp Nhi.

“Cậu bỏ con tôi ra!” Mẹ Nhi vung tay đánh Tú. Tú lấy tay che cho mình. “Tôi quả thật rất lắm khi cho gia đình cậu thuê nhà của chúng tôi. Vì sao lại làm Nhi nó ra thế này cơ chứ!”

“Con thật lòng với bạn ấy. Xin bác cho chúng con cơ hội.” Tú với lấy tay Nhi mà nắm. Nhi cũng quay lại ôm lấy Tú.

“Mẹ đừng trách bạn ấy.” Nhi nài nỉ, nước mắt chảy dài. “Bạn ấy không có lỗi. Là con yêu bạn ấy!”

“Con biết gì về tình yêu mà nói!” Mẹ Nhi vẫn cố gắng kéo Nhi đi. “Hai đứa là con gái thì yêu đương cái gì!”

“Tình cảm của chúng con cũng như bao người mà mẹ. Là gái hay trai quan trọng sao?” Nhi nói với mẹ, rồi nhìn Tú, hai mắt đã đầm đìa. “Tú ơi, em xin lỗi, em thật sự không muốn Tú phải nghe những lời này của mẹ đâu.”

Lúc này mắt Tú cũng đã ướn, nhưng Tú cố gắng kiềm chế. “Em vô nhà với mẹ đi, cho mẹ em dịu lại đã.” Nhi lắc đầu không chịu, vẫn ôm chặt lấy Tú mặc cho mẹ Nhi gắng sức kéo lại làm Nhi đỏ hết cả tay.

“Ngoan. Vào với mẹ đi.” Tú vuốt mặt Nhi, rồi khẽ môi nói nhỏ vào tai Nhi. “Ngày mai trời lại sáng nhé...Yêu em.”

Dường như hai từ cuối của Tú nó có sức mạnh làm êm dịu lòng người, vì sau lúc đó, Nhi đã bỏ tay ra như lời Tú và mẹ Nhi cũng nhân cơ hội đó lôi Nhi vào trong. Tú đứng đó nhìn theo cho đến khi cửa nhà Nhi đóng sầm lại và cho đến khi lau sạch nước mắt của mình rồi mới dám bước về nhà.

Bước vào trong, đèn phòng khách vẫn còn sáng. Hằng vẫn chưa đi ngủ. Tú nhẹ nhàng tiến lại ngồi trên ghế cạnh Hằng. Đây là dịp tốt để nói chuyện rõ ràng.

“Vì sao lúc nãy em lại làm như vậy?” Tú hỏi.

Hằng ôm cái gối, mặt cúi xuống, không thèm trả lời.

“Chuyện của mình đã là quá khứ. Em có thể để nó vào một góc không? Tú luôn muốn em sẽ tìm được một người khác hiểu em hơn Tú, tốt hơn Tú.”

“Nhưng em không thể quên.” Hằng cuối cùng cũng nói. “Hai năm trước, trong giai đoạn khó khăn nhất của đời em, khi ba bỏ mẹ con em đi, và mẹ cũng từ đó bị trầm cảm nặng, chỉ có Tú là ở bên cạnh động viên em. Em không thể nào quên được.”

“Lúc đó Tú cũng trong giai đoạn chán chường cuộc sống, luôn đặt ra câu hỏi vòng quanh vấn đề giới tính cho chính mình. Tú nghĩ lúc đó hai chúng ta quen nhau chỉ vì hai đứa là hai tâm hồn yếu ớt muốn bám lấy nhau mà sống. Khi nhận ra được điều này, Tú đã nói lời chia tay với em. Tú không nghĩ rằng cho đến bây giờ em vẫn chưa nhận ra được điều đó.”

Hằng khóc thút thít. “Vậy phải làm sao...để quên được?”

“Nếu không quên được cũng không sao, em cứ coi như nó là một kỉ niệm đẹp, cất nó vào một cái hộp, khi nào cần hãy mở ra xem. Chắc chắn với em rằng, khi em tìm được người em thật sự yêu thương, em sẽ chẳng muốn mở cái hộp đó ra xem nữa đâu.”

“Em hiểu rồi.”

“Em hiểu vậy thì tốt.” Tú lấy hộp khăn giấy ở bàn đưa cho Hằng.

“Hồi nãy bạn Phương đó có hỏi em, rằng em có thấy tình cảm của Tú dành cho Nhi không, hay là em cố tình không thấy. Câu trả lời là, tuy em có thấy nhưng trong đầu vẫn cứ ảo tưởng nuôi hy vọng rằng những

điều em thấy không phải là sự thật. Té một cú đau rồi mới có thể tỉnh.” Hằng cười trừ. “Tú yên tâm, ngày mai em sẽ đi.”

“Vẫn chưa đến 2 tuần, em cứ ở đi.”

“Em dự định mua vé đi du lịch vòng quanh Việt Nam rồi quay về. Đi du lịch cho khuây khoả. Bây giờ em sẽ mua vé đi ngày mai luôn, để kịp thời gian.”

Tú gật đầu, lòng nhẹ đi được một chút. Ít ra trong một ngày hỗn loạn như thế này, một chuyện đã có thể khép lại. Tú nhìn đồng hồ, đã gần 1 giờ rưỡi. Không biết bây giờ ở bên kia, Nhi đang thế nào.

Hằng mệt mỏi đi lên phòng Tú ngủ, còn Tú tuy đã hết bệnh nhưng vẫn vào phòng của mẹ nằm. Đêm nay Tú thật sự muốn ngủ với mẹ. Nhẹ nhàng mở cửa rồi đóng lại, Tú mò lên giường nằm cạnh mẹ. Có rất nhiều điều Tú muốn nói với mẹ, nhưng Tú không biết khi mở lời thì phản ứng của mẹ sẽ như thế nào? Con người ta luôn sợ nói những bí mật của mình cho người khác biết, vì sợ sẽ nhận được phản ứng không như mình mong muốn. Liệu khi mẹ biết, mẹ có phản ứng như bà ngoại, anh hai, và chị Tâm hay không? Hay là mẹ sẽ phản ứng như Phương lúc đầu? Nếu như mẹ phản ứng giống mẹ Nhi, thì biết phải làm sao?

Tú nằm lau những giọt nước mắt chảy từ lúc nào không hay. Nghĩ đến Nhi càng làm Tú thấy đau lòng. Vì sao thật khó để tất cả mọi người trong xã hội này hiểu tình yêu chỉ đơn giản là tình yêu? Lúc trước Tú đã đấu tranh với chính bản thân mình nhiều lắm rồi, qua được giai đoạn đó, bây giờ lại là đấu tranh với xã hội. Đến lúc nào thì mới có thể có được sự cảm thông của mọi người? Tú nhẹ choàng tay qua ôm mẹ, mặt dúi vào lưng, người co lại như đứa trẻ. Những lúc này đây thật muốn được mẹ che chở như lúc nhỏ, được nghe mẹ nói “Con yên tâm, có mẹ ở đây rồi.” Nhưng vấn đề ở đây là không thể mở lời để nói cho mẹ biết khổ tâm của mình, thì làm sao mẹ có thể giúp?

“Mẹ ơi,” Tú thì thầm, “Nếu mẹ biết được con người thật của con, thì lúc đó mẹ sẽ hiểu cho con chứ?”

Hơi thở mẹ Tú vẫn đều đặn. Mẹ không trả lời. Mẹ vẫn đang ngủ.

Tú mệt mỏi nhắm mắt thiếp đi khi trong đầu vẫn nghĩ về Nhi.

Ánh nắng nóng chiếu rọi qua khung cửa sổ trên căn gác mái làm Nhi tỉnh giấc. Trời đã sáng.

Đêm qua, sau khi mẹ kéo vào nhà, mẹ đã tức giận đến nỗi tát Nhi vì mẹ cho là Nhi đã không nghe lời. Lúc đó, Nhi đã rất tức giận, bỏ lên căn gác mái và ngồi khóc cả đêm. Mãi đến gần sáng mới ngủ quên lúc nào không hay. Bây giờ dậy rồi cũng chỉ muốn ngồi đây cả ngày, chẳng muốn gặp ai.

Tối qua trong lúc ngồi khóc, đã có một suy nghĩ không hay hiện lên trong đầu Nhi. Nhi đã từng nghi ngờ rằng mình không phải con ruột của bố mẹ. Có lúc bố mẹ cũng thật lòng quan tâm lắm, nhưng đó chỉ là một vài lần. Nhi chưa bao giờ nhìn thấy giấy khai sinh của mình, vì khi đăng ký trường học hay mọi thứ đều là do bố mẹ lo liệu. Có khi nào tên bố mẹ trên giấy khai sinh của Nhi lại khác hay không? Mãi nghĩ đến giấy khai sinh, nên Nhi quyết định đi tìm cho rõ ràng với câu hỏi trong đầu, mình có phải là con ruột của bố mẹ không?

Nhi đứng lên nhìn qua cửa sổ, chiếc xe màu trắng đã rời đi. Nhi cũng đưa mắt nhìn qua phía nhà Tú, nhưng không thấy động tĩnh gì.

Chân chậm đi xuống khỏi căn gác mái, Nhi đi xuống dưới nhà và rẽ vào phòng của bố mẹ. Cửa phòng họ không bao giờ khoá.

Nhi bắt đầu lục từng ngăn, từng chiếc tủ. Đa số những gì Nhi thấy là đồ linh tinh như báo chí, thư từ, đĩa nhạc, không thấy giấy tờ quan trọng đâu cả. Nhi mở hai ngăn tủ đầu giường cũng không thấy. Lục tung căn phòng cũng không thấy, khiến Nhi nản lòng định bỏ cuộc, nhưng linh tính mách bảo Nhi phải kiểm tra dưới gầm giường.

Vén chăn lên, Nhi thấy dưới giường còn một hộc tủ nữa. Nhi ngồi xuống, tay run run mở ra. Nhi thấy có một số quần áo trẻ con, cạnh đó là một số giấy tờ, hồ sơ được để trong bìa nhựa trong màu trắng. Đến giây phút này thì Nhi lại do dự, không biết có nên tìm câu trả lời cho câu hỏi của mình, vì một khi đã biết rồi thì quan hệ của Nhi và bố mẹ khó mà có thể trở lại như xưa.

Nhưng sự tò mò hồi thúc Nhi tiếp tục.

Nhi cầm cái bìa lên, tay run run mở nó ra. Mắt nhìn vào từng tờ giấy tìm 3 chữ “Giấy Khai Sinh” và trong đầu không thôi hy vọng sẽ thấy được tên mình trên đó.

Dù bố mẹ có thế nào, Nhi vẫn mong muốn mình là con gái ruột của bố mẹ.

Lật đến gần nửa xấp giấy tờ thì cuối cùng cũng thấy được 3 chữ đó hiện ra trước mắt. Nhi nhắm mắt lại, lấy tinh thần cho những gì mình sắp phải đối mặt, miệng không ngừng lập đi lập lại lời cầu xin, làm ơn.

Mở mắt ra và nhìn vào tờ giấy khai sinh, Nhi thở ra một hơi dài.

Nhi là con ruột.

Nhi là con ruột của bố mẹ.

Vậy là câu hỏi này đã được trả lời. Nhưng rồi những câu hỏi khác lại ập đến. Nếu là con ruột, sao bố mẹ lại đối xử với Nhi như vậy? Nước mắt Nhi lại rơi, từng giọt từng giọt rơi xuống tờ giấy khai sinh. Nhi vội lấy tay lau đi, sợ nước thấm vào giấy, nhưng cũng ngay lúc đó Nhi phát hiện một điều.

Dưới tờ giấy khai sinh đó, lại có thêm một tờ giấy khai sinh khác.

-Hết chap.21-

22. Chương 22: Đây Là Sự Thật?

Mọi việc đang xảy ra không như Nhi mong tưởng.

Cầm tờ giấy khai sinh thứ hai lên mà không tin vào mắt mình. Trên tờ giấy đó có tên của bố, có tên của mẹ, và tên của một bé trai.

Bé trai tên Quân, sinh sau Nhi hai năm. Nơi sinh là Hà Nội. Nếu nhìn theo giấy tờ, thì người này chính là...em trai của Nhi.

Mình có em trai sao? Nhi tự hỏi. Tại sao Nhi không hề có một chút ấn tượng gì về đứa em này? Bây giờ đứa em này đang ở đâu? Vì sao lại không sống cùng với mọi người?

Phải chăng nó là đứa bé mà Nhi thường thấy trong những giấc mơ của mình?

Nhi lấy điện thoại từ trong túi ra và chụp hình tờ giấy khai sinh lại. Nhi biết bây giờ chỉ có một người có thể giải đáp thắc mắc cho Nhi, người đó chính là cô Hiền. Sắp xếp giấy tờ gọn gàng và cất lại vào trong tủ, Nhi bước ra khỏi phòng bố mẹ như chưa có việc gì xảy ra.

Lúc đó cô Hiền đã đi chợ về. Trông thấy Nhi bước ra từ phòng bố mẹ, cô khá bất ngờ.

“Con sao vậy? Sắc mặt kém quá.” Cô vừa nói vừa nhặt rau.

“Cô...cô có biết một đứa bé nào tên là Quân không?”

Câu hỏi của Nhi làm cô Hiền đứng im bất động.

“Quân, nhỏ hơn con hai tuổi, cô có ấn tượng không?”

“Sao tự nhiên con lại hỏi vậy?” Cô Hiền tiếp tục công việc, lảng tránh ánh mắt của Nhi.

“Con tìm được một tờ giấy khai sinh trong phòng bố mẹ. Trên giấy tờ ghi đứa bé đó chính là em của con.” Nhi tiến lại, mở điện thoại đưa hình chụp cho cô Hiền xem. “Cô có biết gì về nó không?”

“Cô không biết. Con chưa ăn gì hết, cô làm đồ ăn sáng con ăn nha.” Cô Hiền mở nước lên rửa tay và vội vã mở tủ lạnh tìm đồ ăn để nấu. “Con muốn ăn trứng hay là...à quên cô có mua bún bò Huế. Đứng rồi, hâm nóng bún bò Huế cho con nha.” Nhi có thể thấy cô Hiền đang rất bối rối. Nhi nắm tay cô khiến cô dừng lại mọi việc, nhưng cô vẫn không đưa mắt nhìn Nhi.

“Có chuyện gì hả cô?” Nhi hỏi, trong lòng đang nóng như lửa đốt. Phản ứng của cô Hiền cho Nhi biết chuyện của đứa bé này không đơn giản như Nhi đã nghĩ.

“Cô cho con biết đi. Có phải cô biết chuyện gì không?”

Đóng tử lạnh lại, cô Hiền nhìn Nhi một hồi lâu rồi thở một hơi dài. Cô nắm tay Nhi, kéo lại ghế ngồi, như muốn Nhi chuẩn bị tinh thần cho những gì cô sắp nói ra.

Y như những gì Nhi đoán được, cô Hiền xác nhận danh tính của đứa bé ấy.

“Quân là em trai của con.”

Cho dù đã biết được khi nhìn vào tờ giấy khai sinh đó rồi, nhưng nghe chính miệng người khác nói ra thì vẫn không tránh khỏi bị sốc.

“Quân là em trai của con.” Nhi lặp lại câu nói của cô Hiền. “Con có em trai. Vậy bây giờ em đang ở đâu hả cô?” Nhi hớn hờ hỏi cô Hiền nhưng không để ý lúc này sắc mặt cô cũng rất kém. Cô lắc đầu, không muốn trả lời Nhi.

“Bố mẹ cho em để người khác nuôi hả cô? Hay là em vẫn đang ở Hà Nội với họ hàng? Em có biết đến con không cô?”

Cô Hiền đột nhiên bật khóc sau những câu hỏi của Nhi.

“Em con...” Cô run rẩy nói, “Nó chết rồi.”

Nhi không biết phải đón nhận tin này như thế nào.

Chỉ gần nửa tiếng trước mới biết được mình có đứa em cơ mà?

“Con không hiểu. Cô giải thích cho con nghe, sao lại như vậy.. Vì sao em lại mất rồi?”

Cô Hiền lắc đầu rồi đứng dậy bỏ đi vào phòng, không nói thêm một từ nào khác.

Nhi ngồi ngó người ra cả buổi. Tú gọi điện đến thì chỉ bảo rằng mình ổn và cúp máy. Cô Hiền cũng ở trong phòng không ra ngoài. Con Bin thấy Nhi ngồi sững ra như thế thì cũng lại nằm cạnh Nhi, đôi lúc lấy tay khều khều như muốn Nhi chú ý đến nó. Nhi cũng chiều và gỡ đầu nó, nhưng thật ra trong đầu Nhi chỉ có hàng ngàn câu hỏi tại sao?

Bụng đói cồn cào phát ra tiếng khiến Nhi nhìn lên đồng hồ. Ngồi như thế mà mới đây đã hơn 4 giờ chiều. Cả ngày chưa ăn gì, đói bụng nhưng không muốn ăn. Nhi cầm điện thoại nhắn tin cho Tú.

Nhi: Tú đang làm gì đó?

Khoảng gần 1 phút sau mới có tin nhắn trả lời của Tú.

Tú “Chỉ cần cùng nhau ăn hết cây kẹo này, tình yêu của các bạn sẽ mãi mãi bay xa...”

-Hết chap.22-

23. Chương 23: Ngày Định Mệnh

Đang ngủ mà có cảm giác như có ai lay thân người.

Từ từ mở mắt ra, Nhi thấy người đang lay mình dậy là Tú. Nhìn nét mặt của Tú, hình như có điều gì hối hả.

“Nhi, mẹ em qua tìm.” Tú thông báo, giọng có hơi run.

Nhi nhìn quanh, định thần lại xem mình đang ở đâu. Nhi nhớ rằng tối qua uống hơi nhiều và Tú đã dìu mình về. Đầu bây giờ còn hơi đau, nhưng tiếng qua lại lớn ở phía cửa làm Nhi chú ý. Cố gắng đứng dậy, Nhi thấy còn hơi chao đảo nên Tú lại giúp Nhi đi ra đến cửa.

Mẹ và bà Tú cũng đang đứng ở cửa, trao đổi với mẹ Nhi. Đi lại gần hơn thì Nhi mới nghe rõ mẹ đang nói những gì.

“Cảm ơn gia đình chị đã quan tâm tới con tôi, nhưng sau này không cần vậy nữa. Chị hãy quan tâm và quản lý con mình là được rồi.”

Nhi mím chặt môi để không lỡ lời với mẹ trước mặt mọi người.

Thấy Nhi ra, mẹ đưa ánh mắt nhìn. Nhi biết trước mặt mẹ Tú và bà, mẹ sẽ không lên tiếng mắng. Dù sao mẹ cũng muốn giữ sĩ diện. Về nhà thì mọi chuyện sẽ khác.

“Cảm ơn chị, Tú nhà tôi ngoan lắm. Gia đình tin tưởng cháu.”

Nhi chực chờ chỉ muốn đi về ngay, thà nghe mẹ mắng chứ không muốn mẹ Tú phải khó xử.

“Mình về thôi mẹ.” Nhi lên tiếng. Tú níu tay Nhi, muốn nói gì đó nhưng Nhi vỗ vào tay Tú, ám chỉ Tú hãy yên tâm.

“Chào bác, chào bà cháu về.” Nhi thưa rồi kéo tay mẹ trở về nhà.

Vừa vào đến nhà, cửa chưa kịp đóng, thì mẹ đã lên tiếng mắng.

“Con với cái, chẳng bao giờ nghe lời! Có nhà không ngủ, lại thích ngủ ở nhà người khác.”

Nhi không cãi lại, vì biết lần này mình sai. Đáng lẽ ra hôm qua không nên uống nhiều như thế.

“Vì sao lúc nào cũng làm mẹ khổ tâm với con vậy hả? Vì sao có một đứa con, nuôi nó lớn thế này rồi đến tuổi này nó lại thích chống đối bố mẹ mình?”

“Mẹ đâu phải chỉ có một đứa.” Nhi lầm bầm.

“Con vừa mới nói cái gì?”

Cô Hiền thấy thế liền can. “Nhi, con vào rửa mặt đi. Cô có nấu cháo gà nè. Lẹ ra ăn cho nóng.”

Nghe lời cô Hiền, Nhi bỏ vào phòng tắm, dù sao Nhi cũng chưa muốn phải đối mặt với mẹ để hỏi rõ việc này. Nhưng chưa đi được vài bước thì mẹ Nhi đã nói. “Con đứng lại đó.”

Nhi dừng bước.

“Hồi nãy con nói cái gì, nói lại cho mẹ.”

“Con không có nói gì hết.” Nhi trả lời.

“Con nói đâu phải chỉ có một đứa là như thế nào?” Mẹ lặp lại câu nói của Nhi.

Nhi thở dài, cảm thấy chán nản với những câu hỏi mà mẹ rõ ràng biết câu trả lời.

“Mẹ biết con đang nói đến ai mà. Mẹ có ấn tượng với cái tên Quân không? Là Quân đó.”

Sắc mặt mẹ Nhi lập tức thay đổi, từ giận dữ đến hốt hoảng rồi từ từ thành trắng bệch. Hai chân chao đảo không thể đứng vững, trông thấy thế cô Hiền liền chạy ngay đến đỡ và dìu mẹ Nhi sang ghế ngồi. Cô lại tú lấy chai dầu xanh ra để xoa đầu cho mẹ Nhi.

Đột nhiên Nhi cảm thấy mình đã thấy hình ảnh này ở đâu rồi.

Trong đầu lúc này có đoạn ký ức chợt ủa về. Mẹ mặc áo đen, cô Hiền ngồi cạnh thoa dầu cho mẹ. Nhi nhắm mắt lắc đầu, cố nhớ thêm nhưng không thành.

Có phải đó là những hình ảnh vào hôm đám tang của em Quân?

Đầu lại cảm thấy nhói đau, Nhi đi vào phòng tắm rửa mặt.

Ở trong đó một thời gian, khi ra ngoài Nhi đã không thấy mẹ đâu nữa. Hỏi cô Hiền thì cô bảo mẹ bận đi công chuyện rồi. Cô múc cho Nhi một tô cháo gà nóng hổi. Nhi cảm ơn cô. Sau cả ngày hôm qua không muốn ăn gì, chỉ có một ly mì trong bụng thì hôm nay tô cháo này với Nhi trông rất hấp dẫn.

Nhi vừa ăn vừa suy nghĩ, không biết chuyện của Quân thế nào mà mẹ lại có phản ứng như thế.

“Cô Hiền,” Nhi gọi, “Con có thể nào biết về Quân không?”

Cô Hiền đang cho Bìn ăn, đứng dậy nhìn Nhi.

“Cô vào làm lúc Quân đã mất, cũng không rõ thằng bé thế nào.” Cô đi rửa tay, rồi quay lại ngồi cùng bàn với Nhi. “Mai mốt con đừng nhắc đến Quân trước mặt mẹ nữa. Con thấy rồi đấy, mẹ con vẫn không quên được.”

“Nhưng con nghĩ con cũng có quyền biết được tại sao em con mất?”

“Tốt nhất là con không nên thắc mắc. Có những chuyện biết rồi ta lại mong mình có thể quên sạch.” Cô Hiền nói, nét mặt rất khó hiểu. “Thôi, con ăn nhanh kéo nguội rồi đi học. Cô đi ủi đồ đây.”

Nhi gật đầu, ngồi ăn hết tô cháo, nhưng trong lòng vẫn không ngừng đưa ra những câu hỏi về em Quân.

Đi học về, Nhi ra vườn tưới hoa. Cũng đã lâu không chăm sóc gì cho chúng. May là Sài Gòn lâu lâu lại mưa nên chúng cũng không bị thiếu nước cho lắm. Tú vào nhà cất cặp sách rồi cũng ra vườn ngồi xem. Ngoài đây chắc là nơi an toàn nhất. Hai người vẫn có thể gặp nhau, và mẹ Nhi có hỏi thì Nhi cũng có lý do rằng mình chỉ ra vườn chơi. Thật ra cũng thoải mái hơn ở trong nhà rất nhiều, vì ở ngoài này không có cảm giác bị gò bó hay áp lực bởi những trách nhiệm vô hình. Ở trong nhà bị bao vây bởi bốn bức tường, nhiều khi cảm thấy rất ngột ngạt.

Ở ngoài vườn, nhìn quanh thì thấy trời đất thật bao la.

Tưới xong hoa, Nhi lại ngồi cạnh Tú.

“Em có muốn nói về chuyện hôm qua không?” Tú hỏi.

Nhi với tay lấy một bông hoa có bốn cánh.

“Hoa đẹp không Tú?”

“Đẹp.” Tú đồng ý.

“Nhà em cũng đã từng đầy đủ như thế này.” Nhi nói, rồi lấy tay ngắt một cánh. “Nhưng bây giờ chỉ còn như vậy thôi. Hoa bốn cánh thành ba. Tự nhiên có một khoảng trống thật lớn.”

Tú lấy bông hoa từ tay Nhi, cầm nó xoay xoay. “Ý em là...”

“Là nhà em đã từng có bốn người. Có bố mẹ, em, và em Quân. Nhưng đứa em này đã mất rồi.”

Tú nắm lấy tay Nhi, vì hiểu được nỗi đau này.

“Em cũng mới biết hôm qua. Tính đi tìm Tú, mà thấy Tú đang bận làm gì đó với Hằng, nên thôi...”

“Vậy nên hôm qua em bỏ đi một mình hả?”

Nhi gật đầu.

“Đợi Tú một lát, lấy cho em cái này.” Tú nói rồi chạy vào nhà. Vài phút sau, Tú đem ra một cái bánh kem được phủ với lớp kem màu hồng nhạt. Trên đó có ghi “Chúc bạn hạnh phúc” bằng chữ màu trắng.

“Hôm qua Hằng nhờ Tú giúp Hằng làm cái này để tặng em. Hằng tính làm xong qua tìm em để nói xin lỗi nhưng không liên lạc được với em. Lúc đó Tú gọi điện cho em rất nhiều nhưng em không bắt máy. Lo lắng cả đêm.”

“Ra là vậy ư, em nghi oan cho Hằng rồi.” Nhi nói, tự trách mình.

“Tú đã nói chuyện với Hằng rồi và em ấy cũng đã hiểu. Sáng nay em ấy đã đi sớm. Em ấy muốn đi du lịch vòng quanh Việt Nam trước khi ra về.”

Tú đưa cho Nhi một chiếc muỗng.

“Em thử đi, vị em thích đó.”

Nhi cầm lấy muỗng và múc một miếng bánh đưa vào trong miệng. Lớp kem ngọt dịu, có mùi hương vani khá nồng. Màu sắc và hương vị làm Nhi nhớ đến một cây kẹo bông gòn.

“Không biết sao mùi hương này luôn mang đến cho em một cảm giác an toàn. Tuy là em chưa bao giờ được ăn một cây kẹo bông gòn nào cả. Bố mẹ luôn bảo nó không hợp vệ sinh.”

Đột nhiên lại có một đoạn ký ức chập chờn ủa về.

Đứa bé nắm tay Nhi đi đến chiếc xe bán kẹo bông gòn. Đứa bé mua một cây và đưa cho Nhi. Đứa bé dẫn Nhi đi đâu đó.

“Nhi?” Tú gọi làm Nhi giật mình.

“À không, em chợt nhớ lại vài thứ.” Nhi múc thêm một miếng bánh nữa.

“Còn việc hồi sáng, mẹ em có la không?” Tú hỏi, lo lắng. Cả ngày đi học không thể hỏi thăm.

“Mẹ la được vài câu thôi. Khi em nhắc đến Quân thì mẹ phản ứng lạ lắm. Em nghĩ chuyện em Quân mất còn nhiều uẩn khúc.” Nhi nói. Thấy không khí bắt đầu ảm đạm, Nhi chủ động chuyển chủ đề.

“Mình tìm cái gì vui nói đi. Tú có hay ăn kẹo bông gòn không?”

“Hồi nhỏ cũng hay ăn, nhưng bây giờ không ăn nữa. Tuy là cũng có một kỷ niệm đẹp với nó.”

“Kể cho em nghe được không?” Nhi tò mò.

“Hồi đó hay coi phim siêu nhân làm mình cũng muốn trở thành siêu nhân để giúp người ta. Có đợt ngồi thổ lộ với ba và ba đã ra một ý kiến rất hay để chấp cánh cho ước mơ của Tú, đó chính là vào mỗi dịp sinh nhật, thay vì nhận quà từ người khác thì mình sẽ tự lấy tiền để mua quà tặng cho người ta.” Tú kể. “Có một năm, bà ngoại cho tiền sinh nhật, Tú đã lấy số tiền đó để mua một cây kẹo bông gòn cho một bạn. Lúc về nhà liền chạy đi khoe ngoại. Cảm giác đó thích lắm.”

Nhi tự nghĩ trong đầu, câu chuyện này có chút gì đó thân quen.

Ngồi nói chuyện mà trời chuyển tối lúc nào không hay. Nhi và Tú nói tạm biệt. Bây giờ có lẽ sẽ hạn chế ngủ lại nhà nhau, khi mà mẹ Nhi vẫn còn nóng giận. Nhi vào nhà, ôm bài tập ra làm để không còn phải suy nghĩ về những chuyện không vui nữa. Làm bài một hồi cô Hiền gọi xuống ăn tối. Dùng bữa xong Nhi phụ cô Hiền rửa chén bát rồi quay lại làm nốt phần bài tập. Khi làm xong nhìn lên cũng đã hơn 10 giờ tối nhưng bố mẹ chưa về. Hôm nay bố mẹ lại đi không về chăng? Nhi cũng có phần lo lắng cho mẹ. Hồi sáng khi vừa nhắc đến em Quân mặt mẹ đã trắng bệch, không biết bây giờ ra sao.

Đang suy nghĩ thì Nhi nghe tiếng bấm chốt xe. Chạy ra ban công xem thì thấy xe của bố mẹ đã về. Nhi lật đật chạy xuống nhà xem tình hình, nhưng không thấy mẹ đâu, chỉ thấy bố với nét mặt uể oải.

“Bố, bố không đi với mẹ sao?” Nhi hỏi.

“Mẹ con tối nay không về.” Bố Nhi trả lời. Nhi không hỏi thêm mẹ đi đâu vì Nhi biết có hỏi bố cũng sẽ không nói.

Nhưng có một chuyện Nhi biết nếu Nhi hỏi bố thì có thể sẽ nhận được câu trả lời. Tuy bố ít nói nhưng luôn dễ mềm lòng hơn mẹ.

“Bố có thể cho con biết về chuyện của em Quân không? Vì sao em mất?”

Bố nhìn Nhi một hồi lâu, ánh mắt khó đoán. Nó như là vừa giận, vừa thương. Cuối cùng, bố cũng thở hắt một hơi dài rồi đi vào phòng.

Nhi tưởng lúc đó, bố cũng như mọi người, không muốn cho Nhi biết gì về chuyện của em, nhưng rồi bố bước ra từ phòng, tay cầm cái gì đó. Bố tiến lại gần hơn thì Nhi mới thấy rằng trên tay bố đang cầm vài tờ báo.

“Con đọc đi, rồi hiểu.” Bố đưa cho Nhi, rồi lại lảng lạng về phòng.

Tay run run, Nhi nhìn vào bài báo đầu tiên.

Bé trai ba tuổi chết ngạt tại khu vui chơi công viên.

Nhi lật qua tờ thứ hai.

Cậu bé ba tuổi thiệt mạng do sự bất cẩn của gia đình.

Tờ thứ ba.

Cái chết thương tâm của cậu bé tại sân chơi trẻ em.

Trong những bài báo đó, bài nào cũng có hình em Quân nhưng mặt đã được làm mờ.

Nhi đọc kĩ những bài báo đó hơn để tìm hiểu lý do vì sao em mất.

Bé trai được tìm thấy vào rạng sáng ngày 5 tháng 7 khi người dọn dẹp công viên phát hiện cháu bé ở trong nhà banh tại khu vui chơi. Được biết nguyên nhân tử vong của bé trai là do ngạt thở.

Vào ngày hôm trước, bố mẹ bé trai đã lên trình báo với cảnh sát rằng cháu bé đã mất tích và họ nghi ngờ rằng cháu bị bắt cóc. Nhưng sau khi cảnh sát tiến hành cuộc điều tra thì không thấy có bằng chứng nào nói lên đây là một vụ bắt cóc tống tiền.

Đọc đến khúc này mà nước mắt nhỏ giọt xuống bài báo. Cô Hiền lại xoa lưng an ủi Nhi. Nhi quay qua ôm cô khóc nức nở như mưa. Thì ra là như vậy. Thì ra em chết thê thảm như vậy.

“Sau hôm đó,” Cô Hiền lên tiếng. “Tinh thần mẹ con bị sốc nặng. Vì bố con bận chăm sóc mẹ, lo cho cả công ty và đám tang, nên ngày hôm sau liền tìm cô về chăm sóc cho con đến bây giờ.”

“Sao con không nhớ gì cả cô?” Nhi sụt sùi. “Sao con không nhớ gì về đứa em này?”

“Chuyện này cô cũng không hiểu tại sao. Lúc dự đám tang của em, con còn hay đi theo và hỏi mẹ rằng em đâu rồi. Nhưng sau đó vài ngày, con như là một người khác. Hoàn toàn không nhắc đến em nữa. Cứ như mọi ký ức về em, con đem cất ở đâu đó rồi quên luôn. Mọi người thấy vậy nên cũng không nhắc về Quân trước mặt con nữa.”

Nhi khóc nức, không nói nên lời. Cô Hiền cũng đưa tay dụi mắt, không cảm được lòng.

Đêm đó Nhi cầm ba bài báo, đọc đi đọc lại đến khi mắt mỏi. Lúc đi ngủ, Nhi vẫn không khỏi suy nghĩ về đứa bé nắm tay mình trong những giấc mơ. Đó có phải là Quân? Có phải những giấc mơ đó là một phần ký ức đã chôn giấu?

Nhi mở tủ đầu giường, lấy cái túi thơm Tú đã tặng và hít một hơi sâu. Hy vọng tối nay nó sẽ cho Nhi một giấc ngủ an lành.

-Hết chap.23-

24. Chương 24: Bức Màn Bí Mật

Từ hôm Nhi nhắc chuyện em Quân với mẹ, mẹ đã không còn mở lời nói tiếng nào với Nhi nữa. Một tuần, rồi hai tuần, cứ vài ba ngày mẹ lại đi cả đêm, chẳng biết đi đâu. Mẹ ngày càng ốm dần, ăn cơm ít lại, nên trở bệnh liên miên. Bố thì khá hơn mẹ, nhưng mắt cũng thâm quầng vì mệt mỏi. Nhi không hiểu chuyện gì đang xảy ra với gia đình này nữa. Chuyện em Quân, Nhi tạm thời gác nó qua một bên và không nhắc đến nữa để tình hình sức khỏe của mẹ khá hơn. Nhi vẫn lâu lâu nhớ về đứa bé nắm tay mình, nhưng Nhi nghĩ nếu muốn nhớ lại thì mình phải cần nhìn thấy cái gì đó có sự liên kết để gợi nhớ lại ngày hôm ấy. Nhi có lên mạng tìm hiểu về việc mất ký ức của mình, và họ cho rằng vì sự kiện đó đối với Nhi quá đau buồn, cho nên một đứa trẻ như Nhi đương đầu với nó bằng cách giấu đi những ký ức đó để có thể tồn tại mà không bị tổn thương.

Và thế Nhi đã chôn giấu nó trong gần mười bốn năm.

Từ lúc biết chuyện của Quân thì sau giờ học Tú và Nhi cũng ít có cơ hội ở bên nhau hơn. Nhi có giải bày với Tú rằng Nhi muốn tình hình của mẹ khá lên nên tạm thời sẽ ít qua nhà Tú ăn tối hay ở lại. Tú tán thành quyết định của Nhi vì Tú cũng chẳng muốn Nhi phải khó xử. Làm con cái ai chẳng mong bố mẹ khỏe mạnh.

Một hôm khi đi học về, Tú ôm Nhi thăm thiết trước khi ai vào nhà này. Bất ngờ mẹ Tú bước ra ngoài.

“Chào con, Nhi, sao dạo này không qua chơi nữa?” Mẹ Tú hỏi.

“Dạ, cháu chào bác.” Nhi buông Tú ra, cúi đầu chào mẹ Tú. “Gần đây mẹ cháu bị bệnh nên cháu không qua thường xuyên được.”

“Vậy hả, vậy cho bác gửi lời hỏi thăm đến mẹ con nha.”

Nhi nói lời cảm ơn mẹ Tú rồi xin phép đi vào nhà. Tú dõi theo Nhi chạy hăng vào nhà rồi mới tiếp bước sau mẹ.

Tưởng vào nhà có thể tìm gì đó ăn nên Tú tiến đến nhà bếp lục tủ lạnh, nhưng chưa kịp mang bịch mì hoành thánh ra hâm nóng thì mẹ đã lên tiếng.

“Tú, có phải con có điều gì cần phải nói với mẹ không?” Mẹ hỏi, khoanh tay đứng nhìn Tú.

Không hiểu mẹ nói gì, Tú hồn nhiên hỏi lại. “Dạ gì vậy mẹ?”

“Mẹ đợi cũng lâu rồi đó, nhưng đợi hoài con vẫn chưa chịu đi bước đầu tiên.”

Lúc này trong đầu Tú nghĩ, shit, có phải mẹ đang nói về vấn đề đó?

“Con đi theo mẹ.” Mẹ Tú ra lệnh. Tú đành bỏ bịch hoành thánh vào lại trong tủ lạnh và lo lắng theo sau.

Mẹ Tú mở cửa phòng ra rồi mở giỏ tìm cái bóp nhỏ. Mở bóp, mẹ lấy một bức ảnh cho Tú xem. Tú nhận ra bức ảnh. Đó chính là bức ảnh Tú và Nhi chụp hôm dạ tiệc. Tấm thứ hai còn là tấm hai đứa hôn nhau.

Tức là mẹ đã biết.

Tú ngơ người, không biết phải nói gì với mẹ. Đến giờ Tú vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để đối diện với mẹ về việc này. Lần này mẹ bắt quả tang bất ngờ quá.

“Sao, con có gì để nói?”

“Con...tụi con...” Tú lắp bắp. “Thật ra...con...”

Mẹ Tú vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Biết là đến nước này rồi thì không thể nào trốn tránh được nữa. Đứng một hồi lâu suy nghĩ, Tú quyết định dừng cảm đương đầu. Lời bà vẫn văng vẳng trong tâm trí Tú. Khi yêu thương ai đó, con không nên thấy sợ hãi.

“Con và Nhi,” Tú nhìn vào mắt mẹ, lấy một hơi thật sâu. “Tụi con yêu nhau.”

Mẹ Tú bặm môi và gật đầu, như đây là lời xác nhận mà mẹ cần.

“Lại đây.” Mẹ ngồi xuống giường và đập tay vào chỗ cạnh mẹ ra hiệu cho Tú ngồi.

“Con biết tại sao mẹ có tấm hình này không? Cái ngày thứ hai Hằng ở đây, tối hôm đó mẹ thấy trời mưa to nên định lên nhắc các con đóng cửa kĩ để tránh nước mưa tạt vào. Khi lên thì Hằng nói con qua bên Nhi rồi. Mẹ thấy cũng lạ, sao con lại để bạn một mình như thế. Nên sáng hôm sau khi con về, mẹ giả vờ hỏi xem con có nói thật không, nhưng con lại bảo con vừa đi tập thể dục về.”

Hai tay Tú bóp chặt vào nhau.

“Đợi lúc con đi tắm, mẹ vào phòng tính trò chuyện với Hằng, nhưng không biết sao đi ngang qua bàn học con lại quẹt trúng làm rớt cái ba lô. Con không đóng lại nên điện thoại và bóp rớt ra. Mẹ cầm bóp lên, sẵn tiện xem con còn bao nhiêu tiền để mẹ bỏ vào, ai ngờ thấy được bức hình. Lúc đó mẹ lật đặt giấu vào túi quần để Hằng không thấy.” Mẹ Tú ngưng, rồi nói tiếp. “Chuyện của hai đứa là khi nào? Sao không nói cho mẹ biết hả Tú? Con có...lúc nào cũng thích con gái không?”

Có chút á ngại với câu hỏi thẳng thắn từ mẹ, nhưng Tú cũng thành thật. “Từ lúc con nhận thức được là con biết rồi.” Tú nói nhỏ.

“Mẹ cũng có vài lần đoán mò, nhưng vì con chưa bao giờ mở miệng nói nên mẹ cũng gặt qua. Con tính giấu mẹ đến bao giờ?” Mẹ trách.

“Con không biết phải mở miệng như thế nào. Con luôn sợ mẹ sẽ phản đối, đến lúc đó cả mẹ và con đều sẽ đau khổ. Mẹ đau khổ vì con không phải một đứa con gái bình thường như con người ta, con đau khổ vì con khiến mẹ buồn, vì con không được yêu người con yêu. Rồi cả hai cùng đau khổ vì dần vật lộn nhau. Đó là điều con sợ.” Tú nói đến đây mà rơm rớm nước mắt. Quả thật đó là những điều mà Tú rất sợ xảy ra khi mẹ biết được mọi chuyện. Nếu mẹ không tán thành, tình cảm gia đình có còn như cũ?

Mẹ lấy tay dịu dàng vuốt đầu Tú. “Con có biết ngày con sinh ra mẹ đã nói gì với con không? Mẹ đã ôm con vào lòng và nói rằng ‘Chào thiên thần của mẹ. Mẹ là mẹ của con đây. Cảm ơn con đã chịu ra gặp mẹ vào đúng ngày. Mẹ hứa từ đây đến hết cuộc đời của mẹ, mẹ sẽ che chở cho con.’” Mẹ Tú cười nhớ lại. “Lúc đó tuy hai mắt con nhắm tịt, nhưng bàn tay nhỏ xíu của con đã nắm lấy ngón tay của mẹ. Và mẹ biết mẹ sẽ làm mọi thứ để bảo vệ con. Dù con có ra sao, con vẫn là con của mẹ, là con của ba. Không có gì thay đổi hết.”

“Mẹ...chấp nhận con?” Tú hỏi, trong lòng nuôi hy vọng.

“Mẹ đã suy nghĩ nhiều ngày rồi. Mẹ nghĩ về việc nếu như mẹ không chấp nhận, thì mai này cuộc sống của con sẽ như thế nào? Và con biết không, những hình ảnh tồi tệ cứ hiện ra trong đầu mẹ. Hình ảnh con đau khổ, hình ảnh con lạc lõng, hình ảnh con bơ vơ giữa cuộc đời này làm mẹ không chịu được. Nên mẹ sẽ chấp nhận. Vì đó là con. Vì mẹ muốn thấy con có một tương lai hạnh phúc. Nhưng con phải cho mẹ thêm tí thời gian để thích nghi như là mẹ đã cho con thời gian vậy.”

“Bao lâu cũng được, con chờ! Chỉ cần mẹ không bỏ rơi con là con hạnh phúc rồi.” Tú rơi nước mắt khi nghe mẹ nói những câu đó. Mẹ thật tuyệt vời.

Mẹ ôm Tú vào lòng. “Con bé này, làm sao mẹ có thể bỏ rơi con được chứ hả con gái?”

“Nếu như bố mẹ Nhi cũng có suy nghĩ như mẹ thì hay biết mấy.”

Tú ôm chặt lấy mẹ. Trong giây phút này, Tú không thể không nhớ tới ba. Tú tự hỏi, nếu ba còn sống, thì ba sẽ đón nhận chuyện này ra sao?

Một buổi tối, đang nằm trong phòng thì Nhi nghe tiếng xe bố mẹ về. Nhìn kiểm tra đồng hồ cũng đã khá khuya rồi. Nhi từ phòng đi nhẹ nhẹ, định âm thầm xem tình hình của mẹ như thế nào. Đứng trên cầu thang len lén nhìn xuống, Nhi thấy mẹ đang mặc một bộ đồ bộ màu xám, không giống như phong cách thường ngày của mẹ. Bố thì đang đứng cạnh, đưa nước và thuốc cho mẹ uống. Nhi nghe được giọng bố khuyên mẹ.

“Gần cả tháng nay em cứ như vậy, phải giữ gìn sức khỏe chứ.”

Mẹ chỉ im lặng uống thuốc.

“Chuyện cũng đã lâu. Em nên cho qua được rồi. Đừng nhìn vào quá khứ nữa.”

“Ý anh là, anh muốn em quên con của chúng ta?” Mẹ hỏi, giọng điệu có chút giận dữ.

“Ý anh không phải vậy. Quân vẫn là con của mình, làm sao quên được. Nhưng anh muốn em đừng cứ suy nghĩ về ngày hôm đó nữa. Đã mười bốn năm rồi. Nhi nó cũng chịu đủ sự dằn vặt từ hai chúng ta. Dù sao nó cũng là con mình mà.”

“Em vẫn không thể tha thứ cho mình, tha thứ cho Nhi. Nếu như ngày hôm đó em không ý y. Nếu như ngày hôm đó em không giao Quân cho Nhi, thì chuyện này sẽ không xảy ra!”

“Shhh.” Bố nhìn quanh, sợ tiếng mẹ đánh thức ai đó. “Thôi, em mệt rồi, vào ngủ đi. Đừng suy nghĩ nữa.” Nói rồi bố đi cắt ly nước, tắt đèn phòng khách, và dìu mẹ vào phòng.

Nhi vẫn ngồi ở cầu thang và suy nghĩ về những lời nói của mẹ. Em vẫn không thể tha thứ cho mình, tha thứ cho Nhi. Chuyện của em Quân liên quan đến mình sao?

Bỗng đầu Nhi nhói đau, và có một ký ức chợt ùa về.

Nhi thấy bố mẹ đang ngồi trong phòng. Trang phục cả hai người đang mặc cho Nhi biết đây chính là ngày đám tang của em. Mẹ thì khóc đến đỏ cả mặt, gục đầu lên vai bố. Bố tuy không khóc nhiều như mẹ nhưng mắt cũng sưng húp. Nhi thì đang đứng ngoài cửa nhìn qua khe hở. Có vẻ như trước đó tính chạy vào nhưng nghe tiếng bố mẹ nói chuyện nên quyết định đứng ngoài xem.

“Em không thiết sống nữa...” Mẹ khóc.

“Em không được nói vậy. Còn Nhi thì sao, nó cũng cần mẹ mà.” Bố khuyên mẹ, tay cầm giấy lau nước mắt cho mẹ.

“Tại nó, tại nó mà Quân mới chết!”

“Nhi nó còn nhỏ quá, nó không hiểu chuyện. Em không thể trách nó hết được.”

Đến đó thì dòng ký ức bị cắt mất. Bần thần, Nhi đứng lên, chạy về phòng để tìm lại những tờ báo bố đưa lúc trước. Nhi chỉ có một ý nghĩ trong đầu. Phải tìm lại ký ức. Muốn tìm lại ký ức thì Nhi phải tìm ra được đến công viên ấy.

Đợi khoảng hơn 20 phút nữa để chắc chắn mọi người đã ngủ hết, Nhi lén ra khỏi nhà và bắt taxi đi đến công viên. Mặc cho trời tối, mặc cho trời đang lất phất mưa.

Tìm đến được công viên thì cũng đã hơn 1 giờ. Lúc này công viên vắng tanh, chỉ nghe được tiếng côn trùng, tiếng mèo hoang kêu quanh quẩn. Bây giờ Nhi đã hiểu vì sao mỗi lần đi đâu ngang công viên này, Nhi đều có cảm giác rùng mình, như có cơn gió lạnh bất chợt vụt lướt dọc sống lưng. Vì đây chính là nơi chôn giấu ký ức của Nhi.

Nhi đi vòng quanh tìm cái khu vui chơi trẻ em ấy, lần tìm một hồi mới thấy được. Những dụng cụ trò chơi nơi đây đã thay đổi so với hình chụp hồi đó. Tất cả đều được nâng cấp lên. Đã không còn thấy cái nhà banh nào nữa. Có lẽ sau sự kiện năm đó, người ta cũng không muốn có vụ thứ hai xảy ra. Trời đang dần trĩu hạt nặng hơn. Nhi vội leo lên chiếc cầu tuột để ngồi trú. Cũng may là có mái che. Nhi ngồi đó, nhắm mắt lại, cầu nguyện rằng mình sẽ nhớ lại mọi chuyện. Nhưng vô dụng, Nhi không thể nào tập trung. Lúc này, mưa bắt đầu lớn, Nhi ngồi xích vào trong hơn nữa để nước mưa không tạt vào. Trời bắt đầu gầm gừ một ngày một lớn làm Nhi giật mình. Đột nhiên lúc này có tiếng chó sủa vang, tiếng sủa như đánh vào tiềm thức của Nhi.

Thế là dòng ký ức cứ như vậy mà ủa về.

Mười bốn năm trước.

Đó là một ngày trời nắng nóng. Mẹ quyết định dẫn Nhi và Quân ra công viên dạo chơi. Mẹ đã mặc cho Nhi một cái đầm màu trắng, tóc Nhi xoã đến vai. Còn Quân thì mẹ chỉ mặc cho em đơn giản một cái áo đỏ và cái quần ngắn. Hôm đó không có bố, chỉ có mẹ, Nhi và Quân.

Công viên có khá đông trẻ em. Hầu hết đứa trẻ nào cũng thích thú với những trò chơi mới có của khu trẻ em. Nhi được mẹ cho đi chơi, còn em Quân thì ngồi với mẹ vì em còn nhỏ quá.

Ở đây, Nhi thích nhất là cái xích đu, lên đó ngồi có thể đứng đưa giũa trời, nó đem lại cảm giác thư thả và rất thú vị. Nhi kiên nhẫn chờ các anh chị chơi xong rồi đến lượt mình. Khi một chị không chơi nữa và bỏ đi, Nhi lập tức ngồi lên và lấy chân đẩy cho nó đứng đưa. Trời nóng như thế này mà ngồi trên xích đu thật mát. Hai tay Nhi cẩn thận nắm chặt hai sợi dây để không ngã, vì đằng sau không có chỗ dựa.

Đang chơi vui vẻ đột nhiên có ai đó nắm dây lại rồi đẩy Nhi té xuống đất. Nhìn lên thì thấy có ba bạn trai đang đứng đó.

“Mày chơi đã rồi, tới tụi tao.” Một bạn nói.

Uất ức, Nhi phủi tay, bỗng thấy hơi rất, nhìn xuống thì thấy mình đã bị trầy.

“Mấy anh làm em bị trầy nè.” Nhi nói.

“Kệ mày chứ. Đứng dậy đi, để tụi tao chơi.” Một bạn mập nói.

Nhi cúi xuống xem coi chân mình có bị trầy không, cũng may là không có vì lúc nãy đã dùng tay chống được. Xém tí khóc vì bị ăn hiếp, nhưng lúc đó có một bàn tay nhỏ xíu đưa đến trước mặt Nhi.

Nhi nhìn lên, ánh nắng chói chang xen qua từng kẽ lá, nheo mắt một hồi thì Nhi cũng thấy được khuôn mặt người đó. Một bạn gái tóc cột hai bên, mặc quần yếm đang đưa tay cho Nhi nắm. Biết được ý, Nhi nắm lấy bàn tay đó và bạn ấy kéo Nhi lên.

“Cậu có sao không?” Người bạn đó hỏi.

Tuy rằng không quen biết, nhưng thấy bạn đó cao to hơn mình và có vẻ muốn giúp mình nên Nhi mách. “Bị trầy ở đây nè.” Nhi vừa nói vừa mếu.

“Cậu yên tâm, để tớ lo.” Nói rồi người bạn đó quay qua ba bạn trai kia. Tay chống hông rồi lên tiếng.

“Các cậu là con trai sao ăn hiếp con gái!”

“Hai đứa ra chỗ khác chơi đi!” Lại là bạn mập lên tiếng.

“Các cậu xin lỗi bạn ấy mau!” Người bạn ấy nói, rồi rút cây kiếm nhựa đeo bên mình ra. Lúc đầu cả Nhi cũng không thấy cây kiếm. Điều này khiến ba bạn trai tỏ ra hơi sợ.

“Nó có kiếm kìa.” Một bạn nói với hai bạn còn lại.

“Kiếm nhựa, sợ gì.” Bạn mập nói.

“Bỏ đi, tìm cái khác chơi đi mày. Đừng chấp con gái.” Bạn cuối cùng nói.

Thấy người bạn gái đó vẫn cầm kiếm, cả ba nhìn nhau rồi gật đầu đồng ý bỏ đi. Hải lòng, người bạn đó bỏ lại kiếm vào cái vỏ nhựa đeo lưng lưng bên mình.

“Đưa tớ xem tay cậu.” Bạn ấy nói và cầm lấy tay Nhi. Chỉ bị trầy một tí nhưng cũng khá rát. Nhi nhăn mặt khi bạn ấy cầm tay và thổi.

“Rát lắm.”

“Mẹ tớ nói thổi vài cái là hết đau.”

Khi thổi xong, người bạn đó cho tay vào túi lấy ra một bịch khăn giấy, rút một tờ và băng tay lại cho Nhi. Tuy băng không đẹp nhưng Nhi cảm thấy đỡ đau hơn nhiều. Có lẽ vì hành động của bạn làm Nhi ấm lòng.

Vừa lúc này, Nhi nghe tiếng mẹ gọi. Xoay lại thì thấy mẹ đang bế Quân đến.

“Nhi ơi, con trông em hộ mẹ nhé. Mẹ đi vào nhà vệ sinh ở đằng kia.” Mẹ chỉ đến một hướng. “Nó hơi xa, nên con trông em hộ mẹ.”

“Dạ vâng.”

Mẹ Nhi đưa tay Quân nắm lấy tay Nhi. “Ngoan nha Quân, nghe lời chị.”

Quân lập lại “Nghe chị.” khiến mẹ cười. Mẹ hôn hai chị em rồi quay đi.

“Em của cậu hả?” Người bạn đó hỏi.

“Ừ, em của tớ. Em ấy nghịch lắm.” Nhi kể. “Nhưng tớ rất thương em ấy.”

Quân nhìn quanh thấy có trò chơi nên kéo tay Nhi đi theo. Nhi kéo lại. “Quân! Em đừng kéo nhanh như vậy.” Người bạn đó cũng đi theo Nhi. Quân kéo Nhi đến cái cầu tuột và Nhi thả tay Quân ra, cho Quân lên chơi.

“Cậu có em không?” Nhi hỏi người bạn.

“Không, tớ không có em.”

“Như vậy cậu không phải giữ em nhỉ. Tớ phải giữ em suốt.”

Đang nói chuyện thì có một mùi hương bay qua làm Nhi phải đưa mắt tìm. Nhi thấy một chiếc xe bán kẹo bông gần đó. Cô bán kẹo bông gần vừa bán vừa rao, “Kẹo bông gần Như Như. Chỉ cần cùng nhau ăn

hết cây kẹo này, tình yêu của các bạn sẽ mãi mãi bay xa.” Nhi thấy có vài anh chị người lớn nắm tay nhau lại mua kẹo. Mùi đường thơm làm Nhi rất muốn nếm thử xem vị nó như thế nào. Thấy Nhi nhìn không chớp mắt, người bạn đó lên tiếng.

“Cậu muốn ăn hả?”

Nhi gật đầu, rồi lại lắc đầu. “Tớ muốn ăn nhưng mẹ không cho đâu. Bố mẹ nói nó không vệ sinh.”

“Ăn một cây không sao đâu.”

“Nhưng tớ không có tiền.”

Người bạn đó nắm tay Nhi. “Tớ mua cho cậu. Hôm nay sinh nhật tớ, tớ tặng cậu.” Nói rồi người bạn đó kéo Nhi đi. Nhi quay lại nhìn em Quân, thấy em vẫn còn chơi, Nhi yên tâm đi theo người bạn đó.

Đến xe bán kẹo bông gòn, Nhi và người bạn chờ đến lượt mình mua kẹo. Thấy có hai đứa nhỏ, cô bán kẹo cũng khá bắt ngờ.

“Hai đứa mua kẹo hả?” Cô hỏi.

“Dạ, con muốn một cây.” Người bạn đó rút tiền trong túi ra. Nhi không biết đó là bao nhiêu tiền.

“Hai đứa muốn màu gì? Hồng? Trắng? Hay là xanh? Nhiều sự lựa chọn nha.”

Người bạn xoay qua hỏi Nhi. “Cậu thích màu gì?”

“Tớ...màu hồng được không?”

“Rồi.” Cô bán kẹo cầm cây màu hồng lên. “Cây cuối cùng. Chúc các con được như ý.” Cô nói tươi cười. Nhi khoái chí cầm lấy cây kẹo.

“Để tớ mở bao cho cậu.” Người bạn đó cẩn thận tháo bao bì bọc xung quanh cây kẹo để tránh bụi. Nhi nhìn cây kẹo không khỏi thèm thuồng. Tháo xong, Nhi cắn một miếng. Vị đường ngọt lịm vừa vào miệng đã tan ngay làm Nhi thích thú. Cắn thêm một miếng nữa, Nhi không thể không nở nụ cười trên môi. Người bạn ấy cũng nhìn Nhi mà cười.

Thấy vậy, Nhi đưa cây kẹo mời bạn.

“Cậu ăn đi.”

Tuy nhìn có vẻ cũng muốn, nhưng bạn ấy lại lắc đầu.

“Tớ tặng cậu, cậu ăn đi.”

“Cậu ăn với tớ đi.” Nhi nói lần nữa, đưa cây kẹo ra trước mặt. Thấy vậy, người bạn đó cũng không khách sáo nữa mà cắn một miếng. Hai đứa con nít giữa trời nắng đứng gặm một cây kẹo bông gòn.

Rồi đột nhiên trời đổ mưa bóng mây. Ông trời thật khó hiểu. Thấy trời mưa, cô bán kẹo liền mặc áo mưa vào. Còn người bạn đó thì kéo tay Nhi chạy đi trú mưa. Đến một cái chòi nhỏ, cả hai ngồi ăn hết cây kẹo bông gòn. Nhi chưa bao giờ ăn một cây kẹo ngon đến vậy. Bỗng đột nhiên tiếng chó sủa đâu đó làm Nhi giật mình.

“Cậu sợ chó hả, cậu đừng sợ, nó không cắn đâu.” Người bạn trấn an. Nhi gật đầu.

Nhi ngồi đó một hồi mới nhìn ra khu vui chơi, và chợt sức nhớ về Quân. Thấy không còn ai ở đó nữa, Nhi nghĩ chắc mẹ đã quay lại đón em.

“Cậu đến đây với ai vậy?” Nhi hỏi.

“Tớ đến với ba. Ba tớ ở đằng kia kìa.” Bạn ấy chỉ về vào một cái chòi cách đó cũng không xa. Nhi thấy bố của người bạn đó đang dõi theo cả hai. Lúc này Nhi nghĩ đến mẹ, không biết mẹ có đang tìm mình không?

“Chết rồi. Mẹ tớ sẽ mắng tớ mất.” Nhi nói, lo lắng.

“Đợi tạnh mưa tớ nhờ ba tớ đưa cậu về, thế là khỏi bị la.”

Nghe bạn nói vậy, Nhi an tâm với dự định đó.

Khoảng 15 phút sau trời tạnh mưa, người bạn đó dẫn Nhi lại chào hỏi với bố bạn ấy. Trên tay Nhi vẫn còn cây que kẹo ăn đã hết. Nghe người bạn giải bày, bố bạn ấy đồng ý dẫn Nhi về gặp mẹ. Vừa dẫn Nhi lại khu vui chơi thì Nhi thấy mẹ ở đâu chạy lại, người đã ướt hết như đầm mưa. Mắt mẹ đỏ hoe. Mẹ ôm chặt Nhi thở mạnh.

Nhi không hiểu chuyện gì. Lúc ấy Nhi thấy bố cũng hớt hải chạy đến. Bố mẹ nói gì đó Nhi không nghe rõ vì người bạn ấy bắt chuyện với Nhi.

“VẬY chào cậu, tớ về nhé. Nếu cuối tuần cậu hay đến đây thì chúng mình sẽ gặp lại.” Nói rồi người bạn ấy gửi Nhi một cái ôm, ôm rất sâu, và rồi nắm tay bố bạn ấy bỏ đi.

Những gì xảy ra sau đó là một chuỗi sự kiện xảy ra rất nhanh mà Nhi không thể hiểu được. Mẹ ôm bố khóc nức nở. Bố chở Nhi về nhà một mình rồi lại bỏ đi, chỉ dặn Nhi ở nhà không mở cổng cho ai. Cả buổi trưa và chiều bố mẹ đều không trở về nhà. Ở nhà đói bụng, Nhi lục bánh ăn cho qua cơn đói. Ngồi lại bàn thấy cây que để hồi sáng, trong đầu Nhi chợt loé lên một ý định. Nhi chạy đi tìm hộp viết mà bố hay để dưới gầm bàn, rồi chạy đi xem lịch coi hôm đó là ngày mấy. Trên lịch có số 4 rất to. Nhi biết đang là vào tháng Bảy vì vài ngày trước mẹ còn bảo cuối tháng là sinh nhật em.

Nhi cầm cây viết và viết số 4, số 7 lên cây que. Nhi nhìn lên lịch và cố gắng sao chép số của năm ấy. Xong xuôi, Nhi ra khu vườn cạnh nhà tìm một chỗ đẹp để chôn nó. Nhi quyết định chôn ngay gốc cây vì chỗ đó sẽ dễ nhớ. Hôm đó trời mưa nên đất cũng mềm. Nhi muốn chôn giữ những kỷ niệm của ngày hôm nay. Ngày Nhi gặp được một người bạn thật tốt. Ngày Nhi được ăn một cây kẹo bông giòn thật ngon.

Nhi đã nhớ lại tất cả. Nước mắt chảy dài lúc nào không hay. Nhi khóc nức, khóc cùng trời mưa. Trái tim nặng trĩu, trách mình đã tiếp tay làm chết em. Ông trời gầm lên cũng như đang trách Nhi vào ngày hôm đó. Nhi không biết làm sao có thể về nhà để đối mặt với bố mẹ.

Một mỗi, Nhi nằm xuống và co người lại. Bây giờ Nhi cảm thấy mình như tội đồ, không biết làm cách nào để đền bù. Mà làm sao để đền bù? Đó là một mạng người, đó là em trai Nhi. Nhi lấy tay đánh vào ngực mình tự trách. Nếu như hôm đó không bỏ đi, nếu như hôm đó không chạy đi mua kẹo với người bạn đó.

Rồi trong lúc quá lạnh và mệt Nhi thiếp đi, trong đầu hiện lên một câu hỏi. Đã có lần Nhi được thấy hình hài bé của Tú. So sánh thì cả hai rất giống nhau. Vậy người bạn năm đó có phải là Tú hay không?

-Hết chap.24-

25. Chương 25: “em Sẽ Ổn Thôi”

Nhi tỉnh dậy bởi những tiếng ồn ào từ mọi phía. Nhắc tay lên tính dụi mắt nhìn cho rõ thì cảm giác như bị vướng vật gì đó. Nhìn qua mới biết mình đang được truyền nước biển. Cô y tá trông thấy Nhi vừa tỉnh liền đi đến kiểm tra.

“Em tỉnh rồi hả?”

“Nơi này là đâu vậy ạ?” Nhi nhìn quanh, mắt mờ vì cay.

“Bệnh viện thành phố. Có người phát hiện em nằm bất tỉnh nên đưa em vào đây. Lúc vào sốt cao lắm, nhưng giờ ổn định rồi.”

Thì ra là vậy. Hèn gì Nhi cảm thấy hơi thở của mình hơi nóng.

“Bây giờ là mấy giờ rồi ạ?” Nhi hỏi cô y tá.

“Khoảng 8 giờ tối. Em ở đây gần một ngày rồi, nhưng vẫn chưa liên lạc được với gia đình của em. Em cho chúng tôi số điện thoại để chúng tôi liên lạc.”

Nhi suy nghĩ hồi lâu. Nếu như cho số điện thoại của bố mẹ thì sẽ bị trách nhiều lắm. Chỉ còn một người có thể gọi, đó là Tú.

Với lại, Nhi cũng muốn xác định một số chuyện.

Đọc số điện thoại cho cô y tá mà Nhi nhớ rõ từng số không sai số nào. Cũng không có gì là lạ, vì trong những tháng qua, những gì thuộc về Tú, Nhi đều nhớ rõ.

Cô y tá bước ra ngoài, có lẽ là đi báo tin. Nhi nhìn khung cảnh quanh mình một lần nữa. Ở đây rất đông và nóng. Người bệnh và người thân ở kín cả căn phòng. Ngoài hành lang cũng đông người đi qua lại. Nhi suy nghĩ, ồn như thế này thì làm sao bệnh nhân có thể nghỉ ngơi? Nhưng thật ra, nếu con người ta quá mệt thì cơ thể hoàn toàn có thể tự điều chỉnh tạm dừng hoạt động để phục hồi. Như Nhi vậy.

Cảm thấy hơi nhức đầu, Nhi nhắm mắt lại ngủ cho qua. Một lát sau tỉnh dậy, nhìn thấy cảnh vật vẫn như thế. Không biết là mấy giờ nhưng vẫn còn người bận rộn ra vào, tuy có im ắng hơn lúc nãy. Nhi nhúc nhích tay, tính co giãn cho đỡ mỏi, nhưng cảm thấy có gì đó giữ chặt. Nhìn xuống thì mới thấy Tú đã ngồi gục bên cạnh từ bao giờ. Tay Tú đang giữ lấy tay Nhi.

Thấy Tú mà nước mắt Nhi muốn ứa ra.

Nhi nhẹ nhàng rút tay mình khỏi tay Tú để không đánh thức Tú dậy. Sau khi thành công, Nhi im lặng ngắm Tú trong thời gian khá lâu. Gần cả tháng nay cả hai chẳng có cơ hội để ở bên nhau, điều đó làm Nhi rất đau lòng. Tóc Tú đã dài hơn chút, không biết lần này Tú sẽ đi ra tiệm cắt hay sẽ nhờ mẹ cắt? Mắt cũng đã hơi thâm so với tháng trước. Có phải vì Tú vẫn không thể ngủ ngon trong bóng đêm? Nhi đưa ngón tay lướt nhẹ qua môi Tú. Không biết từ khi nào nước mắt đã chảy. Tú động dậy làm Nhi giật mình rút tay lại.

Mở mắt ra thấy Nhi đã tỉnh, Tú liền chồm đến ôm lấy Nhi.

Một cái ôm như là vừa trách, vừa nhẹ lòng, vừa nhớ, vừa thương.

Tú không hỏi Nhi điều gì về việc bỏ đi tối đó cả, và Nhi cũng thầm cảm ơn Tú về việc ấy. Tú chỉ hỏi vồn vện một câu, “Em đủ khoẻ để xuất viện chưa?”

Bác sĩ đi vào kiểm tra tình hình và đồng ý cho Nhi xuất viện. Tú theo cô y tá ra thanh toán viện phí mà Nhi không biết là bao nhiêu. Mò tay xuống dưới gối thấy ví và điện thoại ở dưới. Ví thì còn đầy đủ nhưng điện thoại dĩ nhiên là đã hết pin.

Tú quay lại cùng với một chú bảo vệ. Cả 2 giúp Nhi lên xe đẩy và Tú đẩy Nhi ra trước cổng bệnh viện để gọi taxi. Khi đưa Nhi được lên taxi, Tú quay sang cảm ơn chú bảo vệ và lên xe đóng cửa.

Nhi nhìn vào đồng hồ trên xe, hơn 2 giờ sáng.

Có nhiều câu hỏi Nhi muốn hỏi nhưng không dám mở lời, sợ đến lúc biết được đáp án thì lại không chịu nổi. Đường về nhà chỉ là một không gian tĩnh lặng bao trùm, nhưng tay Tú vẫn nắm chặt lấy tay Nhi.

Về đến nơi, Tú giúp dìu Nhi đến nhà và Nhi tự mở cửa đi vào. Cũng may là có đem theo chìa khoá. Tú quyền luyến nắm tay không buông, nhưng Nhi gượng mỉm cười thay cho lời nói rằng “Em sẽ ổn thôi.”

Vào nhà thì thấy khá ngạc nhiên khi giờ này bố mẹ vẫn còn thức ngồi ở phòng khách. Cô Hiền vừa thấy Nhi liền chạy lại ôm.

“Con đi đâu giờ này mới về hả Nhi!” Cô trách. “Cả nhà ai cũng lo cho con. Không liên lạc gì được. Qua hỏi bạn của con thì cũng không biết con đi đâu.”

“Con xin lỗi.” Nhi nói, vừa nhìn cô Hiền, vừa nhìn bố mẹ. “Con bị sốt, người ta đưa con vào viện thế là ngủ cả ngày.”

Thất vọng, mẹ Nhi chỉ đứng lên, lắc đầu rồi bỏ vào phòng. Bố Nhi thì dịu hơn, lại hỏi thăm Nhi.

“Con có sao không đấy?”

“Dạ con không sao.”

“Vậy nghỉ ngơi đi.” Bố vỗ vai, rồi cũng đi về phòng. Cô Hiền đưa tay sờ trán Nhi, thấy còn hơi nóng nên cô đi vắt cái khăn và bắt Nhi phải mang lên phòng đắp vào trán.

Sau khi thay đổi trang phục, Nhi đặt lưng lên giường và suy nghĩ lại những chuyện vừa xảy ra. Nhi đã hiểu vì sao bố mẹ, nhất là mẹ, lại lạnh nhạt với mình trong nhiều năm qua như vậy. Tội lỗi này không biết làm sao để đền bù. Có đền bù nổi thì em Quân cũng không thể sống lại.

Nhi nhắm mắt, cố ngủ để qua đêm nay.

Chỉ còn vài ngày nữa là đến tháng Hai.

Ngày hôm sau Nhi định đi học nhưng cô Hiền muốn Nhi ở nhà nghỉ ngơi. Bố cũng bảo thế, nên hôm đó Nhi lại không đến trường. Tối đó, khi Nhi tỉnh ngủ, cô Hiền đưa cho Nhi một số bài tập. “Hồi này bạn con gửi cô cái này.” Cô Hiền nói.

Nhi thấy có vài dòng chữ ghi trên tờ giấy dán màu vàng. “Đã chép hết bài cho em, em yên tâm nghỉ ngơi nhé.”

Kiểm tra thì Nhi thấy đó là tất cả những bài tập của môn học ngày hôm đó của Nhi. Nhi mỉm cười tuy lòng có chút gì đó nhói đau.

Qua ngày hôm sau Nhi có thể trở lại trường. Tuy Nhi chưa đề cập về vấn đề gì với Tú, nhưng Nhi biết Tú cũng cảm nhận ra được giữa hai đứa đột nhiên có một bức tường vô hình. Có thể nhìn thấy nhau nhưng không thể hoàn toàn chạm vào nhau. Nhi cũng biết sớm muộn gì cũng phải hỏi Tú những câu hỏi ấy, vì Tú cũng có quyền được biết.

Thế nên khi tan trường, Nhi quyết định dẫn Tú cùng đi đến cái công viên năm ấy.

Vào giờ này công viên có khá đông trẻ em, hầu hết là những trẻ mẫu giáo được bố mẹ đón về từ trường rồi đi thẳng ra đây chơi. Cả hai tìm một cái ghế đá trống để ngồi xuống và nhìn bọn trẻ chơi trong một thời gian. Chiếc cầu tuột là trò được nhiều trẻ yêu thích nhất, chúng cứ lên xuống không ngừng. Có vài đứa không cần chơi gì, chỉ cần đuổi nhau chạy vòng vòng cũng thấy vui và bật cười sáng khoái. Trẻ em thật ngây thơ.

“Mình ra đây để hóng gió hả?” Sau một thời gian Tú cuối cùng cũng lên tiếng hỏi.

Nhi mỉm cười, biết là đã đến lúc. “Để em kể cho Tú nghe một câu chuyện.” Nhi đưa năm ngón tay mình đan vào tay Tú. Nhi hiểu một khi nói ra rồi mọi thứ sẽ thay đổi.

Bởi vì thật ra không cần hỏi Tú, từ tận sâu trong đáy lòng Nhi cũng đã biết câu trả lời.

“Ngày xưa ngày xưa, vào một ngày đẹp trời nọ, có một cô bé được mẹ đưa đến công viên chơi với em trai của mình. Cô bé rất thích những trò chơi ở đây, nhưng nhất vẫn là chiếc xích đu. Cô bé thích cái cảm giác được đung đưa giữa trời đất. Hôm đó, mãi lo đung đưa, cô bé đã bị các bạn khác đẩy xuống và làm trầy tay. Cô bé uất ức muốn khóc. Nhưng may mắn cho cô bé, lúc đó có một bạn siêu nhân đã đến và giúp cô bé ấy lấy lại công bằng. Bạn ấy còn thổi tay cho cô bé hết đau nữa.”

Nói đến đây, Nhi thấy nét mặt của Tú như có gì nhận ra những nhân vật trong câu chuyện này.

“Rồi cô bé được mẹ giao cho nhiệm vụ phải trông em. Lúc đầu cô bé cũng chăm chỉ lắm, nhưng mùi hương của những cây kẹo bông gòn đã làm thay đổi hết tất cả.”

“Khoan.” Tú cắt lời Nhi. “Trong câu chuyện của em, cô bé đó bị té, được thổi tay, rồi có cả kẹo bông gòn...Đừng nói là...”

“Tú nghe thấy quen phải không?”

Tú gật đầu. “Câu chuyện em kể nó giống như những gì trong ký ức của Tú.”

Nhi cuối cùng cũng có lời xác nhận từ Tú. Không biết nên cười hay nên khóc cho số phận.

“Vậy đó, trái đất tròn lắm, duyên phận cũng trở trêu...” Nhi đứng dậy khỏi ghế, đi đến cái chòi năm xưa. Tú đi theo sau, vẫn chưa hiểu gì.

“Cái chòi này, Tú nhớ không?” Nhi hỏi.

Tú nhìn quanh, có vẻ như không có ấn tượng lắm.

“Ngày hôm đó, Tú đã cùng cô bé đó ngồi đây ăn hết cây kẹo bông gòn. Tú nhớ không?”

Nét mặt Tú thay đổi khi dần hiểu được câu chuyện của Nhi.

“Đừng nói là...Em...Là em sao? Em là cô bé ấy sao?” Tay Tú che miệng vì không khỏi hoảng hốt.

“Là em.” Nhi nở một nụ cười buồn rười rượi. “Em và Tú đã gặp nhau vào ngày định mệnh hôm đó. Ngày đó cũng là ngày em Quân mất vì ngạt thở dưới hàng ngàn quả bóng. Người ta suy đoán lúc đó có nhiều trẻ em trong nhà banh, mà nơi đó lại sâu, Quân leo vào và bị lún, không ra được. Chắc Quân có khóc nhưng không ai nghe. Lúc đó chắc Quân đau và sợ lắm. Nếu như hôm đó em nghe lời mẹ trông Quân cho đừng hoảng, nếu như hôm đó em không ham chơi...” Nói đến đây, Nhi lại khóc.

Lúc này Tú đã sững người vì sốc. Tú không ngờ cô bé năm đó lại là Nhi, và Tú càng không ngờ lý do em của Nhi mất lại một phần liên quan đến mình.

Nhi dụi mắt. “Em không trách Tú đâu. Em hiểu lúc đó cả hai chúng ta còn rất nhỏ, chúng ta không biết chuyện. Ai mà ngờ được chỉ vì một quyết định mà thay đổi hết tất cả?” Nhi đến gần và nắm lấy tay Tú. “Em mong Tú đừng vì câu chuyện này mà tự trách. Còn em, những ngày này, không ngày nào em không mở mắt dậy mà không nghĩ về em Quân. Em khó mà có thể tha thứ cho bản thân mình trong thời gian này. Càng nhìn thấy Tú, em càng đau vật hơn. Phải chi hôm đó nghe lời mẹ, phải chi không nhìn say mê chiếc xe bán kẹo để cho Tú phát hiện. Bây giờ nhìn thấy Tú, mọi thứ cứ ùa về, nó làm em mệt mỏi.”

“Em nói gì vậy, đừng làm Tú sợ.” Tú cầm chặt tay Nhi. “Việc này...việc này em đừng nghĩ gì nữa. Bây giờ đưa em về nhà, nha. Trời bắt đầu tối rồi.”

Nhi không nói gì mà đưa môi lên hôn Tú, hai tay vòng qua cổ kéo Tú lại gần hơn. Lần này Nhi đưa lưỡi vào ngay từ đầu mà không cần chờ đợi. Nụ hôn này có tí gì đó gấp rút, như là muốn ghi nhớ, như là muốn giữ lại hết tất cả, từ cảm giác đến mùi vị. Đáng lẽ nụ hôn này phải được tận hưởng nhưng sao nó đau quá. Vì Nhi biết, đây là nụ hôn cuối cùng trước khi nói lời tạm biệt.

Đính chặt nhau trong gần 5 phút, chẳng ai muốn buông. Mặt ai cũng đầm nước mắt, không biết là từ Nhi hay là của cả hai. Cuối cùng Nhi đẩy Tú ra.

“Chúng ta chia tay đi.” Nhi nói lời mà người nghe thì đau còn người nói lại càng đau hơn.

“Có gì mình từ từ nói mà.” Tú níu kéo, nét mặt hốt hoảng. “Nếu như từ đầu ông trời đã ban duyên, tuy rằng nó có éo le ra sao, thì chúng ta cũng có thể cùng nhau vượt qua.”

Nhi lấy tay lau nước mắt, giọng lạc đi. “Em xin lỗi. Em không thể nào chịu nổi nữa. Nhìn thấy Tú thì em lại nhớ về ngày hôm ấy. Em nghĩ đây là biện pháp tốt cho cả hai. Còn duyên có hay không thì thời gian sẽ trả lời.” Nhi quay mặt đi, không dám nhìn Tú nữa. “Nếu như... nếu như một ngày nào đó em có thể tha thứ cho bản thân, mà lúc đó Tú vẫn còn tình cảm với em, thì chúng ta sẽ làm lại từ đầu. Còn bây giờ, em không muốn gò bó Tú vào mối quan hệ không vững chắc này. Cảm ơn Tú trong bốn tháng qua đã đối xử với em rất tốt và cho em cảm nhận được tình yêu là gì và yêu một người là như thế nào.”

“Em đừng đi, có được không?” Tú hỏi, giọng đau đớn, nhưng Tú không muốn kháng cự nữa, mà chỉ muốn hỏi câu cuối cùng.

Im lặng một vài giây, Nhi run run nói. “Em phải đi. Đừng lo cho em, em sẽ ổn thôi.” Nói rồi, Nhi cắn môi thật chặt để không khóc nên lời. Quyết tâm, Nhi nhấc chân lên cất bước đi, không một lần nhìn lại.

Nếu có ai hỏi Tú vào lúc đó, câu gì là câu nói dối kinh điển nhất, thì Tú sẽ trả lời rằng đó là “Em sẽ ổn thôi.”

Tú đứng đó dõi theo Nhi đi ra đến đường và lên xe. Dẫu Tú biết hai người sẽ về cùng một nơi, nhưng sao bây giờ khoảng cách lại xa với vợ.

-Hết chap.25-

26. Chương 26: Mọi Lúc Mọi Nơi

Tối đó, Tú nán lại công viên một khoảng thời gian rồi mới trở về nhà. Bữa tối ăn được một chén cơm rồi cũng lẳng lẳng bước lên lầu. Tú quyết định vào bồn tắm ngâm mình. Đã lâu rồi không tìm đến nó để giải

toả căng thẳng.

Ngâm mình trong làn nước ấm, Tú nghĩ về những chuyện hồi chiều. Tú vẫn không thể tin được cô bé năm ấy lại là Nhi. Tú nhớ sau hôm đó, cứ mỗi cuối tuần Tú đến công viên chơi, Tú lại đưa mắt tìm cô bé ấy nhưng rồi một tuần, hai tuần, một tháng đều không có kết quả. Lúc đó Tú nghĩ mình sẽ không có cơ hội tìm gặp người bạn đó nữa rồi.

Nhưng đâu ngờ trái đất lại tròn đến vậy.

Không những tròn mà lại còn nhẵn tâm.

Hôm đầu tiên Tú gặp lại Nhi, cũng là hôm Tú ngâm mình trong bồn tắm thế này. Nghĩ lại hôm đó làm Tú mỉm cười nhẹ. Tình huống đó oái ăm thật. Nếu cho thời gian quay lại, hôm đó chắc Tú sẽ không thô lỗ như thế. Nếu cho thời gian quay lại...Tú nghĩ chắc chắn sẽ có nhiều điều Tú muốn thay đổi.

Ngâm mình cho đến khi nước trở lạnh, Tú bước ra thay đồ sạch sẽ và đi về phòng. Tú tắt đèn phòng để cho cây đèn của Nhi sáng được sáng lên trong bóng tối. Đặt lưng xuống nệm rồi bần thần ngắm nhìn nó trong một khoảng thời gian dài như cố tìm câu trả lời cho hàng vạn câu hỏi. Có lúc Tú cầm điện thoại lên, viết ba từ em ngủ ngon, muốn bấm gửi nhưng thay vào đó lại bấm nút xoá. Đang có tâm trạng nên Tú vớ lấy quyển sách ra đọc trong ánh đèn tối, nhưng đọc được vài dòng lại phân tâm không đọc được. Thế là lại cầm điện thoại lên, nhưng lần này chỉ vào kho hình ảnh và xem hình chứ cũng không dám nhắn tin chúc Nhi ngủ ngon.

Thất tình rồi mới thấy đêm thật dài.

Sáng hôm sau Tú dậy rất sớm do không ngủ được. Như thường lệ, Tú vệ sinh cá nhân sạch sẽ, thay đồng phục và xuống vườn đợi Nhi ra rồi đi cùng. Đứng được một hồi mới chợt nhớ, đã chia tay rồi sao còn đợi đi cùng? Tuy Nhi không nói gì về việc này nhưng Tú cũng hiểu chuyện. Nhìn đồng hồ thấy còn sớm, Tú đi bộ đến trường xem như là tập thể dục buổi sáng trở lại. Tú ghé ngang hàng xôi mua một hộp xôi lá cẩm. Đã lâu rồi không ăn. Bà bán xôi thấy Tú cũng mừng, còn tặng cho Tú thêm một nắm xôi vò. Sao người Sài Gòn có lúc lại dễ thương đến thế?

Vào lớp, Tú thấy chỉ mới có bạn bạn khác, ai cũng đang cắm mặt vào điện thoại, người thì rất chú tâm, còn người thì vừa bấm vừa cười, như đang nói chuyện với người yêu. Tú đi lại bàn mở hộp xôi ra ăn, vừa ăn vừa nhìn ra cửa. Chưa đầy 10 phút sau thì Tú thấy dáng người quen thuộc bước vào. Tú lập tức cúi xuống, chăm chú ăn, và giả vờ không thấy. Thật lạ, vì sao khi hai người chia tay lại không thể trở thành bạn bè? Tú chỉ nghĩ ra hai lý do. Một là vì họ hận nhau đến mức người kia thở thôi cũng cảm thấy ghét nói chỉ nhìn thấy mặt. Hai là vì còn yêu sâu đậm cho nên nhìn mặt nhau sẽ gợi lên nhiều nỗi đau.

Tú đang trải qua trường hợp thứ hai.

Thở dài, Tú ráng ăn hết hộp xôi. Đột nhiên mùi vị nó đã trở nên rất nhạt nhẽo.

Suốt buổi học hôm đó, cứ như hôm đầu tiên, cả hai xem như chẳng có sự hiện diện của người còn lại trong lớp.

Giờ trưa Tú đến chỗ ăn như mọi lần, nhưng lần này Tú không mua gì khác ngoài ly cà phê sữa đá. Phương thì có tiến bộ hơn một chút, đã từ bỏ bánh trắng và thay bằng cơm đậu hũ dồn thịt.

Thấy Tú đi một mình, Phương thắc mắc hỏi. “Nhi đâu?”

“Xong rồi.”

“Là sao?”

“Chia tay rồi.” Tú lấy muỗng dọc đá trong ly.

“Chuyện gì mà đột nhiên vậy? Hai đứa dính như sam mà.” Phương khá bất ngờ với tin này.

Nốc hết nửa ly cà phê một lúc, Tú kể hết đầu đuôi câu chuyện cho Phương nghe.

“Tức là...” Phương tóm tắt lại chuyện Tú vừa kể, “Hai đứa có duyên tiền định, nhưng ông trời ổng lại thấy ngứa mắt nên tìm cách tách hai đứa ra. Công nhận cách của ổng cũng ghê thật.”

“Mày đang hoang coi.”

“Ồ kê, rồi, tao hồi đang hoang. Sao mày bỏ cuộc dễ dàng vậy?”

“Tao còn làm được gì ngoài việc chờ đợi cho chuyện này dịu lại? Bây giờ Nhi vẫn còn dằn vặt bản thân về việc của em trai. Chính tao còn thấy mình có lỗi, nói gì đến Nhi.” Tú cho một viên đá vào miệng nhai.

“Vậy mày có ý định đăng ký đi dã ngoại với trường không?”

Phương nói làm Tú mới nhớ đến cuộc dã ngoại mà trường đã thông báo được vài ngày. Lúc đầu cũng định đi, nhưng bây giờ chắc là không còn tâm trạng.

“Thời điểm này sao mà đi.” Tú nói.

“Thật sao, hồi nãy tao thấy Nhi đăng ký đó.”

“Gi?”

“Lúc tao đi đăng ký cũng thấy Nhi nữa. Mà cũng đúng, nó làm hội trưởng cơ mà, nó phải đi thôi.”

“Chừng nào hết hạn?” Tú hỏi Phương.

“Hình như hôm nay.”

Vừa nghe hết câu, Tú lật đật uống hết ly cà phê, cho nó vào sọt rác, xách ba lô lên rồi chạy đi. Cả lời chào tạm biệt với Phương cũng không kịp nói.

Hơn một tuần nay Nhi khá bận rộn với việc sắp xếp lên lịch cho cuộc dã ngoại của trường cùng mọi người nên cũng ít có thời gian để nghỉ ngơi nhiều, và Nhi cũng thầm cảm ơn về điều đó. Mẹ đã chịu ngồi bàn ăn cơm lại cùng gia đình, việc đó làm Nhi thấy rất vui. Nhờ mẹ khỏe hơn một chút mà thấy bố cũng phần khởi hẳn ra. Chỉ có buổi tối vào phòng ngủ mới là những khoảng thời gian khó khăn nhất. Từ hôm đó đến nay, ngoài ở trường ra thì chưa gặp Tú ở nhà lần nào cả. Nhi không dám ra vườn cũng không dám ra ban công. Cái rèm cửa được phủ xuống kín mít. Con Bin hình như cũng biết chuyện nên dạo này nó cũng hay vào phòng Nhi buổi tối, cứ như cho Nhi cảm thấy bớt cô đơn.

Mỗi tối, Nhi hay dành thời gian để cầu nguyện cho em Quân. Nhi không theo đạo gì cả, nhưng đây là điều duy nhất làm Nhi nhẹ lòng trước khi đi vào giấc ngủ. Nhi chưa làm gì được cho em, thì coi như đây là chút gì đó để cho bản thân bớt dằn vặt.

Trước ngày đi dã ngoại vài ngày, Phương có gọi cho Nhi hỏi về chỗ ở và muốn hỏi xem Nhi có người ở chung hay chưa.

“Nếu chưa có thì qua ở với tui. Lúc tui đăng ký là tui đăng ký phòng đôi đó, mà ở một mình cũng buồn.”

Nhi suy nghĩ, vậy chắc là Tú không đi nên Phương mới nói vậy. “Ừ, để Nhi chuyển phòng qua ở với Phương.” Nhi trả lời.

Nói thêm vài câu nữa rồi cả hai cúp máy. Nhi đi lên căn gác mái để lấy cái túi xách to xuống soạn đồ cho chuyến đi. Mở đèn lên nhìn khung cảnh mà nhớ về ngày Tú hôn mình ở trên này. Ngày đó cũng là ngày đầu tiên hai đứa chính thức quen nhau. Tự nhiên thấy tim hơi nhói, Nhi không cho phép mình suy nghĩ nữa. Nhi vội tìm cái túi, tắt đèn rồi trở về phòng.

Đúng 7 giờ sáng là mọi người có mặt tại trường cho buổi dã ngoại hai ngày một đêm tại Mũi Né. Trước trường có hẳn bốn chiếc xe buýt to đậu chờ đón các bạn. Con số này đông hơn năm ngoái rất nhiều. Nhi hy vọng mọi chuyện chuẩn bị với bên công ty du lịch sẽ diễn ra suôn sẻ. Nhi lên chiếc xe số 1 và ngồi cùng với các bạn trong câu lạc bộ. Thấy cô thì có người đi xe nhà riêng, có người ngồi chung với các bạn sinh viên để chung vui. Mỗi bạn đều được phát một ổ bánh mì và một chai nước để ăn chống đói trong đoạn đường khoảng 3 tiếng rưỡi đến Mũi Né.

Khi đến nơi, các bạn được tập trung lại trước đại sảnh của khu nghỉ dưỡng để nhận phòng. Có bốn bàn đại diện cho bốn xe. Các bạn chỉ cần lại đọc tên mình và thầy cô sẽ đọc số phòng. Chia khoá thì ai đến trước người đó cầm. Do quá bận rộn trao đổi với mọi người, Nhi cũng không để ý là Phương ở đâu. Đến khi các bạn đã đi gần hết về phòng thì mới đi tìm. Không thấy người đâu, Nhi cầm danh sách lên để xem. Xe số 1 chắc chắn không có. Tìm qua danh sách của xe số 2 thì xuống vài tên đã thấy liền. Phòng 116 khu D.

Nói lời tạm biệt với mọi người, Nhi vác túi đến phòng. Khu nghỉ dưỡng này khá lớn và yên ắng. Có vẻ như ngày hôm nay và ngày mai trường đã thuê gần hết các phòng ở đây. Theo lịch trình, trưa nay các bạn sẽ được tự do nghỉ ngơi, muốn ăn trưa thì cầm phiếu đến nhà hàng ăn. Chiều sẽ có những trò chơi giao lưu cho các bạn. Tối sẽ có tiệc và ca nhạc ngay ngoài trời cạnh bãi biển.

Nhi nghĩ đến Tú giờ này đang ở nhà. Không biết Tú đang làm gì?

Tìm một hồi, hỏi vài nhân viên mới tìm được khu D và phòng 116. Nó là một phòng có mặt cửa đối diện biển. Có hơi xa với những khu khác một chút nhưng bù lại cảnh vật xung quanh rất đẹp. Nhi đi đến gõ cửa, hy vọng là mình tìm đúng phòng. Vài giây sau nắm tay cửa mở và Phương chào đón Nhi với một nụ cười.

“Đây rồi. Tưởng đổi ý không ở với tui nữa chứ.” Phương mở cửa to hơn để Nhi bước vào.

“Đâu có. Nhi lu bu quá nên không tìm Phương trước được.” Nhi bỏ túi xuống đất rồi nhìn quanh căn phòng. Nó khá rộng rãi, đầy đủ tiện nghi với hai giường đơn.

“Phương ngủ giường nào?” Nhi hỏi.

Phương nhún vai. “Giường nào cũng được.”

Lúc này, Nhi muốn đi tham quan nhà tắm. Lên mạng tham khảo thì nhà tắm ở đây có cửa kính trong veo, ở trên thông với trời khá là thích thú. Nhi bước lại gần, tính mở cửa vào xem nhưng chưa gì cửa đã được mở ra. Còn chưa hết giật mình vì việc đó thì lại giật mình vì việc khác. Tú đang ở trước mặt Nhi. Chắc là Tú cũng giật mình không kém vì khi vừa thấy Nhi, Tú đã liền đóng cửa lại.

“Phương?” Nhi quay sang tìm Phương, tìm câu trả lời.

“À. Chẳng qua là tui muốn ở cùng với hai người.” Phương nhe răng cười. Nhi lấy hai tay che mặt lại rồi hít một hơi thật sâu. Ông trời đang thử thách Nhi đây mà.

Thấy Tú ở mãi không ra, Phương lên tiếng. “Ê, mày tính ở trống đến hết ngày hả Tú.” Phương đi lại nhà tắm gõ cửa mạnh. Tú mở cửa ra, mặt đỏ ửng, nói gì đó mà Phương không nghe rõ, rồi bước ra ngoài.

Nhi ngồi trên giường, không dám đưa mắt nhìn Tú.

Thấy không gian quá im ắng, Phương đập hai tay vào nhau và thông báo. “Rồi, nói nghe nè. Đi chơi thì vui lên nha. Có chuyện gì thì về nhà tính đi nha. Còn nữa, bà di sắp ghé thăm tui rồi nên lưng hơi đau, hy vọng hai bạn tối nay nhường cho tui một cái giường. Hai bạn tính ngủ sao thì tùy.” Phương nhìn lên đồng hồ treo trong phòng. “Cũng sắp 12 giờ trưa rồi, đi ăn đi.” Phương choàng hai tay vào Tú và Nhi rồi kéo cả hai ra ngoài, tiến về khu vực nhà hàng.

Bất đắc dĩ, Nhi bước theo Phương. Lén nhìn qua Tú, Nhi thấy Tú cũng khá bối rối. Đúng là không thể nào tránh nhau được, từ ngoài mặt cho đến tận sâu trong tâm trí.

-Hết chap.26-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khu-vuon-giua-hai-khung-cua-so-ngay-thang-ky-niem-cua-chung-ta>